
ERLE STANLEY
GARDNER
ROCKET BOOK
858
Perry Mason
PŘÍPAD
Vypůjčené
brunetky
WANTED: Neat, attractive da-
brunette, age twenty-three bu
to twenty-five, height five mu
feet four and one-half inches,
weight one hundred and
eleven pounds, waist measure-
ment twenty-four inches, bust
measurement thirty-two.
Weight and measurements
must be absolutely exact,
and the applicant must be
free for colorful, adventurous
work that will pay fifty dol-
lars a day for a

ERLE
STANLEY
GARDNER

Perry Mason

Případ vypůjčené brunetky

Erle Stanley Gardner
The Case of the Borrowed Brunette

Copyright © 1946 by Erle Stanley Gardner

Pocket Books, Inc. New York N. Y. 1952

KAPITOLA I

Tou dobou byly chodníky Adamsovy třídy liduprázdné. Táhla se mezi obchodním centrem města a obytnými čtvrtěmi a byla už dost daleko od nákupních středisek, takže lidé, kteří se sem příležitostně dostali, šli pěšky jen tak daleko, aby došli k nejbližší zastávce tramvaje.

Perry Mason, kterému se právě podařilo uzavřít spletitý případ u jednoho soudu na okraji města, jel pomalu a relaxoval po nervovém vypětí z bitvy v soudní síni. Della Streetová vycítila Masonovu náladu a proto seděla mlčky, jak se na správnou sekretářku sluší.

Mason vždycky rád studoval lidi a zajímal se o jejich osudy, takže jeho oči při každé příležitosti zabloudily stranou, aby mohl pozorovat náhodné chodce. Nyní zpomalil a přejel do pruhu u pravého okraje vozovky, takže se jeho vůz loudal sotva patnácti mílemi za hodinu.

„Všimla jste si, Dello?“ otázal se.

„Čeho?“

„Těch nároží.“

„A co je na nich?“

„Brunetky.“

Zasmála se. „Nakupují očima ve výlohách?“

„Ale ne,“ odvětil Mason netrpělivě. „Jen se na ně podívejte. Na každém nároží stojí jedna brunetka. Všechny jsou oblečeny do tmavých šatů, všechny mají kolem krku nějakou kožešinu. – Na tomhle rohu je zase jedna. Všimněte si jí, až pojedeme kolem.“

Della si prohlédla vyfešákovanou brunetu, která tam postávala, jako by čekala na tramvaj, i když tudy žádná nejezdila.

„Pěkná,“ ohodnotila.

Mason ji vybídl: „Vsaďte se o pět peněz, že na příštím rohu bude další.“

„Ani o cent.“

A skutečně – další nároží bylo opět okrášleno brunetkou, téměř identickou co do vzhledu. Také ona měla tmavý oděv se stříbrnou liškou kolem krku.

„Jak dlouho už je takhle pozorujete?“ otázala se Della Streetová.

Mason odvětil: „Musím se přiznat, že nevím. Už jsem jich zaznamenal pět nebo šest. Vrátíme se a podíváme se, kolik jich vlastně je.“

Mason ve vhodném okamžiku obrátil auto do protisměru a pustil se výpadovkou zpět. Della Streetová věděla, že na jeho úspěších měla velký podíl schopnost bleskového odhadu lidského charakteru i schopnost vnímat zdánlivé maličkosti. Proto neshledávala nic neobvyklého na tom, že Mason přerušil nabitý pracovní program, aby počítal brunetky, které postávaly na nárožích na jižní straně Adamsovy třídy.

„Tak jo,“ prohodil Mason po chvilce, „zdá se, že už jsme projeli kolem všech. Napočítal jsem jich osm.“

„Souhlasí,“ odvětila Della s úsměvem.

„A pánbůh ví, kolik bychom jich ještě potkali, kdybychom se nevraceli. Co vy na to, Dello, zkusíme své štěstí a oťukneme si támhletu?“

„Nic vám v tom nebrání,“ ozvala se Della.

Mason ještě jednou otočil vůz do protisměru.

„Tamhle vpravo u rohu je místo na zaparkování,“ upozornila Della. „Takovou příležitost si nemůžeme nechat ujít.“

„To opravdu ne,“ připustil Mason a stočil vůz až k obrubníku.

Brunetka je chvilinku pozorovala, ale pak se očima zase vrátila k pouličnímu provozu a ignorovala jejich zjevný zájem.

Když Mason vystoupil z automobilu, poznamenal: „Měla

byste jít také, Dello, abyste naší misi propůjčila zdání určité důstojnosti.“

Della Streetová rychle a pružně vyklouzla z vozu a zavěsila se do Masona.

Mason přešel k mladé ženě a pozvedl klobouk.

Dívka se k němu ihned otočila a usmála se. „Vy jste pan Hines?“ otázala se.

„Mám velké pokušení říct ano,“ odpověděl jí Mason.

Přestala se usmívat. Její oči zpozorněly a prohlížely si Masona i Dellu Streetovou. „Jestli vám jde o to, tak jste na špatné adrese,“ zareagovala chladně.

„Zdá se,“ řekla Della Streetová co možno nejpřátelštěji.

Dívka náhle oslovila Masona: „To je nějaký žert? Už jsem vás někde viděla, jste mi povědomý. Ach, už to mám. Spatřila jsem vás u soudu. Vy jste Perry Mason, ten advokát.“

Della Streetová přikývla. „A já jsem jeho sekretářka. Pana Masona zaujalo, kolik vás tady je.“

„Nás?“

„Na každém nároží u několika bloků za sebou,“ vysvětloval Mason, „stojí jedna brunetka v tmavých šatech s kožešinou kolem krku.“

„U kolika bloků?“

„Nejméně u osmi.“

„Ovšem, předpokládala jsem, že bude dost uchazeček.“

„Znáte některé z nich?“ vyzvídal Mason.

Zavrtěla hlavou, ale po chvilce se opravila: „Jednu vlastně znám – svoji spolubydlící a kámošku, Evu Martellovou. Já jsem Cora Feltonová.“

„A já jsem Della Streetová,“ představila se i Della a pak se smíchem dodala: „A teď, když už se známe, mohla byste nám vysvětlit, co to všechno znamená? Pan Mason se nebude schopen soustředit na svoji práci, dokud mu bude tahle záhada vrtat

hlavou.“

Cora Feltonová odvětila: „Pro mne je to také záhada. Neviděli jste náhodou ten inzerát?“

Mason zavrtěl hlavou.

Otevřela kabelku, vyňala inzertní výzvu vytrženou z novin a podala ji Masonovi. „Tímhle to začalo,“ vysvětlovala. V inzerátu stálo:

> HLEDÁ SE: Pohledná, atraktivní brunetka ve věku třiadvaceti až pětadvaceti let, vysoká pět stop a čtyři a půl palce, o váze sto jedenáct liber, přes boky dvacet čtyři palce a přes prsa třicet dva. Váha i míry musí absolutně přesně souhlasit a uchazečka musí být k dispozici pro pestrou a dobrodružnou práci, která bude oceněna padesáti dolary denně po dobu nejméně pěti dní a nejvíce šesti měsíců. Úspěšná uchazečka si může zvolit vlastní gardedámu, která ji bude doprovázet během doby pracovního závazku, s příjmem dvacet dolarů denně a zaopatřením. Volejte na Drexberry 5236 a žádejte pana Hinese.

„A vy jste se přihlásila?“ vyptával se Mason.

„Ano.“

„Telefonicky?“

„Přesně tak.“

„A mluvila jste s panem Hinesem?“

„Hovořila jsem s pánem, který se představil jako zástupce pana Hinese. Řekl, že si mám obléci tmavé šaty a určitě si dát kolem krku jemnou kožešinu, přijít na toto nároží dnes odpoledne přesně ve čtyři hodiny a čekat tady do pěti. Nebudu-li vybrána, dostanu za svoji námahu deset dolarů.“

„Kdy jste na ten inzerát odpovídala?“

„Dnes dopoledne asi v jedenáct.“

„Vyšel v ranních novinách?“

„Vlastně to bylo v obchodním listu, který čte hodně hereček. Vyšel dnes ráno.“

„Předpokládám, že vám řekli, že existují i jiné uchazečky.“

Usmála se a dodala: „To jsem věděla. Za hodinu po mém telefonátu přišla moje spolubydlící – Eva Martellová, já jsem jí o tom pověděla a ona se také přihlásila. Eva je brunetka a má téměř stejnou postavu jako já. Půjčujeme si navzájem šaty a dokonce i rukavice a boty.“

„A co jí řekl pan Hines?“

„Pan Hines ne – byl to zase ten pán, který prohlásil, že je zástupcem pana Hinese. Evě navrhl, aby se s ním setkala ve čtyři hodiny na místě o čtyři bloky dál. Takže se v době mezi mým a jejím telefonátem musely ozvat ještě tři další uchazečky.“

Mason mrkl na hodinky. „No, máme za pět minut pět. Vy jste tady už od čtyř?“

„Ovšem.“

„Všimla jste si něčeho zvláštního? Prohlížel si vás někdo?“

Zasmála se na něj a odvětila: „Propána, pane Masone, všichni, kdo tu šli, si mě prohlíželi. V životě jsem se necítila tak nápadná. Všichni možní frajeři a otrapové na mě doráželi a pokřikovali, nebo mě alespoň očumovali. Kolemjdoucí se mě pokoušeli sbalit. Chlapi v autech nabízeli, že mě odvezou, kam jen budu chtít, někteří si mohli přímo krky ukroutit.“

„Ale tu práci vám dosud nikdo nenabízel?“

„Po panu Hinesovi ani vidu, ani slechu. Samozřejmě si myslím, že si mě už určitě on nebo jeho zástupce prohlédl. Když jsem se rozhodla, že sem půjdu, umínila jsem si, že musím udělat dobrý dojem na každého, kdo mě bude okukovat. Ale teď… Vezměte jakékoli děvče, které odpovídá tomu popisu, celou hodinu je nechte stát bez doprovodu na takovémhle nároží a potom se jí zeptejte, který byl ten pravý!“

Mason přikyvoval. „Velmi, velmi chytré,“ pravil s obdivem.

„Co myslíte?“

„Způsob, jak Hines zabránil vám, děvčatům, abyste si ho všimla, až si vás bude prohlížet. Dal si práci s výběrem ulice, která by se pro jeho záměr hodila – nepříliš odlehlá, aby vás nepoděsil, ale zase ne příliš blízko k nákupním střediskům, abyste nezanikly v davu. A zvolil dobře: tahle třída je dost frekventovaná na to, abyste sem všechny rády přišly, ale je zase natolik volná, aby vás každý našel. Hines se kolem vás mohl dvakrát třikrát ochomýtnout, třeba se i zastavit a přistoupit k vám, ale vy jste ho mezi ostatními zvědavci nemohla poznat.“

„Ano, také si to myslím.“

„Navlékl to velice chytře. Ale to desetidolarové odškodné je zajímavé a mělo by tu být každou chvíli. Kdybyste neměla nic proti tomu, rád bych si počkal…“

Zarazil se, když jakýsi muž, který spěchal po chodníku, náhle zatočil ke skupince na nároží, pozvedl klobouk a zeptal se: „Slečna Feltonová?“

„Ano.“

„Zastupuji pana Hinese a s politováním vám musím sdělit, že místo už je obsazeno. Máte dostat deset dolarů za to, že jste se sem obtěžovala přijít, a pan Hines mě požádal, abych si vzal na starost předat vám tuhle desetidolarovku. Děkuji vám. Sbohem.“

S těmi slovy vrazil Coře Feltonové do ruky bankovku, ještě jednou pozvedl klobouk a pokračoval v chůzi. Pravou ruku si zastrčil do kapsy kabátu, zatímco v levé držel kartičku se jmenným seznamem.

„Haló, počkejte,“ zvolala Cora Feltonová. „Ráda bych věděla…“

Otočil se. „Lituji – to je všechno, co vím, slečno Feltonová. Já jsem vám měl jen doručit tuto zprávu. Sám nevím, o co běží. Přeji dobré odpoledne.“ A rychle přešel ulici.

„Rozumíte tomu?“ vyjevila se Cora Feltonová. A potom si zafilozofovala: „No, dobrá. Těch deset doláčů se mi každopádně hodí. Snadno mě mohl doběhnout a nedat mi nic.“

Mason ještě dodal: „My teď pokračujeme touhle ulicí dál. Nechtěla byste se s námi svézt o čtyři bloky dál k vaší přítelkyni a mít ještě jednu příležitost kontaktovat zástupce pana Hinese?“

Pohlédla mu s úsměvem do očí. „No vida, to je nápad! Velmi ráda.“

„Tak do toho,“ zval ji Mason.

Pokračovali po Adamsově třídě a ještě spatřili, jak ten muž vyplácí děvče na dalším rohu.

„Eva bude ještě o dvě ulice dál,“ upozornila Cora Feltonová.

Mason projel kolem dalších dvou nároží s brunetkami a u třetího si najel až k obrubníku a zpomalil.

Cora Feltonová pravila: „Eva bude nesmírně potěšená, že bude mít příležitost vás poznat. Tak, tady by měla být… Ale, ale, to je zvláštní, nikde ji tu nevidím.“

Mason zastavil. Cora Feltonová otevřela dveře, pozorně se rozhlédla po všech čtyřech nárožích a se smíchem dodala: „Zřejmě odešla domů. Stejně tím nebyla nijak nadšená. Eva není taková, aby postávala a čekala na rozích ulic. Ale já vám moc děkuji, pane Masone, jsem opravdu ráda, že jsem se s vámi setkala. Až se dostanu domů, budu mít Evě o čem povídat.“

Mason jí nabídl: „Jedu teď do města. Nejedete náhodou stejným směrem?“

„Máme apartmá na Šesté západní ulici. Jedete-li okolo… Nechci, abyste si kvůli mně zajel.“

„Ale kdepak. Odtud je úplně jedno, kterou ulicí se dáte.“

Cora Feltonová se zase pohodlně usadila. „No, to je tedy něco. Eva bude valit oči. Nejspíše budu doma ještě dřív než ona.“

Mason se propletl proudy vozidel a zajel před činžák.

„Mé pozvání na drink byste asi nepřijali, přátelé?“ otázala se

Cora Feltonová a pak se smíchem dodala: „Ale měli byste příležitost poznat ženu, která měla být naší gardedámou v případě, že bychom dostaly tu práci. Určitě z ní budete v šoku.“

„Je nebezpečná?“ vyptával se Mason.

„Nebezpečná a pěkně ostrá! Víte, když se odpovídá na takový inzerát, nepozná se přesně, odkud vítr vane. Chtěla jsem to vzít jen v tom případě, že budu moct na toho pana Hinese nasměrovat Adélu Wintersovou!“

Mason pohlédl na Dellu Streetovou a potom váhavě vypnul zapalování automobilu. „Povězte mi něco o Adéle Wintersové.“

„Je to kvalifikovaná ošetřovatelka. Má zrzavé vlasy, trochu zavalitá a žije si svým vlastním způsobem. Nechce být obtěžována zákony a pravidly a pravděpodobně z toho důvodu je jednou z největších lhářek na světě. Kdykoli se jí lidé začnou vyptávat na věci, o nichž se domnívá, že se jich netýkají, nebo se ji snaží hodnotit podle nějakých konvencí nebo zákonitostí, které jí nesedí, začne se velice obratně a naprosto věrohodně vylhávat. Ona je zatraceně dobrá lhářka.“

„Kolik jí je?“ ptal se Mason.

„Ach, asi tak mezi padesáti a pětašedesáti. Nikdy to nezjistíte a ona vám to neřekne. – Tak pojďte přece dál!“

„No dobře,“ souhlasil Mason. „Trochu času na koktajl a na setkání s paní Wintersovou máme. – Tu by asi pan Hines neoblafl, co?“

„Pan Hines by proti tetě Adéle neměl nejmenší šanci. – Byt je na třetím podlaží, máme samoobslužný výtah.“

„Vy obě sháníte práci?“ otázal se Mason ve výtahu.

„Ano, něco takového. Jsme herečky, alespoň jsme si to myslely, než jsme se dostaly sem. Měly jsme pár úvazků jako externistky v Hollywoodu a pracovaly jsme trochu jako modelky. Daří se nám dobře, ale máme zájem o nové kontakty. Proto jsme se rozhodly reagovat na ten inzerát. Pravděpodobně jde o záskok

za nějakou herečku. Podle toho, jak podrobně uvedli tělesné proporce, musí jít o něco takového.“

Cora Feltonová zasunula klíč do dveří bytu, pak se s úsměvem otočila a pravila: „Raději nejprve nakouknu dovnitř, abychom někoho nepřekvapili.“

Podržela dveře otevřené a zvolala: „Máme hosty. Všichni obléknout!“

„Ale, ale, to je zvláštní,“ podivila se. „Pojďte dál. Hádám, že doma nikdo není. Ach, co je to?“

Její pozornost upoutal lístek připíchnutý ke stolu. Rozložila ho, přečetla a pak ho beze slov podala Masonovi.

Milá Coro, přijali mě. Byla jsem tam sotva deset minut, když přijel pan Hines, promluvil na mě, řekl, že bych se na to hodila, a zeptal se, jestli chci gardedámu. Zbytečná otázka! Okamžitě jsem ho hnala sem a tady jsme naložili tetu Adélu a také pár osobních věcí.

Zní to strašně záhadně a tajemně. Jsem z toho trochu na rozpacích, ale spoléhám na tetu Adélu, že se o nás postará. Chtěla jsem, aby mě odvezl k tvému nároží, abych ti to mohla povědět. On však rezolutně odmítl. Zdá se, že jedním z pravidel té práce je, že nesmím být ve styku se žádným ze svých přátel až do skončení pracovního úvazku, což bude zřejmě za třicet dní. Spoléhám na tetu Adélu a ta zase spoléhá na svůj revolver ráže 0,32, který byl po léta jejím stálým společníkem. Při této vzácné příležitosti si koupila pro jistotu nový zásobník.

Neměj o nás starost, vrátíme se domů se slávou. Znáš přece tetu Adélu!

Zdraví Eva.

Mason jí lístek vrátil.

„Co si o tom myslíte?“ ptala se Cora.

„O tom vzkazu?“

„Ne, o té práci.“

„Jste si jistá, že je Adéla Wintersová schopná úplně se o sebe postarat?“

„O sebe i o Evu,“ odvětila Cora. „A o Evu se nebojte. Ta se neztratí. Copak si dáte? Manhattan nebo Martini?“

„Manhattan,“ poručil si Mason.

„Totéž,“ dodala Děla Streetová.

Cora Feltonová otevřela ledničku, vyňala láhev s připravenými koktajly a nalila tři sklenky.

„Nuže,“ pravil Mason, když pozvedal sklenku, „na zločin!“

„Spíš na vás!“ odvětila Cora.

KAPITOLA II

Ve čtvrtek ráno se ve dveřích Masonovy soukromé pracovny objevila Gertie, právě když Mason a Della Streetová probírali poštu. „Jéje, promiňte, že jsem tak vpadla, pane Masone," omluvila se, „ale jde o věc, kterou nemohu vyřídit po telefonu."

„O co jde?"

Obvyklý široký Gertin úsměv se zdál ještě výraznější než jindy. „Řekla jsem té osobě, že přijímáte klienty jen na objednávku, a ona se mě zeptala, jak se lidé objednávají. A než jsem stačila odpovědět, vyzvala mě: ‚Jděte říct panu Masonovi, že teď je deset hodin a já chci objednat na pět minut po desáté!' Myslím, že by se na ni Della mohla jít mrknout."

Mason se smál. „Je opravdu odhodlaná tak, jak říká?"

„Ještě víc. Zdá se, že je schopná všeho."

„Kvůli čemu mě chce navštívit? Zmínila se?"

„Jistě. Nedělá žádné okolky. Je prý společnicí, adoptivní tetou, nebo něčím takovým dvou děvčat a slyšela je, jak se o vás baví – spíše jak jedna z nich o vás mluvila. Tvrdila, že o tom případu víte všechno, jenom ji prý osobně neznáte."

„Uvedla své jméno?"

„Hm, nějaká Adéla Wintersová."

Mason zavrtěl hlavou. „To mi nic neříká."

„Moment!" zvolala Della Streetová. „Adéla Wintersová! To je přece ta gardedáma. Pamatujete se, šéfe, na ten případ s brunetkami na nárožích?"

„Už si vzpomínám," přikývl Mason. „Muž, který sháněl inzerátem brunetky, na každém rohu jednu. V každém případě si ji prohlédneme."

Gertie se vrátila a za chvilku nato vpochodovala do kanceláře

Adéla Wintersová – menší zavalitá osoba nebojácného vzezření.

„Dobré jitro, paní Wintersová,“ uvítal ji Mason.

Prohlížela si ho živýma, podezíravýma očima. „Hm, tak vy jste advokát. Proto musíte mít kancelář, abyste v ní mohl přijímat lidi. Nemám pravdu?“

„Máte,“ odvětil Mason s úsměvem.

„Dobrá, potom byste ale měl něco udělat s tím děvčetem venku. Říkat mi, že nepřijímáte lidi bez objednání! Tak jsem se jí zeptala, jak se objednávají lidi, které neznáte – a to jí dodalo. Ale teď chci, abyste mě vyslechl, ale ne abyste mi potom poslal účet, protože já na advokáty nemám peníze. Tak to jen, abychom si hned od začátku rozuměli. – Kdo je ta žena?“

„Moje sekretářka, slečna Streetová.“

„Dá se jí věřit?“

„V to pevně doufám.“

„Tak já taky. Moje návštěva tady musí zůstat jen mezi námi.“

„K čemu ty tajnosti?“

„No, to pochopíte, až vám o tom povím.“

„Posaďte se,“ vybídl ji Mason. „Nestává se moc často, že máme klienty, kteří jsou tak odzbrojujícím způsobem přímí, pokud jde o naše honoráře – ačkoliv mnozí z nich mají bezpochyby stejné záměry jako vy.“

„Podle mého není nic špatného na tom, že přijdete a rovnou řeknete, o co vám jde. Takový přímý úvod ušetří hodně nesnází. Tak vy jste svezl Coru Feltonovou toho dne, co Evu Martellovou přijali?“

Mason přikývl.

„Cora mi o tom pověděla a já jsem už mockrát viděla vaše jméno v novinách. Zdá se, že jste neobyčejně schopný mladý muž.“

„Díky.“

„Já bych k vám nebyla přišla, pokud bych si to o vás

nemyslela. Chci jen to nejlepší.“

Mason uznale kývl hlavou.

„Tak tedy, naše nová práce je ten nejbláznivější kšeft pod sluncem. A pánbůh ví, že jsem už v životě pár divočinek prožila. Pracovala jsem jako odborná ošetřovatelka – no hezkých pár let. Pečovala jsem o všechny druhy lidí, včetně neurotiků a všelijakých potřeštěnců.“

„Jde o ošetřovatelskou práci?“

„Poslouchejte,“ pokračovala. „Docela na rovinu, protože nechci, aby došlo k nějakému nedorozumění. Tahle práce se týká vraždy.“

„Někdo má být zavražděn?“ ptal se Mason.

„Někdo už byl zavražděn.“

„Kdo?“

„Žena jménem Helena Reedleyová.“

„Kdo ji zabil?“

„Propána, to já nevím! Proč asi myslíte, že jsem k vám přišla?“

„To je to, co se z vás pokouším vytáhnout.“

„No, přicházím k vám, protože jste advokát, a to schopný advokát. A Eva Martellová a Cora Feltonová jsou jako moje dcery. Příbuzné ve skutečnosti nejsme, ale pečovala jsem o jejich matky, když tyhle byly ještě malé žabky, a od té doby jsem si zvykla na ně dohlížet.“

„Teď to chápu,“ ozval se Mason, „Eva Martellová je dívka, kterou přijali.“

„Přesně tak.“

„Předpokládám, že mi přesně vysvětlíte, k čemu došlo.“

„No, obě dívky chtěly zkusit štěstí a získat tu práci. Řekla jsem jim, že se mi to zdá dost podezřelé, ale také jsem jím pověděla, že jestli budou mít možnost obstarat si vlastní gardedámu, nemusejí si s tím dělat hlavu, protože já bych na to šla. A kdyby si nějaký otrapa myslel, že si takovým inzerátem pomůže k pěknému

kuřátku a zaplatí dvacet dolarů denně gardedámě, aby moc nekoukala, pěkně by se splet.

No a tak," pokračovala, „jsem doma v bytě čekala, až se děvčata vrátí. Popravdě řečeno jsem nečekala, že by některá z nich tu práci dostala – ani jsem nepředpokládala, že o nějaké zaměstnání vůbec šlo. Ale sedla jsem si a čekala. A pak přišla Eva, celá vzrušená. Byl s ní nějaký pán. Řekl, že je zástupce pana Hinese a že Eva byla přijata a že musíme ihned nastoupit. Jak už jsem řekla, Eva byla celá pryč. Já jsem jí to neměla za zlé, protože by nám z toho kápl slušný honorář a ještě bychom měly placené výdaje. Takže to vypadalo dost dobře a my jsme vystartovaly."

„Přijeli jsme do vašeho bytu krátce po vašem odchodu," pravil Mason. „Myslím, že jste se vypravily ve spěchu?"

„Nebylo třeba se nijak pakovat – to byla první ztřeštěná věc na tom všem – řekl nám, že si můžeme vzít jen tolik osobních věcí, kolik se vejde do nenápadného příručního zavazadla. A hádejte, co myslel tím nenápadným příručním zavazadlem, pane Masone?"

Mason tázavě povytáhl obočí.

„Normální nákupní tašku," pokračovala. „Ten člověk ji přinesl s sebou. Vysvětlil, že nechce, aby nás tam, kam jdeme, někdo uviděl se zavazadly. Proto jsme měly jít s obyčejnou nákupní taškou, která není nikomu nápadná."

„A kam jste pak šly?" vyptával se Mason.

„Dovedl nás do velice pěkného malého bytu. Nic honosného, ale opravdu hezký dvoupokojový byteček, moderně zařízený. Nastěhovaly jsme se tam jako do svého. Potom mi ten pán sdělil: ‚Pan Hines najal tento byt na jméno Heleny Reedleyové. Podmínkou je, že zde nesmí bydlet žádný podnájemník. Proto musí tato mladá dáma vystupovat pod jménem Helena Reedleyová. Každému se musí takto představovat – i do telefonu.' Ještě nám pak vysvětlil, jak je obtížné sehnat slušný byt a jak se paní bytná snaží o spolupráci, ale musí se chovat tak, aby nepřišla

o místo. Pokud ale bude Eva užívat jméno Helena Reedleyová, bude všechno v pořádku.“

„A co jste na to řekla vy?“

„Mě to ani na chvilku nespletlo,“ pravila sveřepě. „Hned od začátku jsem v tom viděla nějakou habaďůru, když to řekl, ale nechtěla jsem nic namítat, pokud nebude dotěrný. Byla jsem tam jako gardedáma a rozhodla jsem se, že se budu chovat, jak náleží. Asi to nebude s tím panem Hinesem žádná legrácka.“

„Můžete ho popsat?“ žádal Mason.

„Je mu tak asi kolem třicítky, má tmavé vlasy, výrazné oči a brýle. Je vysoký a poněkud nezdravě bledý.“

„Zřejmě je to ten chlapík, který se později objevil a vyplácel dívkám odměny.“

„Podle toho, co Cora říkala, když jsem jí toho pána popisovala, to je on.“

„A tak se Eva Martellová v tom bytě usadila jako Helena Reedleyová. Bylo tam něco?“

„Jestli v tom bytě něco bylo!“ ozvala se Adéla Wintersová. „To bych tedy řekla! Bylo tam všechno. Šatstvo, spodní prádlo, nylonky, kosmetika, toaletní krémy – absolutně všechno, na co si člověk vzpomene. A ten zástupce pana Hinese…“

„Řekl vám své jméno?“ vyzvídal Mason.

„Za koho mě máte?“ ohradila se. „To byl určitě sám pan Hines. To on dal do novin inzerát a všechno zařizoval. Jsem si tím jistá.“

„Ale své jméno vám nesdělil?“

„Ne, stále jen říkal ‚zástupce pana Hinese.‘ A je to v každém případě čilý chlapík. Zavedl nás nahoru do toho bytu a požádal nás, abychom se zabydlely, než se vrátí. Pak vypadl, asi aby ostatním děvčatům řekl, že už je místo obsazeno. Vrátil se asi za hodinu a půl, aby nám vysvětlil podrobnosti.“

„O jaké podrobnosti šlo?“ ptal se Mason.

„Tak nejprve nám řekl, že musíme dočasně úplně zapomenout na své dosavadní zvyklosti a styky. Že máme žít v tom bytě bez jakéhokoli spojení s vnějším světem, pokud nám nepovolí výjimku. Nemáme telefonovat žádným svým přátelům, nemáme psát žádné dopisy a nemáme se s nikým bavit.“

„Vysvětlil vám proč?“

„Ne. Je to součást úvazku, řekl – máme se tak chovat, protože to patří k naší práci. Eva Martellová měla být Helenou Reedleyovou. Já jsem měla vystupovat pod svým jménem a být tam jako společnice a ošetřovatelka. Smyslem toho všeho bylo vytvořit dojem, že je tahle slečna Reedleyová nemocná a její stav by se mohl zhoršit. Má trávit většinu času doma, a kdyby ji někdo přišel navštívit, měla jsem říct, že je nervózní a že má nařízeno, aby se s nikým nestýkala. Jestli by se zdálo, že jde o staré přátele, měla jsem prohlásit, že není doma. Kdyby někdo telefonoval a chtěl mluvit se slečnou Reedleyovou, měla jsem zvednout sluchátko, zeptat se na jméno a číslo a slíbit, že slečna Reedleyová zavolá později.

Potom jsem měla zatelefonovat panu Hinesovi a informovat ho o tom. A to je všechno.

Dále ještě Hines řekl, že kdykoli půjdeme ven, má mít Eva na sobě šaty, které jsou v tom bytě – nemá nosit nic ze svých věcí. Tady vidíte, proč sháněl děvče určité výšky a určitých dalších proporcí – měla prostě hrát někoho jiného.“

Masonův pohled vyjadřoval zájem. „A co vy? Jak s vašimi šaty?“

„Hm!“ ušklíbla se Adéla Wintersová. „Povídal, že na mně nesejde. Řekl, že mohu nosit, co chci, bez ohledu na to, kam jdu. A já jsem mu dala jasně najevo, co si o tom myslím. Řekla jsem mu, aby se mi postaral o nějaké šaty, nebo že od toho obě půjdeme.“

„A co on na to?“

„No, nakonec svolil, že si nějaké své šaty můžu přivézt. Ale

trval na tom, že půjde se mnou. A že šaty vezme a postará se, aby byly doručeny do toho bytu. A víte, jak je chce dopravit?“

„Jak?“

„Chce v čistírně někomu zaplatit, aby je přinesl na ramínkách, jako kdyby šlo o šaty, které jsme poslaly ven. Má nesmírnou péči o to, abychom do toho bytu nebo z něj netahaly žádná zavazadla.“

„A pokud jde o důvěrné přátele opravdové Heleny Reedleyové? Jak jste s nimi měly jednat?“

„Zřejmě stejně jako s ostatními telefonáty. Když zavolají, mám zjistit jejich jména a sdělit jim, že slečna Reedleyová odešla, nebo že spí, nebo něco takového. Potom o tom Hinese zpravit.“

„Udělala jste to?“

„Ano, dvakrát.“

„A chce, aby se jim Eva později ozvala?“

„To ne.“

„A nevolají ti lidé znovu a neptají se, proč jim nevolala?“

„Zatím ne. A kdyby se tak stalo, říká pan Hines, mám jim vyřídit, že jsem zprávu předala slečně Reedleyové, ale že spěchala k lékaři a že je asi zavolá z ordinace.“

„A Hines vám dal telefonní číslo?“

„Přesně tak. Stejné, jako bylo v tom inzerátu.“

„Zkusila jste zjistit, zda je uvedeno v telefonním seznamu?“

„Ovšem, ale on má zřejmě neuvedené číslo.“

„Ale když vás drží v takové izolaci,“ podotkl Mason, „jak se vám podařilo mluvit s Corou Feltonovou a teď přijít sem?“

„Hm! Vy si myslíte, že se nechám docela takhle zmanipulovat? Odešel se mnou pro mé šaty, a když jsem si je vzala, popadl je a zavolal taxi. Jakmile jsem v něm seděla, vzal řidiče trochu stranou, něco mu vykládal a podal mu bankovku. Pak se rozloučil a řekl, že se se mnou setká v bytě a že taxikář už ví, kam má jet.

No, a jakmile se taxík rozjel, zeptala jsem se řidiče, kam jede.

Udal správnou adresu. Tak jsem mu řekla, že chci zastavit u telefonu, ale on se smál a že prý má jet rovnou bez zastávky. Dala jsem si jedno s druhým dohromady a konečně pochopila, že ho Hines navedl. Prý jsem trochu prostoduchá a zapomětlivá, a kdybych vyšla na ulici, nedokázala bych sama nalézt cestu domů. Už mě dvakrát nebo třikrát musela přivést policie. I když jsem prý úplně neškodná a nemám halucinace ani nic takového, nemám to v hlavě úplně v pořádku a za žádných okolností prý mě nesmí pustit z vozu, až doma. Potom měl dohlédnout, abych došla správně po schodech až do bytu.“

„Tak, a co jste podnikla?“ otázal se Mason.

„Přesvědčila jsem taxikáře, že jde úplně o něco jiného. Vysvětlila jsem, že ten chlápek je můj zeť, který mi vždycky provádí všelijaké lumpárničky, a že ho pak doma pěkně vytahám za uši. A abych mu dokázala, že cestu městem dobře znám, vyjmenovala jsem mu každou ulici a každou zatáčku, kterou jsme projeli od momentu, co jsem nastoupila do vozu. No, a to ho dokonale přesvědčilo, takže dost brzy souhlasil, že zastaví a pustí mě ven – proto jsem mohla zavolat Coře. Dobré bylo, že byla doma. Vyklopila jsem jí do telefonu celou tu komedii a ona mě pro případ, že by to, co si o tom myslím, byla pravda, poslala rovnou za vámi. Byla si jistá, že si budete vědět rady, protože jste už s případem obeznámen.“

„A co jste si o tom myslela vy?“ ptal se Mason.

Její výraz byl skoro soucitný. „Dobré nebe, pane Masone, jste přece právník. Vy nevíte o co kráčí – ještě ne?“

Mason zavrtěl hlavou.

Znova si povzdechla. „Jestli je ten chlap Hines, tak já jsem anglická královna! Je to manžel Heleny Reedleyové. Zabil ji, odstranil její tělo a teď se to snaží nějak zamaskovat. Tak zařídil, aby tam žila Eva se mnou a předstírala, že je všechno v pořádku. Pak nám za čas řekne, abychom rozhlásily, že se stěhujeme. My se

sbalíme a každému oznámíme, že jedeme do Mexika nebo prostě někam.“

„Koho každého tím myslíte?“

„No koho, všechny přátele slečny Reedleyové.“

„Ale nezdá se vám, že kdyby Helenini přátelé uviděli Evu Martellovou, postřehli by, že to není ona?“

„Ovšem, že by na to přišli, ale zřejmě by takoví přátelé za ní nepřišli bez telefonického ohlášení. To je podstata celé té lumpárny. On může prohlašovat, že jeho paní v Mexiku onemocněla a zemřela!“

Masonovo přikývnutí neznamenalo souhlas, ale gesto člověka, který nechce mařit čas neplodnou výměnou názorů, a tak neodporuje, aby si uchoval hlavu jasnou pro soustředění.

Adéla Wintersová pokračovala. „Já nejsem tak hloupá – a nejsem včerejší. Ten chlap má klíč k bytu a má o všem přehled. Ví přesně, co kde je až po nejmenší hedvábné kalhotky. V bytě se dokonale vyzná. Říkám vám, že tam bydlel! Zbavil se té Reedleyové a teď potřebuje čas, aby odstranil tělo a dal všechno do pořádku. To je důvod, proč nás tam usadil – aby se z toho vymotal.“

„Ovšem,“ podotkl Mason zamyšleně, „existují určité aspekty, které neodpovídají vaší teorii. V první řadě, proč by za sebou nechával tolik důkazů? Podle inzerátu, v němž sháněl hnědovlasou herečku, by ho šlo lehce vystopovat. Za druhé to, co byste mohla vy a Eva Martellová vypovědět, by ho absolutně usvědčilo. Když už zašel tak daleko, pak počítá s tím, že se něco stane vám – vám oběma – a to hned, jakmile mu zajistíte alibi nebo to, co potřebuje. Spíše bych čekal, že její vraždu teprve plánuje a pak si opatří alibi pomocí důkazu, že byla ve svém bytě v době, kterou policie označí za dobu vraždy… Ale jak by vlastně tohle dokázal?“

„Tak mě poslouchejte, mladý muži! Vsaďte se klidně o poslední dolar, že je v tom vražda. Vždyť je tam i její kabelka!“

Mason povytáhl skepticky obočí. „Možná nějaká stará kabelka, kterou přestala používat a –“

„Nic takového. Je to její kabelka, její opravdová vlastní kabelka!“

„Jak to víte?“

„Jsou v ní její věci.“

„Jaké věci?“

„Rtěnka, pudřenka, kapesník, vizitky, kulatá peněženka se třemi stříbrnými dolary a dvaatřiceti dolary na hotovosti, pár tmavých kozinkových rukavic a kožené pouzdro na klíče s půltuctem klíčů uvnitř.“

„Jsou tam i klíče od bytu?“ ptal se Mason.

„Jsou.“

„A od čeho jsou ty ostatní?“

„To nevím.“

„Jak vypadají?“

„Nemyslím, že jsou to klíče k bezpečnostní schránce, máte-li tohle na mysli. Vypadají jako běžné klíče od bytu. Ne ty staré, ale takové ty se zuby, co zapadnou přesně do zámku a pak se jimi teprve otáčí.“

„Co číslo pojišťovny?“ tázal se Mason.

„Ne. Pojišťovací průkaz tam není.“

„Nebo řidičský průkaz?“

„Ani ten.“

„Ta kabelka mi připadá jako podvrh, paní Wintersová.“

„No, možné to je, ale já si to nemyslím. Říkám vám, že paní Reedleyová byla zavražděna. Vím to tak jistě, jako že tady sedím. Určitě jste už musel slyšet o ženském instinktu.“

„Slyšel,“ ušklíbl se Mason, „ale policie ne!“

„Ale já mám takové tušení už od okamžiku, kdy jsem do toho bytu vstoupila. Je to mordýřský byt a Eva Martellová i já sloužíme jako zástěna pro vraždu. Tak tedy, vy jste právník a vy nesete

zodpovědnost. Když mi povíte, že to, co děláme, není protizákonné a že v tom máme pokračovat, potom, mladý muži, můžete převzít odpovědnost vy –“

„Tak moment, počkejte moment,“ smál se Mason. „V první řadě, vy ke mně jdete prostě jen proto, že jsem na ulici hovořil s Corou Feltonovou. Nemáte peníze na advokátské honoráře a nehodláte platit ani mně. Já nejsem státní úředník. Chcete-li mít jistotu, že jednáte správně, pak vám radím, abyste se obrátila na policii.“

Znova se zamračila. „Klidně půjdu na policii a pokusím se jim vysvětlit své podezření. Ale nevím, k čemu je pak advokát, když nechce poradit lidem.“

Zazvonil telefon na stole Delly Streetové. Pohlédla tázavě na Masona a když ten přikývl, zvedla sluchátko. „Ano, mluvíte s důvěrnou sekretářkou pana Masona… Kdo?… Ach, ovšem. Jak se dnes máte?… No, ano… Ještě nic určitého… Nezavěšujte, prosím.“

Della odložila sluchátko na stůl, přitáhla si poznámkový blok a napsala: „Volá Cora Feltonová. Zdá se být velmi rozrušená a chtěla by s vámi mluvit. Ví, že je tady paní Wintersová.“

Posunula zprávu Masonovi přes stůl. Ten si ji přečetl, kývl na ni, zvedl svůj vlastní telefon a řekl: „Gertie, přepojte mi ten hovor z Dellina aparátu… Haló.“

„Ach, zdravím vás, pane Masone.“ Hlas Cory Feltonové zněl omluvně. „Velice mě mrzí, že vás obtěžuji. Myslím, že je to opravdu jen maličkost pro muže vašeho postavení, ale protože už o tom případu víte a už s ním svým způsobem neoficiálně souvisíte, myslela jsem si… No, pane Masone, nevím, kolik si tou prací vyděláme – tedy, kolik si vydělá Eva – ale přišlo by to moc draho, kdybyste se na tu věc podíval, alespoň do té míry, abychom si byly jisté, že Eva nedělá nic protizákonného?“

„Předpokládám, že by se to dalo zařídit,“ odvětil Mason,

„alespoň pokud jde o finanční stránku.“

„Ach, pane Masone, mně by se tak ulevilo, kdybyste se v té věci angažoval. Velice věřím tomu, že je teta Adéla schopná se o sebe postarat, ale myslím, že je ta situace tak neobvyklá, že by stálo za to třeba vyrozumět policii. I když bych se k takovému kroku chtěla uchýlit jen v krajní nutnosti. Mohl byste alespoň posoudit, jestli bude nutné obrátit se na policii? A na kolik by nás vaše služby přišly?“

„Honorář bude pouze formální,“ pravil Mason. „Souhlasíte, abych o tomhle telefonátu řekl té osobě, o níž jste se zmiňovala?“

„Vy myslíte tetu Adélu?“

„Ano.“

„Ach, určitě, pane Masone. Má o nás starost a –“

„To je v pořádku,“ řekl Mason. „Já jí situaci vysvětlím. Dáte-li mi svoje číslo, zavolám vám zpět a budu vás informovat.“

Mason napsal číslo na blok, zavěsil telefon a obrátil se na Adélu Wintersovou. „To byla Cora Feltonová. Žádala mě, abych všechno prošetřil. Budu si muset s tím panem Hinesem promluvit. A vy dobře poslouchejte, co vám radím. Vraťte se do toho bytu. Neříkejte panu Hinesovi, že jste byla za mnou – nechte ho, ať si myslí, že jste taxíkem dojela správně domů. Čeká ještě dole na ulici, nebo jste mu už zaplatila?“

„Ne, dosud čeká. Pochopte, myslela jsem, že by tam mohl pan Hines být v okamžiku mého příjezdu, a kdyby mě uviděl s jiným taxikářem…“

„Výborně!“ ocenil Mason. „Tak se vraťte a hrajte dál svoji roli jakoby nic. Asi za hodinu vám zatelefonuji. Představím se jako právní zástupce Perry Mason a budu chtít hovořit se slečnou Reedleyovou. Řeknu, že za čtvrt hodiny přijdu slečnu Reedleyovou navštívit, že se v žádném případě nenechám odbýt, a když se s ní nebudu moci setkat, zavolám policii. Vy pak zatelefonujte Hinesovi na číslo, které vám dal, informujte ho o

našem rozhovoru a zeptejte se, co s tím máte dál dělat. Neprozraďte, že mne znáte nebo že máte nějakou představu o tom, proč volám.“

„Vy myslíte, že tam pan Hines bude, až přijdete?“ optala se. „Buď tam bude on,“ vysvětloval Mason, „nebo už bude tou dobou pelášit za hranice, podle toho, v jakém švindlu vlastně jede.“

„To mi tedy spadl kámen ze srdce. Nemusím vám říkat, pane Masone, že já si hned tak s něčím starosti nedělám. Už jsem byla v lecjakých zapeklitých situacích. Ale v tomhle něco vězí – mám v tom bytě takový divný pocit… takové tušení, že tam byl někdo zabit. Mám z toho úplně husí kůži…“

„Ještě jednu věc,“ pokračoval Mason. „Není do toho zapleten nějaký muž? Nebylo vám řečeno, že se máte setkat s nějakým mužem, nebo být s nějakým mužem spatřeny?“

„Vídáme jen pana Hinese. Od té doby, co jsme se nastěhovaly, nás bral každý den na večeři.“

„Kam?“

„Jen do malých podniků – pěkných, ale spíš malých.“

„Došlo tam k něčemu?“

„Ne. Ovšemže ne. Mám u sebe v kabelce revolver, pane Masone – a umím s ním zacházet. Kdyby si začal na Evu dovolovat, dala bych mu co proto. Kdyby byl hrubý, pohled do ústí revolveru by ho jistě odkázal do správných mezí.“

„Máte povolení k nošení zbraně?“

„Ne.“

„Měla byste se jí raději zbavit. Mohla byste kvůli ní mít malér.“

„O mě nemějte péči. Já se o sebe postarám sama. Vy dohlédněte, aby se Eva nedostala do maléru, a mě nechte na pokoji. Já si se vším poradím.“

„Přesto si buď k té pistoli obstarejte povolení, nebo ji dejte pryč. A v celé záležitosti nic dalšího nepodnikejte, dokud nepřijdu.

Vraťte se a čekejte.“

„Tak dobře.“

„V pořádku. Pamatujte, že zavolám za hodinu. A teď jděte a počínejte si tak, jak jsem vám řekl.“

KAPITOLA III

Bylo za dvacet minut dvanáct, když Mason vyšel po schodech ke vchodu činžáku a stiskl zvonek u štítku se jménem Heleny Reedleyové.

Téměř ihned signalizoval zvuk bzučáku, že se otevírají domovní dveře. Mason je odtlačil, vstoupil do chodby, vyhledal automatickou zdvižˇa vyjel na třetí podlaží. Prošel chodbou, našel hledaný byt a energicky zaťukal na dveře.

Dveře se otevřely téměř ihned. Jakýsi muž se zdvořile uklonil a napřáhl ruku – byl to tentýž chlapík, který předal Coře Feltonové desetidolarovku. „Pane Masone, jsem velice potěšen, že se s vámi setkávám. Perry Mason, ten slavný advokát. To je skutečně milé. Půjdete dál?“

„Jdu navštívit slečnu Reedleyovou,“ odvětil Mason a vešel do ztemnělé předsíně.

„Bohužel, slečna Reedleyová má velmi silné bolesti hlavy a –“ náhle se zarazil. „Ach… ach!“

Když Mason vstoupil do pokoje, dopadlo světlo na jeho tvář a muž ho poznal. Ohromení zaplavilo jeho modré oči mžourající za brýlemi, které zanechávaly dvě výrazné červené skvrny v místech, kde se vtiskávaly do vysokého kořene výrazného nosu.

„Pan Mason!“ zvolal ten chlapík. „Nevěděl jsem, že jste… že se známe.“

„Měli jsme už tu čest,“ odvětil Mason.

„Když jsem platil jedné z neúspěšných uchazeček o práci.“

„Přesně tak.“

Muž si třel špičkami prstů okraj čelisti. „To komplikuje situaci,“ pronesl zvolna.

„Jak to?“

„No… Rád bych věděl, co s tím máte společného.“

„I já bych chtěl vědět,“ opáčil Mason „jak s tou věcí souvisíte vy! Jak se jmenujete?“

„Já… já zastupuji pana Hinese.“

„Jste pan Hines osobně?“

„No… už jsem řekl, jsem jeho zástupce.“

„Já se vás ptám na jméno.“

„Dobrá, je-li to tak důležité, říkejte mi – Robert Dover Hines.“

„Je to důležité,“ pravil Mason. „Posaďte se. Kde je Helena Reedleyová?“

„Už jsem řekl, že má silné bolesti hlavy.“

„To nesouhlasí se skutečnostmi případu tak, jak já jim rozumím. Nebudeme chodit kolem horké kaše. O co jde?“

„Můj milý pane Masone, já vás ujišťuji, že… Mohl byste mi laskavě sdělit, jaký vy máte na té věci zájem?“

Mason opakoval: „Chci hovořit s Helenou Reedleyovou.“

„To je v tomto okamžiku nemožné.“

„Nic není nemožné. Telefon máte připojený, ne?“

„To ano, ale nechápu, co to s tím má společného.“

„Podle mých vlastních informací,“ prohlásil Mason chmurně, „je slečna Reedleyová dosažitelná. Já s ní chci mluvit, osobně a hned. Chci, aby se jako Helena Reedleyová prokázala. V případě, že tak neučiní, přejdu k tamtomu telefonu a uvědomím policii.“

„A o čem je chcete uvědomovat?“ tázal se Hines přívětivě.

„To poznáte, až mě uslyšíte mluvit.“ Masonův hlas byl úsečný. „Jste-li na to zvědavý, stačí říct a můžete začít poslouchat.“

Hines si jemnými pohyby prstů masíroval bradu. „To je opravdu velice nešťastné jednání, pane Masone.“ Stále byl přátelský.

„Pro koho?“

„Pro všechny, jichž se to týká.“

„Mě se to týká,“ řekl Mason, „a já si vůbec nemyslím, že je to

všechno nešťastné.“

„Smím se vás zeptat, jak jste se dozvěděl o tomhle bytě?“

„Ptejte se, jak se vám zatraceně chce,“ ozval se Mason. „Budu-li mít chuť, odpovím. Nebudu-li chtít, neodpovím. Ale prozatím, kde je Helena Reedleyová?“

„Pane Masone, nenechme si to přerůst přes hlavu – bavme se jako praktičtí muži. Snad se můžeme domluvit. Mám pocit, že kdybyste mi na rovinu pověděl…“

Mason vyrazil k nejbližším dveřím a prudce je otevřel. Vedly na klozet.

Hines k němu rychle přiskočil. „Ale pane Masone, pane Masone,“ naříkal. „Nemáte právo prohledávat tento byt! Já musím trvat na tom, abyste…“

Mason jej odstrčil stranou a otevřel jiné dveře. Ty vedly do ložnice, kde seděla Adéla Wintersová s rukama složenýma v klíně a s vítězným úsměvem na tváři. Vedle ní spatřil vyděšenou brunetku. Postavou a celkovým vzhledem se podobala Coře Feltonové.

Perry Mason se uklonil. „Slečna Reedleyová?“

Hines sám odpověděl na otázku: „Ano, slečna Reedleyová.“

„Co vaše bolesti hlavy?“ otázal se Mason.

„Já… Já…“

„Ale, ale,“ protestoval Hines. „Takový násilný postup je zcela nezákonný, pane Masone.“

„Tam je telefon,“ odbyl jej Mason. „Zavolejte policii. Nechte mě zavřít.“

„No tak, no tak, pane Masone,“ zvolal Hines znova. „Buďme rozumní!“

„To by mi vyhovovalo,“ souhlasil Mason. „Začněte a já se přidám.“

„Dobře, pojďme všechno v klidu projednat do vedlejšího pokoje.“

„Dámy samozřejmě vezmeme s sebou, že?“

Žena, o které se Mason domníval, že je Eva Martellová, s obavami pohlédla na Hinese, ale Adéla Wintersová byla v mžiku na nohou. „Pojď miláčku,“ pravila a pak dodala: „Já si myslím, že tohle je ten pan Mason, který asi před hodinou telefonoval.“

„Jsem to já,“ přikývl Mason.

„Kdyby vám to nevadilo, budu mluvit já,“ přerušil je spěšně Hines.

„To by tedy vadilo,“ ozval se Mason.

„Já myslím, pokud jde o tyhle dámy.“

„Přestaňte si hrát na schovávanou, Hinesi. Vy jste v novinách, které jsou dost populární mezi herečkami, uveřejnil inzerát, jímž jste hledal ženu určitého typu, která by byla ochotná přijmout velice tajemné zaměstnání. Všechny se musely stejně obléct a rozmístil jste je po nárožích Adamsovy ulice. Nakonec jste sbalil tuto mladou dámu, asi proto, že se nejvíce podobá ženě, jejíž přítomnost jste chtěl jejím prostřednictvím fingovat. No, a já jsem byl vyzván, abych celou věc prošetřil přinejmenším v takovém rozsahu, abych se přesvědčil, jestli v tom není nic protizákonného.“

„Kdo vás o to požádal?“

„Klient.“

Hines viditelně znejistěl. „Pane Masone, tahle odpověď není dostačující.“

„Mně postačuje.“

„Vy chcete zjistit, zda je tato záležitost, kterou nazýváte fingováním druhé osoby, legální nebo ne?“

„Přesně tak.“

„A co když vám dokážu, že legální je?“

„Pak bude všechno v pořádku. Chce-li si tato mladá dáma vydělat peníze legálním zaměstnáním, nemám nic proti.“

„Pane Masone, já… Kde můžeme hovořit soukromě?“

„Přímo tady.“

„Řekl jsem soukromě.“

„Tady máte soukromí až - až.“

„Dobrá, tak se posaďme,“ navrhl Hines znechuceně. „No… tohle mě docela zaskočilo. Potřebuju chvilku, abych se vzpamatoval.“

Eva Martellová a Adéla Wintersová se usadily na pohovku, Mason se uvelebil v bohatě polstrovaném křesle naproti nim a Hines po určitém zaváhání vytáhl židli s jednoduchým opěradlem a zasedl ke stolu. „Pane Masone, rozhodl jsem se, že k vám budu upřímný.“

„To je dobře. Ale než s tím začnete, přesvědčme se, že hrajeme poctivou hru. Zaplatil jste těm ženám, co jste jim slíbil?“

„Ještě ne.“

„Pak jim tedy zaplaťte.“

„Já jim rád zaplatím, ale nelíbí se mi, že podnět k tomu vychází od vás, a ke všemu takovým tónem.“

„Zaplaťte jim a nebudou takové podněty nutné.“

„Ale vy už jste s tím podnětem přišel!“

„V pořádku – ale teď jim koukejte zaplatit!“

Hines zrudl: „Jsou vašimi klientkami?“

„V jistém smyslu. Jejich přítelkyně mě požádala, abych celou situaci prověřil.“

Po chvilce zaváhání vyňal Hines peněženku napěchovanou penězi. Z ní vytáhl pět padesátidolarovek a podal je Evě Martellové. Potom vzal stodolarovku a dal ji Adéle Wintersové.

„Tak, teď je to lepší,“ pravil Mason, když Hines zasouval peněženku do kapsy. „Teď můžete začít mluvit.“

„Tato mladá dáma je slečna Eva Martellová,“ začal Hines. „Ta dáma vedle ní je paní Adéla Wintersová, která funguje jako její gardedáma. Jestli jste četl ten inzerát, vzpomenete si na ustanovení, že dobře zaplatím i gardedámu. Pro svoji ochranu a

právě tak pro ochranu téhle mladé dámy si chci být absolutně jist, že v té věci nebude nic pochybného, nic, co by snad mohlo mít za následek… ehm… mravní újmu.“

„Dobrá,“ odvětil Mason, „vezmeme na vědomí, že je to zajištěno. Tak vy jste slečna Martellová. Mám za to, že zde bydlíte a fingujete Helenu Reedleyovou?“

„Ano,“ odpověděla brunetka.

„Proč?“

„Protože mi tak bylo řečeno.“

„Kým?“

Zaváhala a Adéla Wintersová vysvětlila: „Takové byly instrukce, které nám dal pan Hines, totiž ten pán, který tady sedí. Když jsme se sem nastěhovaly, přesně nám určil náplň naší práce. Dodržovaly jsme to do písmene. Dělaly jsme jenom to, co nám bylo řečeno.“

„Souhlasí?“ zeptal se Mason.

Hines naprázdno polkl. „V podstatě to tak je,“ připustil znechuceně.

Mason pokračoval: „Rozumím tomu tak, že nesete plnou odpovědnost?“

„Úplně, pane. Do puntíku.“

„A předpokládám, že jste si vědom, že fingování druhé osoby je trestný čin?“

„Jen v tom případě, existuje-li podvodný úmysl, pane Masone. Já jsem se s tím zákonem velice, velice dobře seznámil. Mohu vás ujistit, že každý krok, který jsem učinil, je v mezích zákona. Nemám v úmyslu někoho podvést,“ vysvětloval Hines.

„Přesto chcete klamat lidi.“

„To je podle zákona něco jiného.“

„Já vím,“ přitakal Mason. „Snažím se jen zjistit, zda ten rozdíl respektujete.“

„Respektuji!“

„Kdo je nájemcem tohohle bytu?“

„Já… hm…“

„Tak do toho,“ pravil Mason. „Kdo je nájemník?“

„Helena Reedleyová.“

„Skutečná Helena Reedleyová?“

„Ano.“

„Kdo vám dal souhlas, abyste zde ubytoval tyhle dvě ženy?“

„No… Já mám její souhlas.“

„Písemný?“

„Ne.“

„A máme to,“ ozval se Mason.

„Pohleďte, pane Masone. Chci vám udělat férový obchodní návrh. Řekněme, že přiměji Helenu Reedleyovou, aby za vámi sama přišla a potvrdila vám, že ji zastupuji a že všechno, co podnikám, je v pořádku, že nejde o to někoho podvést a že společně neseme plnou odpovědnost za všechno, co se žádá na této mladé dámě. Co tomu říkáte?“

„Myslíte skutečnou Helenu Reedleyovou?“ kontroval Mason.

„Přesně tak.“

Mason se ušklíbl: „Číslo dvě ve vašem seznamu brunetek, že?“

„Pane Masone, Helena Reedleyová bude mít svůj řidičský průkaz a v něm vlastní otisk prstu. Můžete si klidně sejmout otisk přímo z její ruky a oba porovnat. Lepší důkaz snad ani neexistuje.“

„Kdy to bude?“

Hines pohlédl na hodinky. „Teď je přibližně dvanáct hodin. Může být u vás v kanceláři v jednu hodinu.“

„Ať tam tedy je.“ Mason se postavil a vykročil ke dveřím. Tam se zastavil, otočil se a řekl Evě Martellové: „Moje číslo je v telefonním seznamu. Budete-li chtít cokoli vědět, zavolejte mi. Já vám zatelefonuji někdy během odpoledne. Do té doby nic nepodnikejte.“

„Ale, pane Masone,“ odporoval Hines, „já vás ujišťuji, že je všechno v pořádku – zcela legitimní! To je… k sakru, vy jste mě tedy zaskočil, že jste se touhle záležitostí začal osobně zabývat. Ale když už k tomu došlo, mohu vás ujistit, že budete zcela uspokojen – absolutně uspokojen.“

„Mě lze jen těžko uspokojit,“ opáčil mu Mason.

„Otisk prstu vás přesvědčí, nemyslíte?“

„Přesvědčí mne o identitě prstu,“ pravil Mason a dodal: „A to je všechno.“

Mason zavřel dveře a zanechal Hinese ve společnosti obou žen.

KAPITOLA IV

Ve své kanceláři pohlédl Mason už dvakrát během deseti minut na hodinky. „No, myslím, že nás paní Reedleyová asi nechala ve štychu," pravil.

Della Streetová přikývla.

„Dám jí ještě pět minut."

„Vy jste si opravdu myslel, že přijde?" ptala se Della Streetová.

„Nezabýval jsem se tím. Chtěl jsem si zachovat nezaujatost úsudku."

„Jaký na vás udělal dojem Hines?"

„Nijak zvlášť dobrý."

„Ale nachází se v dost zranitelné pozici," uvažovala Della Streetová. „Nemohu pochopit, proč by vám slíbil, že něco takového učiní, a pak to neudělal. Pokud samozřejmě nehraje na čas."

„O tom není pochyb, že mu jde o čas," vysvětloval Mason. „Ale mně se zdá, že by se pro případ, že by to nevyšlo, mohl uchýlit k něčemu méně nápadnému. A určitě mohl naši schůzku sjednat mnohem později. Kdyby řekl, že ji sem přivede ve čtyři, získal by dobré tři hodiny."

„A když se Helena Reedleyová opravdu objeví a její otisk prstu bude souhlasit s otiskem na řidičském průkazu, budete přesvědčen, že je všechno v pořádku?"

Mason se smál. „Až mě přesvědčí, že je tou osobou, která je nájemnicí bytu a vlastní věci, které v něm jsou. V téhle zemi mohou klidně existovat dvě nebo tři Heleny Reedleyové. Nikdy nebudu zcela přesvědčen, dokud nezjistím, proč chtěl Hines najmout brunetku, aby bydlela v bytě Heleny Reedleyové. – Tak,

Dello, tady máme Hinesovo telefonní číslo. Spojte mě s ním.“

Della Streetová objednala hovor přes Gertii a za několik okamžiků kývla na Masona: „Mám ho na drátě, šéfe.“

„Haló, to je Hines?“ ozval se Mason.

„Ano. Pan Mason?“

„Správně. Ta osoba se tady ještě neobjevila.“

„Ještě se neobjevila!“ zvolal Hines nevěřícně.

„Slyšel jste mě dobře.“

„Tomu nerozumím. Předpokládal jsem, že tam bude v… už tam měla být nejméně před dvaceti minutami.“

„Tak jsem chápal naše ujednání.“

„Jsem si jist, že dorazí každou minutu. Buďte ještě chvilku trpělivý. Musela se zdržet něčím neočekávaným.“

„Abychom si dobře rozuměli,“ pokračoval Mason, „mluvil jste s ní?“

„Jistěže.“

„Osobně nebo telefonicky?“

„Telefonicky.“

„A jste si jist totožností osoby, s níž jste hovořil?“

„Absolutně.“

„Řeknu vám, co udělám, Hinesi: Dám vám ještě přesně deset minut. Po těch deseti minutách moje klientky opustí byt – a úvazek tím pro ně končí, dokud nezjistím, co za tím vším vězí.“

„Pane Masone, nedělejte to, prosím. Já si prostě nemohu dovolit, aby teď opustily byt. Bylo by to… byla by to katastrofa!“

„Pak sem doveďte Helenu Reedleyovou do deseti minut,“ dodal Mason a zavěsil.

Poznamenal si čas. „Teď,“ obrátil se na Dellu Streetovou, „řekněte Gertii, aby zavolala Adélu Wintersovou. Ať si pospíší, protože je pravděpodobně bude volat Hines a pokusí se o nějakou habaďuru.“

Della Streetová předala číslo Gertii a požádala ji, aby jednala

rychle. Mezitím se otázala: „Chcete Adélu Wintersovou nebo Evu Martellovou?“

„Evu Martellovou. Tu mám chránit.“

Della přikývla a pak se rychle obrátila k telefonu. „Haló, tady je kancelář pana Masona… Je to – Ach ano, paní Wintersová, je tam slečna Martellová? Tady je kancelář pana Masona… Okamžik, pan Mason chce s vámi hovořit, slečno Martellová.“

Kývla na Perryho Masona. „Máte ji na drátě. Gertie vás už přepojila.“

„Slečna Martellová?“ ptal se Mason, když převzal sluchátko.

„Ano.“

„Tady je Perry Mason. Hines svůj slib nedodržel. Potřebuji, abyste teď jednaly přesně podle mých instrukcí.“

„Ano, pane Masone.“

„Sbalte si všechny svoje věci, oblečte si své vlastní šaty a hned odejděte.“

„Paní Wintersová má docela dost svých šatů, pane Masone. Mohly bychom si na ně půjčit nějaký kufr a potom –“

„Rozhodně ne,“ přerušil ji Mason. „Nechci, aby kdokoli z nich, ať on nebo ona, měl možnost vás nachytat. Rozumíte?“

„Ne tak docela.“

„Vezmete-li z toho bytu třeba jen špendlík, může pravá majitelka prohlásit, že jste do toho bytu vstoupily s nečestnými úmysly a že jste se provinily krádeží, která následovala po nezákonném vstupu. To je loupež a je to vážný přestupek. Už mi rozumíte?“

„Ach, ovšem, teď to chápu. Vy si myslíte, že by to někdo s takovým obviněním mohl vyrukovat?“

„To nevím, ale nechci jím k tomu dát sebemenší příležitost. Svoje věci sbalte do balíku. Nezáleží na tom, jak bude vypadat. Nesejde na tom, co vám kdo řekne. Dejte své věci do kupy a odejděte.“

„Pane Masone?“

„Ano.“

„Ví pan H., že odcházíme?“

„Informoval jsem ho o tom.“

„Takže se sem možná přižene?“

„Ano. Dá se to předpokládat.“

„A co když nám bude něco slibovat?“

„Nedbejte na to, co řekne,“ radil jí Mason. „Prostě odejděte, jak jsem vám řekl.“

„A co potom?“

„Pak mi zatelefonujte, že jste už pryč. Tak budu vědět, že už mám volné ruce. A dbejte na to, abyste z toho bytu nic cizího neodnesly. Ani krabičku zápalek.“

„Kam máme jít?“

„Kamkoli. K sobě domů nebo do kina – jenom pryč odtamtud, rychle.“

„Tak dobře. Do třiceti minut jsme venku.“

„Stihněte to do patnácti,“ uzavřel hovor Mason a vrátil se ke svému diktování.

Za malou chvilku se ozval telefon a Della Streetová ohlásila, že na drátě je Eva Martellová.

„Haló, Evo. Kde jste?“

„U telefonního automatu v hotelu Lorenzo.“

„Neměly jste nějaké problémy při odchodu?“

„No, Hines volal. Říkal, že za námi přijde, ale nepřišel.“

„Co vůbec chtěl?“

„Chtěl, abychom tam zůstaly – navrhoval všechno možné. Pak nás žádal, abychom počkaly minimálně až přijde a promluví s námi. Ale pane Masone, důvod, proč nejsme doma, je – no, že nás někdo sleduje!“

„Kdo?“

„Dva muži, to víme určitě. Možná je jich i víc.“

„Toho jsem se obával,“ pronesl Mason. „Jste si absolutně jisté, že jste z toho bytu nevzaly ani maličkost, která by vám nepatřila?“

„Ani cigaretu.“

„A jste si jistá, že vás ti muži sledují?“

„Ovšem.“

„Vědí, že vy to víte?“

„To si nemyslím. Za normálních okolností bychom si jich asi nevšimly, ale teď jsme nervózní a více ve střehu.“

„Hines nepřišel?“

„Ne. Odešly jsme v jednu pětačtyřicet. Zapamatovala jsem si čas pro případ, že by bylo nutné přesně znát okamžik odchodu. Teta Adéla byla trochu pomalejší, jinak bychom odešly už dřív. Musela ještě něco vytelefonovat a já jsem ji přiměla, aby volala z haly. Snažila se zavolat vám, ale měl jste obsazeno a na Hinesově čísle to nikdo nezvedal. To se stalo vůbec poprvé. Tvrdil, že na tom čísle bude vždycky někdo, ve dne i v noci. Jednou, když jsme mu volaly a on tam nebyl, se ozvala nějaká žena. Zajímalo by nás, co vám řekl – jestli ta žena náhodou není opravdová Helena Reedleyová. Vlastně jsem na to upozornila tetu Adélu. Vy víte, co si ona myslí – říká, že je Helena Reedleyová mrtvá, a –“

„Co říkal Hines do telefonu?“

„Byl strašně rozčilený. Vykládal, že nemáte pravdu, že nepodnikáme nic špatného a že osoba, kterou očekáváte, měla jiné závazky. Povídal, že kdybyste vydržel o chvíli déle, přišla by k vám, všechno vám úplně vysvětlila a nic by se nedělo.“

„Povídat může, co chce,“ odvětil Mason. „Já mu zatelefonuji, a když mi dá uspokojivé vysvětlení, mohu mu slíbit, že se vy dvě vrátíte, ale zatím že jste odešly, protože po vás chtěl, abyste dělaly něco nezákonného. Přesto však máte stále právo na finanční náhradu. Počkáme, jak se zachová.“

„Nasliboval všechno možné,“ pokračovala Eva. „A ještě něco, pane Masone, důrazně nás žádal, abychom nechodily domů před

pátou hodinou. Řekl, že odejdeme-li na nějaké veřejné místo a počkáme, bude už v pět hodin všechno v pořádku a můžeme se vrátit. Jakmile však před pátou vkročíme do našeho vlastního bytu, bude všechno v háji.“

„Vysvětlil proč?“

„Ne, ale velice to zdůrazňoval a pravil doslova – že vkročíme-li do našeho bytu, pokazí se všechno a on s námi skončí.“

„A z toho důvodu jste odešly do hotelu Lorenzo?“

„Ano, a také proto, že nás ti lidé sledovali.“

„Jsem rád, že jste venku,“ odpověděl jí Mason. „Teď mám volné ruce. Počkejte právě tam, v Lorenzu. Neodcházejte, dokud se spolu nespojíme a já vám nepotvrdím, že je vše v pořádku. Určitě nikam nechoďte.“

Mason přijal její ujištění a pak řekl Delle Streetové: „Dello, doběhněte chodbou do Drakeovy detektivní agentury. Paulovi Drakeovi řekněte, že ty dvě ženy jsou v hotelu Lorenzo a že je kdosi špehuje. Chci vědět, kdo jsou ti slídilové a kdo je vyslal. Povězte Paulovi, aby na tu akci poslal čtyři nebo pět chlapíků. Za prvé po něm chci, aby našel ty čmuchaly a pak se na ně pověsil a sledoval je. Můžete Paulovi obě ženy popsat, aby je agenti bez obtíží našli. Budou v hale Lorenza. Povězte mu, aby nekoukal na výdaje. Čilouš jménem Hines to zaplatí.“

Della vyběhla ze dveří.

Mason přidržel prstem vidlici telefonu, a jakmile se operátorka ozvala na lince, řekl: „Gertie, spojte mě s tím bytem. Číslo máte u sebe.“

„Dobře.“

„Když se nebudou ozývat, zkuste Hinesovo číslo, Drexberry 5236.“

„Ano, pane Masone.“

„Pospěšte si.“

„Ano, pane. Chcete, abych vás zavolala až –“

„Ne, čekám na lince, Gertie. Pospěšte si. Pana Hinese mi pak předejte.“

Mason naslouchal cvakání telefonního mechanismu, když její prsty vytáčely číslo. Pak se ozval vyzváněcí tón.

„Zdá se, že to u Reedleyové nikdo nebere, pane Masone. Zkusím to číslo v Drexberry.“

Ještě jednou vytáčela a Mason ještě jednou slyšel vyzváněcí tón. A zase ticho.

„Ti se také neozývají,“ pravila Gertie.

Mason ji vybídl: „Zkuste je znova za pět minut. A Gertie, kdyby Hines volal, hodně mi záleží na tom, abych s ním mluvil. Bez ohledu na to, co se bude dít, propojte rozhodně hovor přímo do mé kanceláře.“

„Pan Hines?“

„Správně – Robert Dover Hines.“

„Ano. Přepojím vás.“

Když Mason odložil sluchátko do vidlice, zaslechl na chodbě rychlé kroky Delly Streetové a ta již za okamžik zasouvala klíč do dveří jeho soukromé pracovny.

„Zvládla jste to rychle,“ zhodnotil Mason.

„Podařilo se mi chytit Paula Drakea na chodbě, právě když odcházel k výtahu. Vysvětlila jsem mu situaci a on to ihned rozjede.“

„Zkoušel jsem zavolat Hinese, ale nepodařilo se,“ pravil Mason. „Nikdo to nebral. Řekl jsem Gertii, aby hovor ihned přepojila sem, kdyby se ozval.“

„Myslíte, že zavolá?“

„To nevím. Doufám, že ano. Dostal jsem své klientky z toho bytu a teď jsem pánem situace. To s ním pohne.“

„Proč je pro vás lepší, že jsou venku, šéfe?“

„Protože o něm víme zatraceně málo,“ odvětil Mason. „Mohl se vytratit a nechat tam ty ženy s černým Petrem v ruce, až by se

objevila policie a zjistila, že Eva Martellová vystupuje pod jménem Heleny Reedleyové, žije v bytě Heleny Reedleyové, obléká si šaty Heleny Reedleyové a… pokračování si jistě dovedete představit. Měli bychom hodně práce s vysvětlováním.“

„Myslíte, že je nechává sledovat Hines?“

„Mohl by. Hinesovi dost záleželo na tom, aby se odebraly jen na nějaké veřejné místo a čekaly. Obzvláště zdůrazňoval, že kdyby se vrátily do svého vlastního bytu, všechno by se pokazilo – a teď je asi nechává sledovat, aby měl jistotu, že tam nejdou.“

„Ale proč?“

„To je to, co se snažíme zjistit.“

„Myslíte, že je skutečná Helena Reedleyová mrtvá?“

„To nevím. Možné to je. Dosud nemáme dost informací ani pro dohady. Ale je tady jedna velice důležitá věc.“

„Která?“

„Pokyny, které dostala Adéla Wintersová. Kdykoli by do toho bytu volal nějaký přítel Heleny Reedleyové, měla paní Wintersová zjistit jeho totožnost, slíbit, že se Helena Reedleyová ozve za nějakých patnáct nebo dvacet minut, nahlásit to Hinesovi – a nic víc.“

„No, a neznamená to, že by ta Reedleyvá mohla – Ach, už chápu! Jestliže by potom nezatelefonovala, pojal by ten přítel podezření.“

„Přesně, Dello. Kdyby chtěl Hines jenom odradit Heleniny přátele, bylo by lepší tvrdit, že – slečna Reedleyová šla nakupovat, odjela na návštěvu někam ven nebo něco podobného. Pokud však měla za dvacet minut zavolat, muselo to mít ještě pokračování.“

„A jak myslíte, že by to navlékl?“

„Helena Reedleyová by opravdu zavolala, přesně tak, jak to Adéla Wintersová slíbila.“

„Ale jak by mohla?“

„Dost jednoduše. Helena Reedleyová se něčeho bojí. Proto

zůstává v úkrytu. Nemůže být mrtvá, neboť je evidentně schopná se svým přátelům ozvat. Ti samozřejmě nemohou poznat, že nevolá ze svého vlastního bytu, a –“ Přerušil ho zvonek telefonu.

„Teď je to asi Hines,“ usoudil, když zvedal sluchátko.

Ale ozval se hlas Gertie. „Je tady nějaká Helena Reedleyová. Říká, že s vámi byla domluvena na časné odpoledne. Nemohla se dostavit a –“

„Pusťte ji sem,“ odvětil Mason. „Ihned mi ji pošlete.“

Zavěsil, kývl na Dellu Streetovou a řekl: „Helena Reedleyová. Je to na dobré cestě.“

Dveře do vstupní kanceláře se otevřely a Gertie uvedla štíhlou mladou brunetku. Příchozí pohlédla nejprve na Dellu Streetovou a chladně ji ohodnotila od hlavy k patě. Pak se obrátila na Perryho Masona. „Dobrý den, pane Masone. Jsem Helena Reedleyová. Je od vás hezké, že jste mne přijal ihned. Omlouvám se za zpoždění.“

„Neposadíte se?“ vyzval ji Mason. „Chtěl bych vám položit několik otázek.“

„Ano, kvůli tomu jsem tady.“

Pracovnu přešla s klidným zavlněním štíhlých elegantních boků jako mladá žena, která si je vědoma, že její postava nezůstane bez povšimnutí. Její celkový vzhled vypadal jako přesná kopie Evy Martellové, a to i co do zjevné podobnosti tváře. Od Evy se však odlišovala výraznou afektovaností. Plavné, elegantní pohyby jakoby zdůrazňovaly dokonalé zdraví, i její gesta byla volná, promyšlená a vyzývavá. Velké tmavé oči s dlouhými jemnými řasami se vyzývavě dívaly zpod delikátně klenutého obočí, když pohlížela na Masona a zcela ignorovala Dellu.

„Copak byste chtěl vědět, pane Masone?“ otázala se.

„Co jste mi ochotná povědět?“ zeptal se Mason a přitom si ji prohlížel.

V tváři se jí na okamžik objevil stín rozmrzelosti. „Pan Hines mě informoval, že se mě chcete zeptat na pár věcí,“ odvětila. Její

hlas, právě tak jako gesta, byl vypočten na efekt, který bezpečně působil na posluchače. A Mason si povšiml, že vždy, když domluvila, pozvedla lehce obočí a současně pohnula hlavou vzhůru a na stranu.

„Mám jen jednu otázku," řekl, „a už jsem ji položil: Co jste mi ochotná povědět?"

Zamračila se. „O čem?"

„O čemkoli."

„Pochopila jsem, že se zajímáte o můj byt."

„Je to váš byt?"

„Přirozeně."

„Máte o tom nějaký důkaz?"

„Pan Hines mě varoval, že jednání s vámi může být obtížné… Hm, mohu si přitáhnout křeslo trochu blíž? A kdybyste mohl ze svého stolu dát pryč ty papíry… Tady máte doklady, které prokazují moji totožnost."

Otevřela kabelku, vyňala skládanou koženou tobolku a z ní řidičský průkaz. „Vydaný pro Helenu Reedleyovou," pravila. „Vidíte, že adresa je táž jako adresa bytu, o který se jedná. Na průkazu je otisk prstu. A teď, všimněte-li si mého palce, pane Masone… Pravděpodobně máte podušku s barvou pro gumová razítka. Děkuji. Dávejte pozor, přitlačím palec na podušku – a kdybyste měl list papíru? – Tady je to: můj otisk prstu. Všimněte si, prosím, že přesně odpovídá otisku prstu na průkazu."

Helena Reedleyová vytáhla z kabelky hadřík na čistění, otřela si barvu z palce, odhodila ho do Masonova koše na papír, usedla znova do křesla a čekala, až porovná otisk palce s otiskem na řidičském průkazu.

„Smí se tady kouřit?" optala se.

„Prosím," odpověděl Mason, aniž zvedl oči od otisku prstu. Opět se na jejím obličeji objevil záblesk znechucení. Vyňala však z kabelky pouzdro na cigarety, vytáhla z něj cigaretu a zapalovač,

zapálila si a úkosem Masona pozorovala.

„Zdá se, že otisky jsou totožné," usoudil Mason.

„To určitě."

„Vidím, že adresa, která je tady uvedena, souhlasí s adresou bytu, o němž je řeč. Máte snad ještě jiný důkaz?"

„Jistě," odvětila klidně. „Pochopila jsem, že toho budete chtít hodně. Mám tady řadu stvrzenek o činži podepsaných správcem budov. Všimněte si, že postupně odpovídají měsícům za poslední půlrok."

„Máte číslo od pojišťovny?" ptal se Mason.

„Ne." V té jednoslabičnosti bylo znát pohrdání.

„Máte i jiné důkazy totožnosti než jen řidičský průkaz?"

„Zajisté. Mám kreditní karty, legitimaci golfového klubu a různé jiné věci, ale nevidím žádný důvod k tomu, abych s nimi vyrukovala. Tento řidičský průkaz určitě stačí jako doklad mé totožnosti – je starý šest měsíců."

„Raději mi ukažte některé z těch dalších dokumentů," žádal Mason.

V tom okamžiku se zdála být pořádně rozzlobená. Avšak beze slova vytáhla asi půltucet lístků a podala je k nahlédnutí.

Mason si k sobě přitáhl tužku a papír a začal si dělat seznam dokumentů s daty a čísly.

„Je to opravdu nutné, pane Masone?"

„Soudím, že je."

„No dobře," odsekla se rty staženými hněvem.

Když s tím Mason skončil, všechny dokumenty jí vrátil.

Čekala na okamžik, kdy natáhl svou ruku směrem k její. Když si brala doklady, přejela jeho ruku konečky svých prstů a najednou jej obdařila rozzářeným úsměvem: „Teď, když jsme zakončili tu nudnou část, pane Masone, nemohli bychom být přáteli?"

Mason se zazubil. „Ale my jsme tu nudnou část dosud nezakončili. Máte ten byt pronajatý – a dál?"

„Můj přítel, pan Hines, má mé úplné pověření ve všech záležitostech týkajících se bytu.“

„I věcí v tom bytě?“ ptal se Mason.

„I věcí.“

„Úplně všech?“

„Všeho.“

Mason se obrátil na Dellu Streetovou: „Zapište prosím tohle, Dello.

Těm, jichž se to může týkat:

Tímto se potvrzuje, že podepsaná Helena Reedleyová je, a to už asi šest měsíců, nájemkyní bytu v činžovním domě známém jako Siglet Manor na Osmé ulici, konkrétně s bytovým číslem 326, který si podepsaná pronajala v uvedeném činžovním domě. Prohlašuji a zaručuji, že jsem jedinou majitelkou celého majetku v uvedeném bytě; že muž jménem Robert Dover Hines je mým agentem a zmocněncem pro účely nakládání se zmíněným bytem a se všemi věcmi, které obsahuje; že může podle své vlastní vůle dovolit kterékoli osobě nebo osobám vstoupit do řečeného bytu, zůstat v něm tak dlouho, jak si uvedený Hines přeje a chovat se tam, jak on si přeje; že taková osoba nebo osoby, mohou se souhlasem řečeného Roberta Dovera Hinese používat, brát, upravovat, transponovat nebo jinak nakládat s veškerým obsahem uvedeného bytu včetně mých vlastních osobních věcí a šatů, toaletních předmětů a příslušenství nebo jiných věcí jakéhokoli druhu, charakteru nebo vzhledu, které se mohou nacházet ve zmíněném bytě. Tímto schvaluji všechno, co uvedený Robert Dover Hines učinil v souvislosti s touto záležitostí a souhlasím s jakoukoli dohodou, kterou může uzavřít v souvislosti s tímto bytem.

Nechte tam volné místo na podpis, Dello, a pak přineste svoji notářskou pečeť. Můžete k tomu přidat ověření.“

„Tedy,“ protestovala Helena Reedleyová, „nezacházíte už příliš daleko?“

Mason se setkal s jejím pohledem, usmál se a řekl: „Ano.“

Když Della Streetová odešla, aby napsala dokument na stroji, zapálil si Mason cigaretu a usadil se do křesla. „Teď je ta ‚nudná‘ část za námi a my můžeme být přáteli.“

Oči jí sršely hněvem. „Ale teď já nechci, abychom byli přáteli!“

Mason se zasmál: „Je vám jistě známo, co Hines podniká?“

„Samozřejmě.“

„O co tedy vlastně jde?“ dotazoval se Mason.

„To jsou jen osobní záležitosti.“

„Měl bych je znát.“

„Ten dokument, který podepíši, vás ochraňuje.“

„Poskytne nám postačující ochranu jen za předpokladu, že budu znát příčinu vašeho jednání.“

„Nevidím žádný důvod, proč bych vám to měla říkat.“

„V případě, že mi to nepovíte,“ odvětil Mason, „bude nutné dokument ještě doplnit.“

„Naleznete-li ještě nějaký způsob, jak ho rozšířit, spolknu to!“

Mason stiskl tlačítko na stole. Když se z vedlejší kanceláře objevila Della Streetová, řekl: „Vezměte si blok, Dello, doplním do toho prohlášení ještě další věci.“

Helena Reedleyová seděla mlčky s hněvivě stisknutými rty.

Della Streetová se vrátila s poznámkovým blokem, usedla do křesla pro sekretářku vedle Masonova stolu a chopila se tužky.

Dále je mi známo, diktoval Mason, *že zmíněný Robert Dover Hines umístil do uvedeného bytu dvě určité osoby, z nichž*

jedna byla zmíněným Hinesem instruována, aby používala jméno Helena Reedleyová. Tímto souhlasím, aby používala mé jméno, podepisovala se tímto jménem, vystupovala a jednala pod mým jménem podle pokynů mého agenta, Roberta Dovera Hinese. Dále se tímto vzdávám všech nároků jakéhokoli druhu, povahy nebo charakteru vůči uvedené osobě, které by vznikly následkem užívání mého shora uvedeného jména, a souhlasím s tím, že ji budu považovat za nevinnou vzhledem k jakýmkoli škodám, které mohu utrpět následkem fingování mé osoby a zaručuji jí úplnou beztrestnost v případě jakýchkoli finančních škod jakéhokoli druhu, povahy nebo charakteru, které vzniknou následkem splnění pokynu shora uvedeného agenta, Roberta Dovera Hinese.

Helena Reedleyová rozzlobeně vyskočila. Kabelka jí spadla s hlasitým bouchnutím na zem a část jejího obsahu se rozsypala na koberec. „Vy si snad myslíte, že něco takového podepíšu?“ vybuchla. „To přesahuje všechny meze. Je to nestydaté, je to… je to… sebevražedné!“

Mason přátelsky přerušil její rozhorlené drmolení: „Já jsem vás upozorňoval, slečno Reedleyová, že by bylo mnohem lepší, kdybyste mi uvěřila a objasnila mi celou tu záležitost. Upozorňoval jsem vás přece, že neučiníte-li to, doplním ten dokument.“

„Ale to je absurdní – absolutně směšné. Nakonec by na základě takového dokladu ta dívka mohla zajít do banky, mým jménem podepsat šek na pět tisíc dolarů, klidně si odejít a udělat na mne dlouhý nos.“

„To by určitě mohla,“ vysvětloval Mason, „ovšem za předpokladu, že by jí to váš agent, pan Hines, schválil.“

„No, Hines mě zas nezastupuje v takovém rozsahu.“

„Pak by bylo lepší, kdybyste mi řekla trochu víc o panu Hinesovi a rozsahu, v němž je vaším agentem.“

„Řekla jsem vám všechno, co jsem měla v úmyslu.“

„To tedy lituji,“ namítl Mason. „Buďto tu informaci dostanu, nebo dostanu váš podpis na tenhle dokument. Jděte a naklepejte to na stroji, Dello. – Vy si raději posbírejte ze země své věci, slečno Reedleyová. A mimochodem, máte-li v kabelce revolver, měla byste mít na něj povolení.“

„Jak víte, že žádné nemám?“ utrhla se.

„To já nevím,“ pravil Mason. „Ale máte-li ho, každopádně mi ho ukažte, protože by už samo o sobě bylo dokladem pro identifikaci.“

Otevřela nazlobeně kabelku, nastrkala do ní zpátky věci, zaklapla ji a postavila se. „Bože, jak já nesnáším lidi, jako jste vy!“ zvolala.

„Máte ráda muže, které si můžete otočit kolem prstu. Nejsem tak docela imunní, slečno Reedleyová, ale platí pro mne zákon, že mne nesmí žádná přitažlivá žena ovlivnit při ochraně zájmů mých klientů.“

„Je to poznat!“ odsekla.

„Tak a teď,“ pravil Mason, „mi řeknete všechno k té záležitosti, nebo podepíšete to prohlášení?“

„Můžete si to prohlášení klidně –“ zarazila se náhle uprostřed věty.

„No co?“ tázal se Mason.

Zhluboka se nadechla a pak se zdálo, že se uklidnila. „Ráda ho podepíšu. Dejte to laskavě hned naklepnout vaší sekretářce, protože spěchám.“

Mason pokračoval: „Líbí se mi na vás, že umíte prohrávat s hlavou vzhůru.“

Její tichý úsměv byl tajemný.

„A teď konečně,“ řekl Mason, „můžeme být přáteli.“

„Já jsem si to mezitím rozmyslela,“ opáčila.

Oba zůstali mlčky sedět v mrazivém tichu, dokud Della Streetová nepřinesla dokument současně s plnicím perem, formulářem čestného prohlášení a notářskou pečetí.

Mason překontroloval zápis a předal jej Heleně Reedleyové k podpisu.

Helena Redleyová se hned chopila pera, které jí podávala Della Streetová, přelétla spěšně očima text a připojila načmáraný podpis.

Mason rozevřel polštářek s barvou. „A nemáte-li nic proti tomu,“ pravil, „váš otisk prstu.“

Položila svůj prst na podušku s barvou, pak ho přitiskla k papíru, začala hledat čisticí ubrousek, ale žádný nenašla, a tak vyňala drahý kapesník a setřela jím barvu z palce.

„A teď prosím,“ vyzvala ji Della Streetová, „abyste slavnostně prohlásila, že jste Helena Reedleyová, že jste podepsala tento doklad a že jste tak učinila svobodně a z vlastní vůle.“

„Ano! A teď mě, k čertu, nechte odsud vypadnout, než něco roztřískám.“

Mason reagoval klidně: „Slečno Streetová, mohla byste laskavě slečnu Reedleyovou doprovodit?“

Della Streetová rozvážně orazítkovala notářské prohlášení přes svůj podpis na listině, vykročila k výstupním dveřím a otevřela je. Helena Reedleyová jimi se vztyčenou hlavou prosupěla.

„Přeji dobré odpoledne, slečno Reedleyová,“ loučila se Della.

Nedostala žádnou odpověď.

Della počkala, až zaklapne automatický zámek dveří. Pak přistoupila k Masonovu stolu. „Tedy, šéfe, všiml jste si, jak po mně přejela očima?“

„Všiml,“ odvětil Mason. „A kvůli tomu pohledu jsem snad byl na ni trochu drsnější, než bych jinak byl.“

„Zapomeňte na to!“ smála se Della. „To je prostě způsob,

kterým jedna žena přehlíží druhou. Neřekla bych, že je vaše hnědovlasá přítelkyně s úsměvem někdy ke svým protivníků milá. Opravdu si myslíte, že v kabelce měla revolver?“

„Těžko říct. Měla tam něco těžkého a pevného. Když kabelka dopadla na koberec, pěkně to bouchlo. Několik drobností se vysypalo, ale ten těžší předmět, ať to už tylo cokoli, zůstal uvnitř. Snažil jsem se z ní vytáhnout, že je to revolver, ale ona se nedala.“

„Nechtěla bych, aby se taková ženská po mně hnala s pistolí v ruce,“ poznamenala Della.

„Nejsem si jist, ale to –“

Přerušil ho telefon, a tak pokynul Delle.

Zvedla sluchátko. „Ano – haló… Ano, Gertie, já mu to povím.“ Obrátila se k Masonovi. „Eva Martellová je na drátě a chce vědět, jestli je něco nového.“

„Já s ní promluvím,“ pravil Mason. – „Haló, Evo. Byla tady Helena Reedleyová. Právě odešla. Myslím, že je to skutečně Helena Reedleyová, že vlastní ten byt a pravděpodobně je i majitelkou věcí, které v něm jsou. V každém případě dokument, který nám tady podepsala, legalizuje všechny vaše skutky, pokud se budete řídit Hinesovými pokyny. Chtěl jsem se s ním telefonicky spojit, ale nepodařilo se mi ho sehnat. Chcete se hned vrátit?“

„Ano,“ odvětila Eva Martellová. „Jakmile dostaneme váš souhlas, máme se ihned vrátit do bytu Heleny Reedleyové a pokračovat, kde jsme skončily. Ačkoliv, jéje, potřebovaly bychom si něco nakoupit.“

„Jděte a nakupte si, chcete-li. Ale pamatujte, že jste sledovány. A také mějte na paměti, že vám Hines řekl, že nesmíte vkročit do svého vlastního bytu.“

„Ovšem, to vím. Ale ve výloze obchodního domu blízko odtud mají nějaké věci, které se těžko seženou. Myslím – no, mohl byste namluvit panu Hinesovi, že jste nás dlouho nemohl sehnat? Že

došlo k nějakému zpoždění? Rády bychom –“

Mason se smál. „Jen to udělejte. Myslím, že Hinesovi tolik záleží na tom, aby si vás udržel, že bude souhlasit skoro se vším. Jinak by Helena Reedleyová nikdy nesouhlasila s tím, co jsem sepsal.“

„Děkuji vám, pane Masone. Hádám, že to potvrzení máte od ní písemně?“

„Písemně,“ potvrdil Mason, „notářsky ověřené a opatřené otiskem jejího palce.“

Eva Martellová se zasmála: „Hm, tak tohle, myslím, zapůsobí.“

„Také si myslím. Jdou ti chlapi stále po vás?“

„Ano. A objevili se ještě další. Koukají po nás a –“

„Nevšímejte si jich,“ radil Mason. „Jděte si po svém a tvařte se, že vůbec o nich nevíte. Pak si vemte taxi, vraťte se do bytu paní Reedleyové a věnujte se domácnosti. Nemusíte se o nic starat.“

„Tedy, pane Masone, teď mi spadl kámen ze srdce. Jak ta Helena Reedleyová vypadá? Jako já?“

„Je vám hodně podobná, pokud jde o tělesný vzhled.“

„A co temperament?“

„To není temperament, to je přímo temperatura!“

„No, já se taky nepovažuji za nějaký kus ledu.“

Mason se zasmál. „Setkal jsem se s Helenou Reedleyovou za okolností, které jí musely zvednout tlak.“

„Je hezčí než já?“

„Určitě není váš typ,“ odvětil Mason.

„Dobrá… tak děkuji. Zajímalo by mě… Povšimla jsem si, že si mě pan Hines prohlíží – a, no, víte… Děkuji vám, pane Masone.“

„Chcete říct, že vám Hines už není tak cizí?“

„Ne, ne, nic takového. Určitě ne. Jen se nemohu ubránit údivu ze všech těch věcí kolem. Ale nesmím vás zdržovat. Sbohem, pane

Masone – a ještě jednou děkuji.“

KAPITOLA V

Asi v půl sedmé začalo z připojovacího panelu v přijímací kanceláři doléhat k Masonovi, který stále ještě pracoval, vytrvalé bzučení. Po chvilce vybídl Dellu Streetovou: „Raději to vezměte, Dello. Může to být Eva Martellová. Mám s Paulem Drakem na sedmou hodinu domluvenou schůzku na večeři, takže nebudeme mít čas se s nikým setkat.“

Della Streetová přikývla a vyšla k přepojovacímu panelu. Rychle se vrátila zpět. „Je to Eva Martellová, šéfe. Říká, že musí mluvit přímo s vámi. Přepojila jsem ji na vaši linku, chcete-li s ní hovořit.“

Mason zvedl sluchátko. „Haló, Evo. Odkudpak voláte, už jste zpátky v tom bytě?“

Evin hlas zněl téměř hystericky. „Pane Masone, musíte nám říct, co máme dělat. Jsme zase v tom bytě. Něco se stalo! Byly bychom rády, kdybyste sem hned přijel.“

„Právě se chystám k odchodu,“ pravil Mason, „a mám za dvacet minut schůzku na večeři. Co se děje?“

„Nechci to říkat do telefonu. Potřebovala bych, abyste sem co nejrychleji přijel.“

„Něco vážného?“ ptal se Mason.

„Obávám se, že ano.“

Mason pohlédl na hodinky a zamračil se. „Mám strašný spěch,“ namítal. „Proč takové okolky? Telefon v bytě slečny Reedleyové nejde přes žádnou domácí ústřednu a prohlášení, které bylo právě podepsáno, vás ochraňuje před vším, co by se mohlo přihodit. Tak copak vás trápí?“

„Jde o Roberta Hinese,“ odvětila Eva a její hlas byl plný rozrušení. „Sedí tady v křesle a uprostřed čela má něco, co vypadá

jako díra po kulce. Je mrtev – jsem si tím jistá!“

„No tohle! Jak dlouho už tam je?“

„To nevím.“

„Kdy byl zastřelen?“

„Ani to nevím – já o tom nevím vůbec nic.“

„Zavolala jste policii?“

„Ne – jenom vás.“

„Jak dlouho už v bytě jste?“

„Právě jsme přišly. Potom, co jste řekl, že můžeme jít nakupovat… no, trvalo to déle, než jsme měly původně v úmyslu. Nakonec –“

„Uvědomte policii – hned teď,“ vybídl ji Mason. „A nepokoušejte se nic tajit. Já budu pracovat tady.“ Praštil sluchátkem, proběhl dveřmi a letěl chodbou do Drakeovy detektivní agentury, rozrazil dveře a vyjel na slečnu u stolu: „Je tam Paul Drake?“

Přikývla, ukázala ke Drakeově soukromé pracovně a současně stiskla tlačítko uvolňující elektrický zámek dveří, které oddělovaly kanceláře od přijímací místnosti.

Mason proklouzl spojovacími dveřmi a vpadl k Drakeovi.

Drake vzhlédl od nějakých hlášení, které právě pročítal. „Ahoj, Perry. Co ten spěch? Před dvaceti minutami jsi přece –“

„Ta práce, kterou jsem ti dal v hotelu Lorenzo – poslal jsi na ní schopné chlapce?“

„Tři. Ty nejlepší v oboru.“

„Prima, Paule, teď bacha – je to důležité. V jednom bytě v činžáku Siglet Manor byl odprásknut muž jménem Hines. Je to na Osmé ulici. Byt tři sta dvacet šest.“

„Kdo odhalil vraždu?“

„Moje klientky – ty, co po nich slídili ti chlapi, které jsem nechal tvými agenty sledovat. Právě teď o tom telefonicky informují policii. Ta se rádiem spojí s hlídkovým vozem. Máme

přibližně tři minuty.“

„Ach – tak,“ řekl Drake.

„Tak tedy,“ pokračoval Mason, „uvědomuji si právě tak jako ty, že ti chlapi, které sledujeme, jsou asi soukromí detektivové. Nebude pro nás obtížné vysledovat je až do kanceláře nějaké detektivní agentury. Ale tady bude stopa končit. Nepomůže-li nám šťastná náhoda, nedokážeme zjistit, kdo ty detektivy najal. Zprávy budou odeslány poštou klientovi a nám zbydou jen oči pro pláč.“

„Jsem rád, že to chápeš, Perry, protože jsou-li ti muži soukromými detektivy, pak přijde přesně to, co jsi popsal.“

„Oukej. Ale teď poslouchej. Během několika minut přifrčí policie do Siglet Manoru. Jsou tam moje klientky, což znamená, že ti chlapi, co je špehovali, tam budou také. Uvidí, že se tam žene policie a bude jim jasné, že se něco přihodilo, ale nebudou vědět co. Chvilku jim potrvá, než na to přijdou.“

„Moc dlouho ne,“ odvětil Drake. „Stojí-li ti hoši za něco, budou mít určitě své kanály, jak od policie získat informace.“

„To já vím taky! A teď dál – co se stane, až si to zjistí?“

„Co myslíš?“

„Vmysli se do jejich situace. Představ si, že v tom jede tvoje agentura a ty vlítneš hlava nehlava do vraždy – co bys udělal?“

„V první řadě by agenti ihned předali zprávu mně – buď osobně, nebo telefonicky. Já bych se ihned spojil se svým klientem, informoval bych ho a požádal o instrukce.“

„Jak bys navázal kontakt se svým klientem?“

„Pravděpodobně telefonicky.“

„Kolik bys mu toho mohl do telefonu povědět?“

„Jen hlavní body.“

„Co by učinil klient?“

„Ty myslíš,“ tázal se Drake, „že by se přiřítil do agentury a chtěl by se ode mě hned za tepla dozvědět podrobnosti?“

„Přesně tak.“

Drake přikyvoval. „Něco na tom je, Perry.“

„Dobře,“ odvětil Mason, „Za jak dlouho jsi na to schopen nasadit své lidi?“

„Moc dlouho by to netrvalo. Jestli některý z těch agentů zavolá do své agentury, můj člověk se může přiblížit k budce tak blízko, aby uviděl, které číslo vytáčí. Půjde-li někoho informovat osobně, bude sledován.“

„Prima,“ ozval se Mason. „Předpokládejme tedy, že stopa povede do soukromé detektivní agentury. Chci dost lidí na to, aby se dala ohlídat ta agentura, a vejde-li tam kdokoli, kdo vypadá, že má naspěch kvůli něčemu naléhavému, chci toho člověka sledovat, jakmile odtud vypadne.“

„Dobrá,“ odpověděl Drake. „Nebude třeba víc než dvou mužů, kromě těch, co už máme.“

„Fajn, pošli je tam.“

„Je nějaká možnost, že jsou tvoje klientky nějak zapletené do té vraždy?“ ptal se Drake.

„Nebuď blázen, Paule. Moji klienti nemají nikdy nic společného s vraždami. Ty ženy prostě náhodou objevily oběť. Informovaly mě a chtěly, abych za nimi přijel. Já už jsem si svůj příděl objevených obětí vražd dávno u policie vyčerpal. Poradil jsem jim, aby se obrátily na policii.“

„A prozradí poldům, že je zastupuješ?“

„Proč ne?“

„Může to nabrat dost zajímavý kurz… Já tedy všechno zařídím, pošlu lidi do akce a pak za tebou přijdu do kanceláře.“

„Než odtud odejdeš,“ dodal Mason, „snaž se získat všechny podrobnosti, které se dají o té vraždě sehnat.“

„Říkáš, že obětí je Hines?“

„Přesně tak.“

„To je ten člověk, který najal tvoje klientky?“

„Správně.“

„Tak já to teď obtelefonuju, Perry, a pošlu své lidi na věc. Snad na něco přijdeme.“ A ve chvíli, kdy Mason vycházel na chodbu, už Drake sahal po telefonu.

„Sehnal jste Drakea?“ optala se Della Streetová, když se vrátil.

Mason přikývl. „Paul Drake na to posílá lidi, aby všechno prošetřili. Také nám zjistí podrobnosti o vraždě. Mezitím se toho moc dělat nedá, musíme vyčkat a krotit se. Co bych za to dal, kdybych tam teď mohl být. V tom je ta potíž: byl jsem příliš často přímo u toho, když byly nalezeny oběti. Teď se musím držet zpátky.“

„Co myslíte, jak dlouho budeme muset čekat?“

„Na podrobné informace?“

„Ano.“

„Přijde na to.“

„Na co?“

„Bude záležet hlavně na štěstí. Když se některý z těch slídilů setká osobně se svým šéfem, a když my budeme mít štěstí, mohli bychom něco vědět už během hodiny.“

Della Streetová o tom chvilku přemýšlela. „Safra,“ ulevila si, „Jedna věc mi však stále vrtá hlavou.“

„Co to je?“

„Že má Adéla Wintersová v kabelce revolver kalibru 0,32. Myslíte, že ji bude policie prohledávat?“

„Čtete mi myšlenky!“ zareagoval Mason.

„Když vyjde najevo, že byl pan Hines zastřelen revolverem ráže 0,32,“ pokračovala Della v uvažování, „nebylo by to… Co by to znamenalo!“

„Podle toho. Nemuselo by to znamenat mnoho. Všechno ovšem závisí na tom, co se stane, až najdou kulku a prozkoumají ji balističtí experti. Ti mohou říci, zda byla nebo nebyla vystřelena z určité zbraně, jak dobře víte.“

„Pokud mají kulku?“

„Přesně tak.“

Della pohlédla na Masona. „A revolver?“

„A revolver.“

„To ovšem mění situaci,“ pronesla zamyšleně.

„Nemění,“ odporoval Mason, „ale komplikuje.“

„Těžko říct, jak moc je Adéla Wintersová vykutálená.“

Mason se ušklíbl a koukl na hodinky. „Odpověď na tuhle otázku budeme také mít asi během hodiny, Dello. Pojďme se zatím najíst.“

KAPITOLA VI

Bylo už po deváté hodině a Mason netrpělivě přecházel po místnosti. Vtom se konečně ozvalo speciálně kódované zaťukání Paula Drakea na dveře vnější kanceláře.

„To je Paul," ozval se Mason. „Buďte tak laskavá, Dello, pusťte ho dál."

Drake vstoupil do pracovny a pozdravil: „Ahoj, Dello!" A zakřenil se na Masona. Přitom si unaveně zhluboka oddechl. „Sakra, Perry, to jsem dostal zabrat."

„Zjistil jsi něco?"

„Vypadá to, že jsme narazili na pěkné svinstvo."

„Ven s tím!"

Drake se napříč usadil do velikého, bohatě vypolstrovaného koženého křesla. „Obě ženy hodně nakupovaly. Pak si zašly na večeři a vrátily se do bytu. Moji hoši bez potíží stopovali ty chlapíky, kteří je sledovali."

„Ti chlapi je sledovali celou dobu při nákupech a až k bytu?"

„Přesně tak."

„A tvoji agenti ty čmuchaly nespustili z očí?"

„Zajisté."

„A dál?"

„Pak se rozpoutalo pravé peklo. Sirény, policejní vozy a plno rozruchu. Díky tvému tipu jsem tam včas poslal určité posily, takže jsme dokázali všechno zjistit."

„A co se tedy stalo?"

„No, jeden z těch chlapíků odběhl k telefonní budce. Můj agent měl malý, velmi výkonný dalekohled, a tak se mohl dívat skleněnými dveřmi budky a zachytit číslo, které ten člověk vytáčel. Podíval se pak do seznamu a zjistil, že je to číslo agentury

Interstate Investigators. Okamžitě mi zavolal, co zjistil, a já jsem ihned poslal lidi ke kanceláři Interstate, jak jsi chtěl.

Přímo na místě činu se lidé od Interstate pokoušeli najít někoho, koho by mohli pumpnout o nějaké rozumy, někoho, kdo má přehled. Nakonec se od známého policejního důstojníka dozvěděli jen tolik, kolik se může dozvědět každý – totéž, co dostávají lidi od novin. Možná, že to nebude všechno, ale je toho dost.“

„Tak jak to tedy je?“ tázal se Mason.

„Totožnost oběti znáš. Co víš o samotné vraždě?“

„Vůbec nic.“

„No, Hines byl zasažen doprostřed čela střelou o malém kalibru, snad 0,32.“

„A kulka prolétla hlavou?“

„Ne.“

„Takže kulka je dosud v lebce?“

„Přesně tak.“

„Když ji policie bude mít, může určit zbraň, z níž byla vypálena.“

„Jistě.“

„To trochu zjednoduší situaci.“

„Nebo zkomplikuje,“ poznamenal Drake suše, „podle toho, zda měl pistoli tvůj klient, nebo klient někoho jiného!… Nuže, hoši od Interstate chodili k telefonu a dodávali co nejrychleji do kanceláře podrobnosti. Potom vyslala Interstate chlápka na vystřídání a odvolala jednoho z lidí, kteří byli v akci. Usoudil jsem, že to znamená, že se klient dostaví do kanceláře a bude chtít osobní zprávu. Právě na to jsme čekali. A taky jo, do kanceláře vpadl úspěšně vypadající chlapík, starý dvaačtyřicet nebo třiačtyřicet let, asi pět stop a deset coulů, kolem sto devadesáti liber, s vlnitými zrzavými vlasy, v perleťově šedém klobouku a ve dvouřadovém šedivém obleku s drobným vzorkem. Byl tam asi půl

hodiny. Když odešel, pověsili se na něj moji lidé a sledovali ho až k vozu – velkému a silnému auťáku. Později jsme se podívali i na poznávací značku. Naši agenti za ním jeli až k honosnému činžáku, získali jeho jméno od domovníka a my jsme mezitím překontrolovali číslo auta a dospěli ke stejnému jménu.“

„Sem s ním, Paule.“

„Orville L. Reedley,“ odvětil Drake.

Mason hvízdl. „Má něco společného Helenou Reedleyovou?“

„Jakmile jsme to jméno získali,“ pokračoval Drake, „hned jsem poslal agenta, aby zašel do archivu jedněch novin. Když prohrabal záznamy, našel, že Orville L. Reedley se v březnu 1942 oženil s Helenou Honcuttovou. Mělo jí být jednadvacet let a jemu osmatřicet. Pokud můžeme soudit, jde o tutéž Helenu Reedleyovou, majitelku toho bytu.“

„A ten Reedley,“ tázal se Mason, „co vlastně dělá?“

„Zdá se, že je makléř.“

Mason bubnoval konečky prstů na okraj stolu. „Kde je teď?“

„Stále ve svém bytě, který hlídají moji dva lidé.“

Mason odstrčil židli. „Pojďme, Paule,“ řekl.

„Tvým nebo mým autem?“ tázal se Drake.

„Kde parkuješ?“

„Přímo před domem.“

„Tak jedeme tvým.“

„Kde chcete, abych byla já?“ zeptala se Della Streetová.

„Myslím, že právě tady v kanceláři, Dello. Budeme s vámi ve spojení. Může se stát, že za chvilku bude třeba něco zaznamenat. Nevadí vám, že tady ztvrdnete?“

„Vůbec ne.“

„Tak pojďme, Paule.“ A oba muži odešli.

Když Drake startoval vůz, Mason si zapálil cigaretu. „Uděláme si v tom teď trochu jasno,“ poznamenal, když Drake zastavil u prvního dopravního semaforu.

„Chceš si posvítit na toho manžela?“

„Hm, i na nájemce detektivní agentury.“

„Jsou tady jisté možnosti,“ připustil Drake.

„Určitě jsme v situaci, kdy dáme dohromady dva a dva a dostaneme čtyři a pak se k tomu pokusíme něco přidat, aby nám to hodilo celkem deset. Ale už předem si můžeme udělat hrubý odhad o celé situaci.“

„Jak hrubý to bude odhad a čeho se vlastně bude týkat?“ otázal se Drake s úsměvem.

„Žena přijde do města a začne samostatný život. Manžel usiluje o rozvod. Ona by ráda získala výhodné majetkové vypořádání, ale její manžel nechce být moc štědrý. Ona navrhne: ‚Dobře, tak to potáhneme dál bez rozvodu.‘ On chvilku vyčkává, zjistí, že mu to tak nevyhovuje, a rozhodne se najmout detektivy, aby proti ní něco našli. Ona to táhne s přítelem, ale je natolik mazaná, aby poznala, že je někdo špehuje. Ne – počkej, Paule! Někde to má mezeru. Ona musí vědět, že její manžel si hodlá zaplatit detektivy ještě dřív, než on to skutečně udělá.“

„Jak jsi na to přišel?“

„Protože jakmile by si je opatřil, dal by jim její adresu, oni by se jí chytli a začali ji špehovat. Ale když ona ví, že se manžel chystá nasadit detektivy, učiní určitá opatření, aby zmátla stopu. Přenechá byt brunetce, která vypadá jako ona, a je tak prohnaná, že zajistí, aby její náhradnice měla pořád u sebe gardedámu. Pak všechno proběhne ve vší počestnosti. Detektivové jejího manžela nejspíše dostanou nějakou narychlo pořízenou momentku a k ní popis a potom je pošlou na tu adresu, aby se pověsili na Helenu Reedleyovou a sledovali ji dnem i nocí. Oni se pustí do práce, adresa souhlasí, byt je na jméno Heleny Reedleyové. V něm bydlí brunetka, která odpovídá popisu ženy, kterou hledají. Tu začnou sledovat. S ní žije gardedáma a ty dvě jsou stále spolu. Manžel získává neustálý tok zpráv, podle nichž je všechno kolem jeho

ženy úplně v pořádku. Ztrácí odvahu a svým právníkům dá pokyn, aby s Helenou uzavřeli co nejvýhodnější dohodu i za daných nepříznivých okolností.“

„A mezitím si skutečná Helena Reedleyová někde vyhazuje z kopýtka?“ ptal se Drake.

„No,“ vysvětloval Mason, „ona je asi v těchhle věcech opatrná, ale stejně bych nevsadil ani grešli na to, že dlouhé večery tráví u krbu háčkováním a pletením.“

„Pak jejím přítelem musí být tenhle Hines.“

„Něco mi říká, že ne,“ odporoval Mason. „Soudím, že je dost chytrá na to, aby nenechala svého milence motat se kolem bytu, protože detektivové jejího manžela mohli začít sledovat i jeho. Ne, já mám takovou představu, že kámoš Hines je jen nastrčená loutka.“

„Byl,“ doplnil Drake.

„Správně, byl,“ souhlasil Mason.

„Dobrá, co chceš podniknout, až dorazíme k manžílkovi?“

„Chci mu položit pár otázek.“

„A když na ně neodpoví?“

„Pak budu muset uhádnout odpovědi z jeho chování a ze způsobu jeho jednání.“

„A to může být těžké,“ upozornil Drake.

„Nemusí se to vůbec podařit,“ uvažoval nahlas Mason, „ale každopádně se o to pokusíme… Máš nějakou představu, kdy byl ten chlapík zavražděn, Paule?“

„Někdy brzy odpoledne. Ale ty víš, jaká je policie, Perry. Zrovna teď tomu velkou pozornost nevěnují. Nechají si od patologů provést pitvu, ale s výsledkem nevyrukují, dokud nebudou mít podezřelého, který by do jejich schématu zapadal. Ty víš, jak to chodí. Podobně policie prohlásí, že kdosi přibližně identifikoval podezřelého – což značí, že v případu nemají jasno, ale nespálí žádný most pro případ, že nebudou moct přijít s něčím

lepším.“

Mason přikývl.

Drake stočil vůz kolem nároží a našel místo pro zaparkování. „Vypadá to na jedinou možnost parkování v tomhle bloku,“ poznamenal. „Byt, který hledáme, je v tom parádním činžáku asi půl bloku od nás.“

Zamkl auto, strčil si klíčky do kapsy a pak se s Masonem pustil po chodníku kolem honosných budov, až nakonec zahnuli do ozdobného průčelí luxusního činžovního domu.

V hale jejich kroky téměř zanikly v měkké náruči vysokých koberců, jež měly zdůraznit honosnost domu už při vstupu. Vrátný se tiše dotázal na jméno nájemníka, kterého hodlají navštívit.

„Orville Reedley,“ odvětil Mason.

„Očekává vás?“

„Asi ne. Mé jméno je Mason.“

„Ano, pane – a jméno toho druhého pána?“

„Drake,“ pravil Mason. „Řekněte mu, že jsem advokát.“

„Ach, vy jste Perry Mason!“

„Zajisté.“

„Ano, pane Masone, okamžik prosím.“

Vrátný to rychle poznamenal na lístek, prostrčil ho okénkem telefonistovi, počkal několik sekund, pak se otočil a pokynul Masonovi. „Pan Reedley vás očekává,“ Pravil. „Chlapec ve výtahu vám ukáže, kde bydlí.“

Mason a Drake nastoupili do výtahu. Hoch je vyvezl na páté podlaží. „Je to byt 5-B,“ vysvětlil jim, „třetí dveře vlevo.“

V chodbě opět panovalo ovzduší poklidného soukromí. Drake se s úšklebkem otočil na Masona. „Tady jsou cítit prachy,“ podotkl.

Mason přikývl a stiskl perleťové tlačítko u bytu 5-B.

Muž, který otevřel dveře, odpovídal popisu, který dostal Drakeův agent. Avšak nad tělesné charakteristiky, jako je věk,

výška, váha a barva pleti, které by hned padly do oka profesionálnímu detektivovi, vynikala dynamická síla, která z toho člověka na prahu vyzařovala.

Pár bystrých, kritických očí si prohlížel návštěvníky. „Kdo z vás je Mason?“

„To jsem já,“ prohlásil Mason, pokročil vpřed a napřáhl ruku.

Reedley chvilku zaváhal, pak se chopil ruky a téměř současně se otočil na Drakea. „A ten druhý?“

„Paul Drake,“

„Kdo je to?“

„Asistuje mi při některých případech.“

„Právník?“

„Ne.“

„Co tedy?“

„Detektiv.“

Reedley se nad tím zamyslel a jeho oči klouzaly při tom z jednoho na druhého. Najednou ustoupil ze dveří a vyzval je: „Pojďte dál.“

Mason a Drake překročili práh. Reedleyova mohutná postava se plynule otáčela, když zavíral dveře.

„Posaďte se.“

Mason a Drake usedli do pohodlných křesel v obývacím pokoji, v němž benátské rolety, orientální pokrývky a komfortní, dobře volené pohovky svědčily o vkusu a bohatství.

„Nuže,“ ozval se Reedley, „o co se vám jedná?“

„Vaše paní bydlí tady ve městě?“ ptal se Mason.

„Proč se o to zajímáte?“

„Upřímně řečeno,“ odvětil Mason, „já nevím.“

„Co tím myslíte?“

„Mohlo by to být důležité v případu, jímž se zabývám.“

„Vy jste advokát?“

„Ovšem.“

„Máte klienty?“

„Přesně tak.“

„Oni vám platí?“

„Ano.“

„A zastupujete jejich zájmy?“

„Zajisté.“

„Jen jejich zájmy?“

„Přirozeně.“

„Já nejsem vaším klientem. Je jím někdo jiný. Hájíte zájmy kohosi jiného. Ty zájmy mohou směřovat proti mně. Je-li tomu tak, jste můj nepřítel. Proč bych u všech všudy, měl odpovídat na vaše otázky?“

„Je nějaký důvod, proč byste neměl?“

„To nevím.“

„Mohou existovat nějaké okolnosti, které by vám poskytly jakýkoli možný důvod pro to, abyste mi neřekl, kde teď žije vaše paní?“

„To já právě nevím. Proč bych vám měl o tom povídat?“

Mason se smál. „Řeknu to asi tak. Určité okolnosti způsobily, že jsem se začal zajímat o Helenu Reedleyovou, která bydlí v činžáku Siglet Manor na Osmé ulici. Chtěl bych vědět, zda je to vaše paní.“

„Proč?“

„Snažím se vypátrat něco z jejího okolí.“

„Co z jejího okolí?“

„Například kdo jsou její přátelé.“

„Zjistil jste něco?“

„Ještě ne.“

„Ale chcete?“

„Rád bych.“

„Takové informace by mě mohly zajímat.“

„Tak ona je vaší manželkou?“

„Ano.“

„Žijete odděleně?“

„Zjevně.“

„Jak dlouho už?“

„Šest měsíců.“

„Vy jste nepožádal o rozvod?“

„Ne.“

„Ona také ne?“

„Ne.“

„Máte v úmyslu tak učinit?“

„To není vaše věc.“

„A ona hodlá?“

„Zeptejte se jí.“

„Je tady nějaká vyhlídka na usmíření?“

„To také není vaše věc.“

„Nesnažíte se moc spolupracovat.“

„Protože se mi nechce vyložit karty na stůl, dokud nepoznám, jakou hru chcete hrát. Co je účelem vaší návštěvy? Za čím jdete?“

„Byl jste s ní poslední dobou v kontaktu?“

„Ne.“

„Smím se vás zeptat, kdy jste s ní naposledy osobně hovořil?“

„Asi před třemi měsíci. Prozrazuji vám věci, které můžete zjistit i z jiných zdrojů, Masone, ale určitě nemám v úmyslu vám dovolit, abyste ze mne vytahal informace, pak vstal, řekl ‚Děkuji‘ a odešel.“

„Přirozeně,“ opáčil Mason, „nemusíte mi říkat nic jiného, než co sám chcete.“

„To je jasné,“ odvětil Reedley suše. „Proč se zajímáte o mojí paní?“

„Ani ne tak moc o vaši paní jako spíš o její byt.“

„Co je s jejím bytem?“

„Dneska odpoledne tam byl zavražděn člověk.“

„Kdo?“

„Muž jménem Robert Hines.“

„Vy obhajujete lidi, kteří jsou obviněni z vraždy?“

„Občas.“

„Rozumím tomu tak, že obhajujete kohosi v tomto případu?“

„Nikdo dosud nebyl obviněn, pokud vím.“

„Pak někoho, kdo by mohl být obviněn?“

Mason se pousmál. „Každý by mohl být obviněn z vraždy. Záznamy ukazují, že takto bylo obviněno mnoho nevinných lidí.“

„Chytáte mě za slovo.“

„Až dosud jste chytal za slovo vy mě,“ odvětil Mason. „Když si to dobře promyslíte, pochopíte, že je to dokonale fér. Budete-li jednat na rovinu, získáte na tom.“

Reedley se zakabonil.

„Nezdá se,“ pokračoval Mason, „že by vás zmínka o vraždě překvapila.“

„Nebývá na mně většinou poznat, kdy jsem překvapen a kdy ne.“

„Já jsem jen řekl, že se nezdá, že by to pro vás bylo překvapení.“

„Možná ani není.“

„Teď na rovinu, sháním o vaší ženě nějaké informace.“

„Proč?“

„Soudím, že mi je můžete spíš poskytnout vy než ona.“

„O jaké informace jde?“

„Najal jste detektivy, kteří ji sledovali během několika posledních dnů. Co zjistili?“

Reedley nehybně seděl s očima neustále upřenýma na Masonovu tvář. „Snažíte se blufovat?“

„Jak to myslíte?“

„To nevím – proto se ptám.“

„Ptáte se mě, jestli blufuji, a přitom si myslíte, že jestli blufuji,

budu upřímný a řeknu vám to?“ ptal se Mason.

Reedley se znova zachmuřil. „Myslím, že jste mi položil otázku, na kterou nehodlám odpovědět.“

„Nejvíce ze všeho bych potřeboval zjistit,“ odvětil Mason, „co dělala vaše paní dnes odpoledne.“

„Jak jste přišel na nápad, že jsem najal detektivy, aby ji sledovali?“

„A není to pravda?“

„Já bych rozhodně řekl, že vám do toho zatraceně nic není.“

„Existují jiné cesty, jak to zjistit.“

„Jaké myslíte?“

„Mohl bych upozornit některého z mých přátel z oddělení vražd nebo z úřadu okresního prokurátora, že by mohli získat zajímavé informace, kdyby si předvolali vedoucího agentury Interstate Investigators.“

Orville Reedley se nad tím zamyslel. Pak se náhle zeptal: „K čemu by vám to bylo dobré?“

„Zajistilo by mi to důvěru policie a ta by mě pak informovala, kdyby zjistila, že jste najal nějaké lidi pro sledování vaší ženy.“

„Jak jste k tomu přišel?“

„To vám nemohu říci.“

„Vy mi nemůžete říct věci, které chci vědět, ale na mně chcete, abych vám vykládal věci, které chcete znát vy“

„Přesně tak.“

„To mi vadí, protože je to nefér.“

„Snad to opravdu tak je. Ale nemusíte mi ty věci říkat. Já si je mohu zjistit jinak.“

„Myslíte prostřednictvím policie?“

„Třeba.“

„Počkejte chvilku,“ odvětil Reedley, „nechte mě, abych si to rozmyslel. Chvilku na mě nemluvte.“

Zvedl se z křesla, nervózně přecházel po koberci sem a tam a

pak se zastavil u okna. Roztáhl benátské rolety, aby viděl ven, stál tam několik sekund a přitom civěl z okna, pak přešel na opačnou stranu pokoje, zapálil si cigaretu, párkrát zabafal a odhodil ji.

Zazvonil telefon. „Promiňte na okamžik," pravil Reedley. Přešel k telefonu a zvedl sluchátko. „Haló – copak se děje?"

Chvíli byl zticha. Ostatní slyšeli hovor ze sluchátka jen jako tichounké šramocení. Když ustalo, pravil váhavě: „Já nevím…"

Ze sluchátka se opět ozval zvuk, po němž následovala jednoslovná Reedleyova odpověď: „Informace."

Další bzukot ze sluchátka a pak Reedley řekl: „Ano… Je to tak… Ne docela… Dost blízko, myslím. Dobrá, díky. Dohlédněte na to. Oukej, sbohem."

Zavěsil a vrátil se znova ke stolu, kde zůstal stát a hněvivě pohlížel na Masona. Pak se zprudka obrátil na Paula Drakea: „Proč jste přišel vy?"

„Jen pana Masona doprovázím."

„Vy jste detektiv?"

„Ano."

„Vy si najímáte Masona?"

„Je to obráceně – pan Mason si najímá mne."

„K čemu?"

„K tomu, co každý obvykle chce od detektivní kanceláře: informace."

„Vy jste ho navedl na moji stopu?"

„Zeptejte se ho."

„Jak jste ji našel?"

„Ptejte se jeho."

Mason se do toho vložil: „K čemu je tohle dobré? Když budeme chodit kolem horké kaše, nikam se nedostaneme. Dozvěděl jsem se, že byli nasazeni detektivové, aby sledovali Helenu Reedleyovou. Já jsem zase potřeboval sledovat je, tak jsem si na to najal Paula Drakea. Stopa vedla přes agenturu Interstate

Investigators k vám. Když policie začala zjišťovat Hinesovu vraždu, hned vám telefonovali a vy jste tam jel pro nejnovější informace. Pak jste se vrátil zase sem.“

„Vy nevíte, že je trestné odposlouchávat telefonní linku?“

Mason mu pohlížel přímo do očí. „Ne,“ podivil se, „opravdu?“

Na okamžik se v Reedleyových očích lehce zablesklo. Pak se ozval: „Dobrá, vyložili jste na stůl některé karty. Vyložím je i já. Slyšel jsem, že moje paní má zájem o někoho jiného. Chtěl jsem to zjistit. Nasadil jsem na ni slídily. Sledovali ji dva nebo tři dny. Tenhleten Hines tam zřejmě docházel. Vzal ji a její gardedámu na večeři, ale moje žena s ním nikdy nebyla sama. Vůbec si to nedovedu vysvětlit. Ale jeden z detektivů získal od policie informaci, která mě zajímá. Když ohledávali Hinesovo tělo, shledali, že měl klíče od bytu mé ženy. To je důležité pro policii a pro mne je ještě důležitější zjistit, jak dlouho je měl, jak k nim přišel – a proč.“

„Co vy si myslíte?“

„Zkuste zapojit svou představivost.“

„Ta mne občas zavádí.“

„Moje paní mi nechtěla povolit rozvod. Ale není ten typ ženy, která by se vzdala společenského života a začala žít jako řeholnice. Měla na to šest měsíců. Spotřebovala spoustu peněz na to, aby mě nechala sledovat. Rozhodl jsem se, že jí tu poklonu vrátím.“

„Nechává vás sledovat i teď?“

„Teď ne. Ještě před několika měsíci mi znepříjemňovala život. Kamkoli jsem se hnul, měl jsem v závěsu soukromého detektiva. Ale nechala toho, protože tím nic nemohla získat.“

„Kdy vy jste najal ty detektivy?“

„Jsou to dva tři dny.“

Mason dodal: „Myslím, že bychom si mohli navzájem vyměnit informace a tím si pomoci, kdybyste mluvil určitěji.“

„Já nikdy neuzavírám žádný obchod, dokud se nepřesvědčím,

co z toho získám.“

„Žena, kterou vaši lidé sledovali, nebyla vaše paní,“ řekl Mason.

„Nebuďte blázen.“

„To nejsem.“

„Co tím chcete říct?“

„Vysvětlím vám to takhle. Když jste se rozhodl nechat svoji ženu sledovat, navázal jste kontakt s detektivní agenturou. Vysvětlil jste jím, že chcete zařídit permanentní sledování třiadvacetileté nebo čtyřiadvacetileté ženy, brunety, výšky pět stop a čtyři a půl palce, vážící sto jedenáct liber, míry dvacet čtyři palce přes boky a třicet dva palce přes prsa. Bydlí v bytě číslo 326 v Siglet Manoru na Osmé ulici. Chtěl jste, aby pozorovali byt a navěsili se na ni, kdykoli vyjde. Také jste chtěl znát, kdo k ní chodí na návštěvu.“

„Dobře,“ opáčil Reedley. „A co dál?“

Mason vytáhl z kapsy náprsní tašku, vyňal z ní složenou kopii inzerátu a podal ji Reedleyovi. „Tady máte odpověď.“

Reedley si jej dvakrát pročetl, než pochopil jeho význam. „No, to je tedy vrchol!“ pronesl zvolna.

„Je vám jasné, co to znamená,“ pokračoval Mason. „Tady nastala zmýlená. Někdo věděl předem, že se chystáte najmout slídily ke stopování vaší ženy. Vaše žena nechtěla být sledována, a tak uhnula a použila dvojnici. Vaši detektivové se zaměřili na vámi označený byt. Bydlela v něm žena, která v každém ohledu odpovídala vašemu popisu. Žena, která mohla být velice dobře osobou zobrazenou na snímku, který jste předal detektivní agentuře.“

„Já jsem jim žádné fotografie nedal.“

„To věc ještě usnadnilo,“ pokračoval Mason. „Podle mne právě proto došlo k omylu. Někdo věděl, že se chcete obrátit na detektivní agenturu už dva nebo tři dny předtím, než jste skutečně

ty lidi do akce zapojil. Teď chci vědět, kudy se to provalilo.“

„Vy to chcete vědět,“ ozval se hněvivě Reedley. „Co byste asi řekl, že si o tom myslím já?“

„Čekal jsem, že budete stejného názoru,“ odvětil Mason. „Můžeme dát svoje informace dohromady.“

„A jaké informace máte vy?“. „Já jsem už některé karty vyložil na stůl. Jakmile učiníte totéž, zkusíme další stopu.“

„Koukněte, Masone,“ zeptal se náhle Reedley. „Cožpak vás detektivní agentura někdy nemůže vypéct? Není právě tady zakopaný pes?“

„Někdy?“

„Co vy víte o Interstate Investigators?“

„A co o nich víte vy?“

„Doporučil mi je jeden přítel.“

„Kdy jste se na ně obrátil?“

„Co tím myslíte?“

„Jak brzy po tom, co jste je navštívil, jste je nechal poslat lidi na tu akci?“

„Skoro hned.“

„Pak nemohl nastat únik informací přes Interstate Investigators. Uveřejnění inzerátu a k nastěhování obou žen do toho bytu vyžadovalo nějaký čas. A to všechno se muselo odehrát před tím, než chlapi z Interstate zahájili práci. Proto muselo k vyzrazení dojít dva tři dny před tím, než jste šel do detektivní agentury. Kdo byl přítel, který vám agenturu doporučil?“

„Je v tom nějaký rozdíl? Já mu svoje úmysly neprozradil.“

„Snad jste ani nemusel. Možná, že jste se jen vyptával na nějakou detektivní agenturu.“

„Ptal jsem se ho, co ví o možnostech Interstate.“

„Dobře, kdo to byl?“

„To vám neřeknu.“

Mason pokrčil rameny.

Několik sekund bylo ticho. Pak se Mason otočil na Drakea a kývl. „Myslím, že je to všechno, Paule.“ A zvedl se.

„Ještě nechoďte,“ zadržel je Reedley. „Posaďte se.“

Mason pravil: „Hines měl klíč k bytu vaší paní. Znáte Hinese?“

„Ne.“

„Setkal jsem se s vaší ženou. Zdá se, že se umí pěkně rozpálit.“

„To souhlasí.“

„Hines nebyl tak docela slaboch, ale byl poněkud nemastný neslaný. Nedovedu si představit, že by mohl vaši ženu zaujmout.“

„Tak to na světě chodí. Nikdy nemůžete říct, kdo na koho zapůsobí.“

„To máte pravdu. Přesto na mě působil Hines dojmem slabocha.“

„Masone, buďme upřímní. Je mi úplně jedno, jestli byl ten Hines nedomrlý ztroskotanec s promarněnou minulostí. Měl-li klíč k Helenině bytu, pak je to vše, co mě zajímá.“

„Kdyby žil, uvedl byste ho jako příčinu rozvodu?“

„Stále ještě mám tu záležitost s klíčem v záloze. Mohu ji použít k tomu, aby moje paní slevila z požadavků.“

„To by mohlo být dvojsečné,“ varoval Mason.

„Jak to?“

„Hines byl zavražděn.“

„Myslíte, že… Ach, rozumím.“

Nastalo několikasekundové ticho. Potom řekl Reedley: „Nebuďte hloupý, Masone. Já jsem toho chlapíka ani neznal. Vaše obvinění se mi nelíbí.“

„Hloupý nejsem a z ničeho vás neobviňuji.“

„Ale máte k tomu zatraceně blízko.“

„Vůbec ne. A stejně je mi to jedno. Zajímalo mě jen, jakým směrem budete za určitých okolností postupovat. Proto jsem

upozorňoval na všechna fakta.“

„Dobrá,“ připustil Reedley, „vypíchl jste skutečnost, na kterou jsem nepomyslel.“

„A může být důležitá,“ dodal Mason.

„Ta může být proklatě důležitá,“ váhavě připustil Reedley. „Máte nějaké návrhy?“

„Ohledně čeho?“

„Ohledně toho, jak se zachovat v záležitosti s tím klíčem?“

Mason zavrtěl hlavou. „Zeptejte se svého advokáta.“

„Nemám žádného advokáta.“

„Pak vám radím, abyste si nějakého opatřil. A co hlášení, která jste dostával od pracovníků Interstate?“

„Co s nimi?“

„Máte je tady?“

„Ano. Respektive ta, která byla odeslána včera. Posílají je dvakrát denně.“

„Rád bych se na ně podíval.“

„Proč?“

„Vlastně jen pro zajímavost.“

„Koho vlastně zastupujete?“

„Snad brunetku, která přijala ten úvazek.“

„Fingovat moji ženu?“

„Já bych to tak nenazýval. Prostě dostala práci.“

„Říkáte, že jste se s mojí ženou setkal?“

„Ano.“

„Kde?“

„V mé kanceláři.“

„Kdy?“

„Během posledních osmačtyřiceti hodin.“

„Nemůžete se vyjádřit přesněji?“

Mason se smál a vrtěl hlavou.

„Co chtěla?“

„Ona vlastně nic nechtěla – to já jsem něco chtěl.“

„Nuže, a co jste to chtěl?“

„Nejsem bohužel v takové pozici, abych vám to mohl říci.“

„Pak ani já nejsem v takové pozici, abych vám ukázal zprávy agentů Interstate.“

„Takže můžeme naše sezení ukončit,“ poznamenal Mason s úsměvem a vstal. „Vy víte, kde je moje kancelář, pro případ, že byste mi chtěl poskytnout jakoukoli informaci.“

„Co bych z toho měl?“

„Záleží na tom.“

„Na čem?“

„Na informaci, kterou budete mít vy a na informaci, kterou v té době budu mít zase já.“

„No, budu o tom přemýšlet.“

„Dobrou noc,“ dodal Mason.

Reedley je doprovodil ke dveřím a vypadal při tom jako hráč pokeru, který má v banku peníze a zatím neví, jestli má zahodit karty, zvýšit sázku anebo vyložit na stůl a potřebuje trochu času na rozmyšlenou.

KAPITOLA VII

Když byli zpět v Drakeově voze, poznamenal detektiv: „Sakra, Perry, ty ses ale činil.“

„Moc daleko jsme se nedostali,“ namítl trochu zklamaně Mason.

„Že jsme nepokročili dost daleko?“ ozval se Drake. „Zjistil jsi všechno, co se dalo. On potvrdil tvou domněnku, proč byla najata herečka s kaštanovými vlasy a všechno kolem toho.“

„Je toho však mnohem víc, co bych se chtěl dozvědět. Všiml sis jeho bytu, Paule?“

„Co je s ním?“

„Zřejmě si ho sám vybavil nábytkem.“

„Určitě. Takový nábytek nenajdeš v zařízených bytech, ani v těch přepychových.“

„Celkový dojem byl velice – velice harmonický, nemyslíš, Paule?“

„Je to zatraceně přepychový kout, Perry.“

„Ne,“ odporoval Mason. „Správný výraz pro něj není ‚přepychový‘ – ale ‚parádní‘. Pěkné benátské rolety, krásné drapérie a polštářování, cenné a dobře umístěné obrazy, hezké orientální koberce a množství vynikajících kusů nábytku – a to všechno v přesně trefeném barevném souladu.“

„Co z toho usuzuješ?“ tázal se Drake. „Má ten byt společného s věcí, o níž se my bavíme? Je to honosný byt, asi ho přijde na pět šest stovek měsíčně bez nábytku. Tak co?“

„Viděls, co je Reedley zač – chlap plný energie a neklidu. Ten ho žene od jedné věci k druhé, stále vpřed. Je v něm nějaký vnitřní konflikt, touha po moci a nedostatek citu. Je jako sopka, která vře tekutou lávou – nemůžeš říct, kdy vybuchne.“

„To jo, v tom s tebou souhlasím.“

„Co mi teď dochází,“ poznamenal Mason, „je tohle: člověk s takovým temperamentem by nikdy nezařídil byt nábytkem tak vkusně, jak je tenhle.“

„To je fakt!“

„Teď už mi dáš za pravdu, ne? Je v tom ženská ruka. A další věc – všiml sis jeho telefonického hovoru?“

„Co je s ním?“

„Byl dost záhadný.“

„Byl to hovor s Interstate,“ pravil Drake. „Sdělovali mu nějaké informace a on zůstal strohý, protože s nimi nechtěl diskutovat, když jsme tam byli my.“

„Z čeho soudíš, že to byl Interstate?“

„Použil výraz ‚informace‘, nemyslíš?“

„Přesně tak,“ souhlasil Mason. „Teď se vraťme k tomu, co předcházelo. Než telefon zazvonil, co dělal?“

„Seděl a mluvil s námi.“

„Ne, neseděl. Vstal a přešel k oknu. Trochu přecházel sem a tam, neklidně chodil kolem a pak se k oknu vrátil. A vzpomeneš si, co udělal potom?“

„Vrátil se zpět a – ne, než se vrátil, natočil benátskou roletu tak, aby viděl ven.“

„Nebo aby někdo jiný mohl koukat dovnitř.“

„No… ovšem,“ připustil Drake.

„Aby kdosi jiný mohl nahlédnout do jeho bytu, spatřit nás a pak zatelefonovat a říct: ‚Máš tam pár chlapíků. Co chtějí?‘ A on mohl odpovědět: ‚Informace.‘“

Drake tiše hvízdl.

„Samozřejmě,“ pokračoval Mason, „teď si možná vymýšlím. Ale je to logická dedukce. Je tady Reedley, zřejmě člověk se značnými prostředky a s neklidným činorodým temperamentem, který ho nutí přecházet od jednoho ke druhému a který ho

přirozeně žene od jedné ženy k druhé. S přibývajícím věkem budou sice u něj změny méně časté, ale takový člověk nikdy zlatou svatbu neoslaví.“

„A ty myslíš, že v tom činžáku je někdo, kdo –“

„Určitě. Ten chlapík není žádný hlupák, Paule. Jeho žena ho nechala sledovat soukromými detektivy. Slídila po něm celé měsíce. On to ví. Měla stále v merku jeho návštěvníky – ty, o nichž věděla. Ale co když se stýká se ženou v sousedním bytě? Anebo když si usadí ženu, s níž to táhne, do sousedního bytu?“

„Ksakru, Perry, to zní opravdu logicky. Vypadá to sice jako příliš mnoho závěrů z jedné či dvou stop, ale když si to promyslíš, je to jediné řešení, které odpovídá skutečnosti.“

„Já to ještě nepovažuji za konečné řešení,“ opáčil Mason. „Beru to jako problém, na němž můžeme pracovat. Zkus zjistit, kdo má sousední byt a jak dlouho tam bydlí. Sežeň plán celého poschodí. Nemusí jít o sousední byt: Může to být i některý přes dvůr. Ale tou osobou musí být někdo, kdo se může dívat přes okno, když Reedley odsune napravo benátskou roletu.“

„Hned se do toho pustím, Perry. Ještě něco?“

„Ať tví lidé sledují Reedleye. Nemyslím si, že z toho moc získáme, ale chtěl bych o něm vědět trochu víc.“

„Kdo je vlastně v tomhle případě tvým klientem, Perry?“

Mason se zazubil. „Ať se propadnu, jestli to vím. Asi Eva Martellová. Rád bych získal trochu víc informací, abych ji v případě nutnosti mohl hájit. Ale skutečnost je zřejmě taková, že jsem zčásti svým vlastním klientem.

Jsem v jistém smyslu zvědavý, co se děje. Je to celé takové zamotané a mě záhady přitahují. Chtěl bych se dozvědět trochu víc o Reedleyovi – dokonce i o osobě, která uplatnila svůj vybraný vkus při zařizování jeho bytu.“

„Prima, začnu na tom pracovat. Vracíme se do tvé kanceláře?“

„Jasně. Della čeká.“

Drake zajel na parkoviště u jejich kanceláří a Mason vystoupil.

„Půjdeš ke mně?“ zeptal se Mason.

„Ne, pokud mě nebudeš potřebovat, Perry. Mám ještě pár věcí, které musím prohlédnout.“

„Dobře. Jen do toho.“

„Vzkážeš mi, když budeš něco chtít?“

„Určitě.“

„Ještě nějaké instrukce?“

„Pracuj, jak jsme se domluvili. Zjisti o té vraždě co možná nejvíc. Pošli nějaké lidi, aby prozkoumali uspořádání toho činžovního domu a sleduj Reedleye.“

„A co s agenty z Interstate Investigators?“

„Na ty zapomeň. Můžeš z nich své lidi odvolat a poslat je na Reedleye.“

„Dobře, Perry. Jak tě mám informovat?“

„Jako obvykle. Bude-li něco opravdu důležitého, vyhledej mě bez ohledu na to, kde jsem.“

„Dobře.“

Mason prošel chodbou a odemkl dveře své soukromé kanceláře. Della Streetová vzhlédla a pak si položila prst na rty na znamení ticha.

Mason povytáhl obočí. Ukázala palcem na přijímací kancelář.

Mason tiše přešel, posadil se blízko ní a pološeptem se zeptal: „O co jde?“

„Je tam Eva Martellová a Adéla Wintersová.“

„Děje se něco nového?“

„Nevím. Přišly asi před pěti minutami a zatím jsem jim řekla jenom tolik, že nevím, jestli se ještě večer vrátíte, nebo ne. Napadlo mě, že je tady usadím a napřed zjistím, jestli je budete chtít vidět.“

„Tak se na ně mrkneme,“ pravil Mason.

„Teď?“

„Hm. Zaveďte je sem. Řekněte jim, že jsem už zpátky.“

Della Streetová vyšla a za okamžik se vrátila s Evou Martellovou a Adélou Wintersovou.

„No,“ uvítal je Mason, „vypadáte, že jste si užily.“

„To bych řekla,“ odvětila Eva.

„Posaďte se a povězte mi o tom všechno.“

„No, není toho moc na vyprávění. Vrátily jsme se zpět k bytu, dovnitř jsme se dostaly klíčem, který nám dal pan Hines, a začaly se chovat jako doma. Sundala jsem si klobouk a kabát, a když jsem šla do koupelny, spatřila jsem ho.“

„Kde byl?“

„Ve velkém křesle v ložnici. Celý zhroucený. Bylo to hrozné – rána přímo do čela, krev na tváři i na košili.“

„Co jste udělaly?“ vyptával se Mason.

„Ona začala ječet,“ vložila se do toho Adéla Wintersová a autoritativně se chopila slova, aby zabránila Masonovým dalším dotazům na Evu Martellovou. „Zacpala jsem jí rukou ústa a řekla, aby se chovala jako dospělá. Šla jsem se na něj sama podívat, a když jsem zjistila, že je mrtvý, řekla jsem Evě, aby vám zavolala pro další instrukce.“

„On byl střelen do čela?“ tázal se Mason.

„Ano – přesně mezi oči.“

„Všimla jste si stop po spáleném střelném prachu?“

„Žádné jsem neviděla a nijak zvlášť jsem je nehledala.“

„Vyrozuměl jsem, že byl zastřelen z revolveru ráže 0,32.“

Paní Wintersová pokrčila rameny.

„Mám dojem, že právě vy jste měla revolver 0,32, paní Wintersová. Měla byste raději –“

„Kdo? Já?“

„Měla jste ho přece, ne?“

Zaklonila hlavu a smála se. „Dobré nebe, ne!“

„Jak to, myslel jsem, že jste řekla, že…“

„Ach, to jen je jedna z mých blafárniček, pane Masone. Ještě nikdy jsem nepotkala chlapíka, jehož bych se musela bát, ale neuškodí nechat některé lidi při tom, že mají co dělat se satorií, a tak jim vždycky říkám, že mám revolver. Je to dobrý trik.“

Mason se zamračil. „Vy jste mi řekla, že máte pistoli, ale nemáte na ni povolení. Řekl jsem vám, abyste se jí zbavila, nebo si na ni opatřila papíry.“

Lišácky přimhouřila oči. „A určitě si pamatujete, že jsem se zatraceně málo starala o to, jestli je mám. To proto, že jsem ve skutečnosti žádný revolver neměla – takže jsem se nestarala.“

Eva ji přerušila: „Ale i já jsem si vždycky myslela, že máš pistoli. Několikrát jsi mi tvrdila, že ji máš, teto Adélo.“

Paní Wintersová se pobaveně zachichotala. „A dodala jsem ti tím větší pocit bezpečnosti, nemyslíš? Já klidně blufuji, ale neznamená to, že si chci koledovat o malér.“

Mason ji nejdříve udiveně pozoroval a pak se zamračil. „Tak, a teď na rovinu,“ pravil. „Jestli jste opravdu měla pistoli, policie na to pravděpodobně velmi brzy přijde. Když to pak budete popírat…“

„Dobré nebe, pane Masone, proč děláte takový humbuk z toho, co jsem si prostě vymyslela? V životě jsem revolver neměla.“

„To je vaše konečná odpověď?“

„Samozřejmě. Je to pravda.“

„Jak dlouho byl už Hines mrtev, když jste ho nalezly?“

„No, to nemohu říct. Tělo bylo ještě teplé… no, spíš vlažné. Nemohu to tak přesně určit, sáhla jsem mu jen na zápěstí. Kabát visel přes křeslo.“

„Zkusila jste mu puls?“

„Zkusila.“

„Dotkla jste se ještě něčeho jiného?“

„Ne.“

„Neprohledávala jste mu oděv?“

„Nebesa, proč bych mu měla šátrat v šatech?“

„Byla jste celou dobu s ní?“ zeptal se Mason Evy Martellové.

„Jaký smysl mají takové otázky?“ zvolala Adéla Wintersová dotčeně. „Vyšetřujete mě stejným způsobem jako policie.“

„Chtěl jsem si to jen ověřit.“

„Ano, byla jsem s ní po celou dobu,“ odvětila Eva Martellová.

„A v době, kdy jste mi telefonovala?“

„To trvalo jednu dvě sekundy.“

„A byly jste celý den spolu?“

„Ano, byly.“

„Každou minutu po celý ten čas?“

„Každou jednotlivou minutu.“

„Nuže, to nám pomůže.“

„Takhle se na to dívá policie,“ dodala Adéla Wintersová.

„Vyptávali se vás policisté na to, proč bydlíte v tom bytě?“

„Ovšemže vyptávali.“

„Co jste jim k tomu řekly?“

„Řekly jsme jim úplnou pravdu.“

„Vy jste jim pověděly všechno o Hinesovi a o tom, jak vás najal?“

„Ano.“

„Abyste fingovala Helenu Reedleyovou?“

„My jsme nikoho nefingovaly,“ pravila Adéla Wintersová. „Vzaly jsme u něj práci a on nás žádal, abychom k tomu používaly určité jméno.“

„A řekly jste jim i o mně?“

„Zajisté.“

„O tom, že jsem navázal kontakt s Helenou Reedleyovou?“

„No, to ne,“ odpověděla Adéla Wintersová. „My jsme jim toho moc neřekly.“

„A co jste jim tedy řekly?“

„Řekly jsme jim o našem pracovním úvazku, a že vy jste nám

poradil, že nechcete, abychom se v tom angažovaly, dokud nebudete mít jistotu, že je všechno v pořádku, abychom se nedopustily nějakého přečinu. A taky jsme dodaly, že jste to prošetřoval a sdělil nám, že všechno v pořádku je. Tak jsme potom šly nakupovat, naobědvaly jsme se a vrátily do bytu. A po návratu jsme našly zabitého Hinese.“

„Neřekly jste jim, že vás někdo sledoval?“

„Ne.“

„A pověděly jste jim ještě něco dalšího?“

„Co by se k tomu ještě dalo povědět? Byly jsme zkrátka najaty a přišly pracovat, a to je všechno. Nevěděly jsme, o jakou práci jde, ale určitě jsme neměly nikoho fingovat. A nikoho jsme nepodvedly.“

„Zdálo se, že za tím policie tuší nějaký plán?“

„Ne, abych vám řekla pravdu, pane Masone, nezdálo se, že se o to policie nějak zajímá. Vypadalo to, že Hinese znají – měl u policie záznam kvůli falešným hrám. Ani se nás neptali na telefonní číslo, na které jsme ho volaly, a tak jsme jim ho neřekly. Myslím, že hovořili s někým z těch chlapíků, co nás špehovali. Nevím to jistě, ale myslím si to. Zahlédla jsem jednoho z nich motat se v tom činžáku a měla jsem dojem, že čeká na výslech.“

Mason poznamenal: „Hádám, že už asi jeho výpověď měli. Ve skutečnosti to byli dva detektivové najatí k tomu, aby vás sledovali. Chodili za vámi všude, kam jste se hnuly, od okamžiku, kdy jste nastoupily do práce.“

„No to je tedy něco!“ zvolala Adéla Wintersová. „Dvě počestné ženy se snaží počestně uživit a najednou se kolem nich začnou motat detektivové a dojde dokonce i k vraždě.“

„Nařídila vám policie, abyste s ní zůstaly ve spojení?“

„Ne. Pověděla jsem jim, že budu doma u sebe, a Eva Martellová jim nahlásila, že se vrátí ke Coře Feltonové. Policisté si zapsali adresy a řekli, že se na nás obrátí, kdyby ještě něco chtěli.

Ale zdá se, že to považují za vraždu v souvislosti s hazardními hrami.“

„Aha,“ ozval se Mason, „tak to bude asi všechno.“

Adéla Wintersová vstala a kývla na Evu Martellovou. „Napadlo nás, abychom se u vás zastavily a pověděly vám to, pane Masone – byl jste k nám tak laskavý.“

„To jste udělaly dobře.“

„Myslím… No, Cora Feltonová vás pověřila, abyste dohlédl, že je s námi všechno v pořádku, a teď soudím… No, myslím si, že už není třeba nic dělat. Nechceme, aby účet moc narostl, vždyť rozumíte.“

Mason se zasmál: „Nebojte se.“

„Ale my nechceme, abyste vy na tom tratil, pane Masone. Teď už to vlastně skončilo, máme pravdu?“

„Těžko říct, jak to vlastně je.“

„No, myslím, že by bylo lepší, kdybyste – ehm – nechal už tu věc plavat a prostě nám sdělil, kolik vám dlužíme. My to srovnáme. A co s penězi, které jsme dostaly od Hinese? Je to větší obnos, než nám patří.“

„Pověděly jste o tom policii?“

„No, to ne, nepověděly. Řekla jsem jim, že jsme dostaly zaplaceno do dneška, a oni se mě neptali, kolik to bylo a tak jsem jim nic nevysvětlovala.“

„Nuže, to je v pořádku. Zaplaceno máte až do dneška a s tím zbytkem nemá policie nic společného. To bude až věcí exekutora při vypořádání Hinesova majetku.“

„Vy myslíte, že nikomu nemusíme říkat, kolik jsme obdržely?“

„Ne, dokud se vás nezeptá soudní exekutor. A potom mu můžete říci, že to, co jste obdržely, byla úhrada za provedené služby a mělo to charakter záruky za provedení smlouvy – to abyste nepřišly o peníze, kdyby něco plnění smlouvy ohrozilo.“

„Rozumím. Děkuji vám, pane Masone. Přeji dobrou noc.“

„Dobrou noc,“ odvětil Mason.

Eva Martellová se náhle otočila a podala Masonovi ruku se zábleskem díků v tmavých očích. „Děkuji vám,“ pronesla tiše. „Byl jste tak laskavý. Uvidíme se ještě?“

„Snad.“

„Myslela, že byste se u nás mohl zastavit na sklenku a možná by vás zajímaly i podrobnosti, na které teď nebyl čas.“

„To je zbytečné,“ pravila Adéla Wintersová rozhodně. „Případ je zcela uzavřen, pokud jde o pana Masona. Pojď, Evo.“

Pár minut po jejich odchodu zazvonil Masonův soukromý telefon. Vzhledem k tomu, že číslo znala jen Della Streetová a Paul Drake, uchopil Mason sluchátko a ozval se: „Ahoj Paule. Co se děje?“

„Pěkná mela, Perry. A když říkám pěkná, myslím tím pořádná.“

„Ven s tím.“

„Tak tedy, policie si přitáhla ty lidi z Interstate na koberec a pěkně si je proklepla. Zašťourala do všeho, co věděli.“

„Na tom není nic zvláštního,“ poznamenal Mason. „Co se stalo?“

„Nuže, ti hoši prošli své poznámky a poskytli úplný popis sledování těch dvou žen. Věděli přesně, kam šly, čísla taxíků, které si vzaly – a všechny další věci.“

„Co je na tom špatného?“

„No, vypadá to tak, že dnes odpoledne ve dvě dvacet, krátce po tom, co se ty dvě ženy dostaly do hotelu, kde čekaly, šla Adéla Wintersová na obhlídku. V pasáži našla řadu nádob na odpadky z kuchyně, které odváží úklidový posluha. Zvedla víko od jedné nádoby a koukla dovnitř. Chlápek, který ji sledoval, si její počínání zaznamenal, ale nevěnoval tomu moc pozornosti.“

„Dobře, Paule, pokračuj. Co bylo dál?“

„Nuže,“ vykládal Drake, „policie si na to v rámci rutinního šetření posvítila. Napadlo je, že tam mohla něco ukrýt. Hned poslala pár chlápků do hotelu. V tom momentě už byly nádoby plné odpadků, ale lidé z Interstate dokázali určit tu, do které paní Wintersová koukala. Tak poldové rozprostřeli plachtu a obsah vysypali – a co myslíš, že našli?“

„No – co?“

„Revolver kalibru 0,32, z jehož jedné komory bylo vystřeleno,“ odvětil Drake.

Mason si hvízdl.

„A,“ pokračoval Drake, „byl nabitý kulkami zastaralého typu. Přesně takovými jako střela, kterou vyňal lékař při pitvě z hlavy Roberta Hinese. Ještě se samozřejmě neuskutečnily testy v balistickém oddělení, aby se ujistili, že kulka byla vypálena právě z té pistole. Ale šance, že to tak není, je asi jedna ku tisíci. Znamená to něco, Perry?“

„To pro mě znamená zatraceně moc. Dello!“ zvolal Mason a otočil se přitom od telefonu, „běžte na chodbu. Zkuste chytit ty ženy, snad ještě nenastoupily do výtahu, a přiveďte je zpět. Počkejte chvilku – Paule, ty jsi blíž k výtahu – vyběhni a zastav je. Právě odtud vyšly.“

„Už letím,“ opáčil Drake a odhodil sluchátko.

Za deset minut nato byl Drake zpět v Masonově kanceláři. „Ve výtahu jsem je nestihl, Perry. Touhle noční dobou jezdí jen jedna kabina. A za tu chvilku, co jsem ji přivolával zpátky, měly dost času uniknout. Vyběhl jsem ze zdviže a rozhlížel se kolem bloku, ale neviděl jsem nikoho, kdo by odpovídal popisu hledané dvojice. Podle obsluhy výtahu musely mít náskok jedné a půl až dvou minut, což v takovém případě znamená dost času.“

„Dobrá, vím, kde bydlí,“ poznamenal Mason, „a mohu si je najít. Ale musím se s nimi setkat dřív než policie.“

Drake se zašklebil. „A policie by je chtěla vidět dřív než ty.

Snad není tvou klientkou, Perry – ta paní Wintersová?“

„Ani ne. Jsem pověřen dohledem na Evu.“

„Ovšem,“ podotkl Drake, „to děvče může být čisté. Ta Wintersová je asi osamělá vlčice. Mimochodem, Perry, Eva Martellová vypověděla, že měl Hines náprsní tašku pěkně napěchovanou bankovkami. Ale policie ji při prohlídce těla nenašla.“

„Náprsní tašku opravdu měl. Říkáš, že neměl u sebe žádné peníze?“

„Sotva deset doláčů.“

„Tvrdila Eva, že byla celou tu dobu s Adélou Wintersovou?“

„Každou minutu. To je důvod, proč je policie nechala jít. Jejich výpověď se zdála v pořádku a poskytovaly si navzájem alibi.“

Mason uvažoval: „Ale Eva Martellová s ní nebyla celou dobu – to už víme. Chvilku se mnou hovořila telefonem, a… sakra, Paule, rád bych ji chytil a přiměl ji, aby změnila výpověď a řekla pravdu. Mám za to, že ta stará čarodějnice má na ni značný vliv – ale stejně si nedokážu představit Evu, jak přihlíží, když její přítelkyně vhání Hinesovi kulku ráže 0,32 mezi oči. Muselo to být jinak. Když odcházely z bytu, zdržela se tam paní Wintersová několik minut a pak se na chodníku připojila k Evě Martellové. Nebo, když vyšly z bytu, vzpomněla si paní Wintersová, že něco zapomněla a vrátila se pro to. Později, když ‚našly‘ mrtvého, mohla paní Wintersová namluvit Evě, že bude jednodušší, když odpřísáhne, že byly celou tu dobu spolu. A Eva, která si samozřejmě myslela, že její přítelkyně určitě nespáchala vraždu, učinila před policií takovou výpověď.“

„Jo,“ poznamenal Drake, „mrzí mě, že jsem je nedostihl. Lítal jsem dokonce kolem bloku. Musely si vzít taxík.“

„To je v pořádku,“ opáčil Mason. „Byl bych je rád dostihl, ale myslím, že si je dokážu najít. Jaké to bylo číslo, které nám nechala

Cora Feltonová, Dello? To je místo, kam půjde Eva. Vytočte mi to… Řeknu vám, co uděláte: spojíte mě s Corou Feltonovou.“

Della Streetová přikývla, podívala se do svých kartotéčních lístků s telefonními čísly klientů a zavolala.

Čekala dlouhých deset sekund, a potom Della zavrtěla hlavou. „Nikdo se nehlásí.“

„Máme číslo bytu Adély Wintersové?“ zeptal se Mason.

„Myslím, že ano. Máme.“

„Je sotva jedna možnost ze sta, že by tam právě nebyla policie. Ta ji polapí hned, jak se ukáže. Ale zkuste, co se dá dělat, Dello.“

Della Streetová vytáčela číslo bez úspěchu.

„Fajn. Zkuste znovu Coru Feltonovou.“

Opět vyzváněcí tón.

„Myslím, že máme už jen jedinou šanci, Paule“ rozhodl Mason. „Ty a já půjdeme a počkáme u bytu Cory Feltonové. Della zůstane tady.“

„Dello, ozve-li se Eva Martellová, a to může, varujte ji, aby nic nepodnikala, a upozorněte mne. Mezitím si vezmu auto a budu čekat u bytu těch dívek. Podaří-li se mi ji dostihnout dřív než policie, uvidím, co se dá dělat. Pojďme, Paule.“

KAPITOLA VIII

Beze slova dojeli k činžáku Cory Feltonové. Mason zvolna objížděl blok a opatrně hodnotil situaci. Byla tam zaparkovaná dvě auta, vzdálená půl bloku od sebe. V každém z nich seděli dva muži. Jeden z vozů stál poněkud dál od vchodu do činžovního domu, druhý stál na opačné straně. Oba však parkovaly tak, aby muži uvnitř měli vchod pod kontrolou. Byli to dobře udělaní vazouni širokých ramen. Když je Mason zahlédl, neodvážil se objet blok víc než jedenkrát.

„Co si o tom myslíš, Paule?“ tázal se.

„Z toho nic nebude,“ odvětil Drake. „Policajti už to tady mají obšancovaný.“

„Samozřejmě, ale neznají Coru Feltonovou.“

„Tím si nebuď moc jistý. Pravděpodobně si pohovořili se správcem činžáku. Věděli všechno o tom, kde tvoje klientka bydlí a s kým žije. Dostali popis Cory Feltonové a čapnou pro jistotu také ji. Nechtějí, aby v tom bytě kdokoli zůstal a bral telefon.“

„Taky si myslím,“ povídal Mason. „Do háje, nerad něco vzdávám, připadá mi to jako předhazování kůzlete vlkům. Pověz, Paule, je možné, že ty dvě nechtěly vyhazovat peníze za taxi. Kde je tady nejbližší tramvaj? Ty znáš město.“

„Tři bloky dál touhle ulicí.“

„Kterým směrem?“

„Rovně dopředu,“ odvětil Drake.

Mason rychle dojel až ke kolejím městské dopravy, pak zajel k obrubníku, zaparkoval auto, vypnul motor a zhasl hlavní světla. „To je jediná šance, kterou máme, Paule. Nezahlédl jsi nějaké policajty?“

„Nevidím žádného. Číhají na ni přímo u bytu.“

Mason vytahoval cigaretu. „V téhle noční hodině,“ poznamenal přemýšlivě, „jezdí městská doprava jen jednou za patnáct nebo dvacet minut. Pokud ty dvě chytily tramvaj před našimi kancelářemi, přijely by sem právě teď.“

„Počkej – a co uděláš, když se tady opravdu ukážou?“

„Promluvím s nimi,“ odvětil Mason lakonicky.

„A až je vyslechneš, předáš je samozřejmě policii.“

„To ještě nevím.“

„Počkej, počkej,“ bránil se Drake. „Víš, co zjistila policie o Adéle Wintersové.“

„No a?“

„Víš, co to znamená. Ona ho oddělala. Mohlo to být v sebeobraně, ale nemuselo. Ale zabila ho a snažila se z toho vylhat. A Eva Martellová je do toho s Adélou namočená.“

„No a co?“

„Ty je odklidíš do ústraní a přitom víš, že je hledá policie kvůli případu vraždy, a to z tebe udělá spolupachatele. Nechtěl bych se do takové věci zaplést…“

„Tak se rozhodni, Paule. Přijíždí tramvaj.“

„Už jsem se rozhodl. Chceš-li je držet mimo dosah policie, já v tom nejedu.“

Tramvaj už se blížila. „Můžeš si beze všeho zavolat taxi,“ uklidňoval ho jízlivě Mason.

„Na tom tak nezáleží, ale já padám. Tramvaj už zastavuje – a ty dvě tam jsou. Dobrou noc, Perry.“

„Dobrou, Paule,“ odvětil Mason, a potom ještě štiplavě dodal: „A nenech se chytit policií, až budeš brousit po okolí.“

Drake se odmlčel. „Perry, měj rozum. Nenasazuj kvůli tomu krk. Promluv s nimi a pak upozorni policii. Poldové je dostanou tak jako tak.“

„Asi to udělám.“

„Slibuješ?“

„Ne.“

„Proč?“

„Rozhodnu se až podle toho, co od nich uslyším. Už jsou tady, Paule.“

„Tak já padám,“ zamumlal Drake. „A myslím, že zůstanu v té tramvaji, dokud odtud nebudu hodně daleko!“

Ostře hvízdl a rozběhl se za vozem. Mason zapnul světla, otočil auto, a když se dostal na úroveň obou žen, otevřel dveře. „Zdravím vás, Evo,“ pravil. „Paní Wintersová jde s vámi?“

Byla to Cora Feltonová, která odpověděla. „No tohle, to se mi líbí!“

Mason se zasmál. „V tomhle osvětlení jsem rozeznal jen dvě postavy. Chcete odvézt?“

„Bydlíme jen dva tři bloky odtud, ale bude se nám to hodit.“

„Chtěl jsem s vámi promluvit ještě dřív, než dojdete domů. Máte tam společnost.“

„Kdo je to?“ ptala se Eva Martellová.

„Policie.“

„Ale vždyť vy jste s nimi už hovořil. A já taky.“

„Chtějí si popovídat ještě o něčem dalším.“

„Proboha, pane Masone. Řekla jsem jim absolutně všechno, co vím.“

„Kde je paní Wintersová?“

„Odjela k sobě domů.“

„Touhle tramvají?“

„Ne, linka, kterou jsme chytly před vaší kanceláří, odvezla tetu Adélu přímo domů. A já jsem přestoupila.“

„Pak bude pravděpodobně doma dřív než vy.“

„Řekla bych, že ano. Na přestupní stanici jsem musela čekat asi deset minut.“

„Kde jste byla vy?“ ptal se Mason Cory Feltonové.

„Jela jsem náhodou stejným vozem – sešly jsme se náhodou.

Byla jsem v kině. Dost mě překvapilo, když se v elektrice objevila Eva a řekla mi, co se přihodilo.“

„Byl bych moc rád,“ pokračoval Mason, „kdybych si s vámi mohl promluvit někde stranou.“

„Ale o čem? Co to všechno znamená?“ ptala se Eva. „Já myslela, že jsme se vším skončily.“

Mason jel pomalu ulicí a přitom stále pohlížel do zpětného zrcátka. „Vy jste řekla policii, že jste byla s Adélou Wintersovou celý den?“ zeptal se jí.

„Ano.“

„Proč jste jim to říkala?“

„Protože je to pravda.“

„Podepsala jste prohlášení v tom smyslu?“

„Ano.“

„Odpřísáhla jste to?“

„Ano. Bylo to písemné přísežné prohlášení.“

„Já nejsem policie. Tak mi nelžete. Jsem váš advokát, – povězte mi pravdu. Tak byla jste s ní celý den? Každou minutu během toho času?“

„No… Já… prakticky.“

„Neříkejte ‚prakticky‘, ale řekněte mi pravdu.“

„No, tu a tam několik minut v tom hotelu – například, když odešla na toaletu…“

„Ale co třeba než jste odešly do hotelu – když jste byly ještě v bytě?“

„Snad… ale, pane Masone, jaký v tom je rozdíl?“

Mason začínal být netrpělivý. „Jen Bůh ví, proč s vámi ztrácím čas. Musím z vás páčit pravdu heverem? Tak mi honem povězte, co se stalo.“

Poslechla s nervózním úsměvem. „Tak tedy, ono to nemá celkem význam, ale když jsme opustily byt a sešly do haly, zastavily jsme se, abychom zatelefonovaly z budky. Když jsme

tam už byly několik minut, vzpomněla si teta Adéla, že zapomněla nějakou věc v bytě, a chtěla se tam pro ni vrátit.“

„Co to bylo?“

„No, řekla mi – až po příchodu do hotelu – že to byl revolver 0,32. Tvrdila, že ho měla v postranní zásuvce bufetového stolku, vyndala si ho a pak ho z nepozornosti nechala na stolku s tím, že si ho dá později do kabelky, a… prostě na něj zapomněla. Nechtěla ho tam nechávat, a tak jsem čekala v hale toho činžáku a četla jsem si, zatímco ona sebrala klíč a běžela zpátky do bytu. Ale když vám teď tvrdila, že revolver nikdy neměla… vlastně ani nevím, co si mám myslet.“

„Z jakého důvodu jste se o tom nezmínila policii?“

„Copak to není jasné, pane Masone? Když jsme se později vrátily do toho bytu a našly Hinese s otvorem po kulce na čele, řekla teta Adéla, že jedinou věcí, kterou můžeme učinit, je spojit se s vámi. A vy jste nám řekl, abychom uvědomily policii. Pak teta Adéla usoudila, že by nemělo smysl komplikovat situaci poznámkou, že v bytě něco nechala.“

„Řekla vám, že to byl revolver, který tam zapomněla?“

„Tehdy ne. Pověděla mi to až v hotelu.“

„Kolik bylo hodin, když se vracela nahoru pro tu pistoli?“

„Asi dvě hodiny. Bylo to chvilku před tím, než jsme vyšly z činžáku. Asi deset minut po druhé – koukla jsem na hodinky, když jsme vycházely ze zdviže, a to bylo za pět minut dvě. V hale jsme byly všeho všudy nějakých deset patnáct minut. Bylo asi minutu nebo tak nějak po druhé, když se vydala nahoru do bytu.“

Mason prohlásil: „Otázka, kterou vám teď položím, je nesmírně důležitá. Kde jste byla vy?“

„Myslíte v době, co se teta Adéla vracela nahoru?“

„Ovšem.“

„V hale.“

„Určitě?“

„Ano.“

„Nebyla jste venku, kde by vás mohl vidět někdo z těch slídilů?“

„Ne. Čekala jsem uvnitř haly a četla jsem si dostihový plakát.“

„Jak dlouho byla paní Wintersová pryč?“

„Ach, jen pár minut.“

„Můžete udělat lepší odhad?“

„No, asi pět šest minut.“

„Ale to jí nemohlo trvat tak dlouho, když měla jen jít nahoru do bytu a nazpět?“

„Muselo – nemohla jít nikam jinam. Pane Masone, jaký máte důvod pro takové otázky?“

„Adéla Wintersová měla revolver a ten revolver zabil Roberta Hinese.“

„Cože?“

„Je to tak.“

„Jste si jistý?“

„Prakticky jistý. Balistické oddělení dosud nevydalo zprávu, ale policie našla pistoli paní Wintersové.“

„Kde?“

„Tam, kde byla spatřena, že ji odkládá – v nádobě na odpadky u hotelu Lorenzo.“

„A vy myslíte, že kulka byla vypálena z té zbraně? Pane Masone, to je naprosto nemožné!“

„Přestože si paní Wintersová koupila novou munici, dosud ji do revolveru nenabila. Mněla v něm ještě náboje zastaralého typu a kulka byla dobře poznatelná – byl to přesně ten typ, který policie našla v lebce Roberta Hinese.“

„No, to je absolutně neuvěřitelně!“

„Tak dobře, podívejme se, co k tomu poví Adéla Wintersová. Poslechněme si její výpověď o té zbrani. Věřila jste jí, když říkala, že revolver nemá – že to všechno byla jen kamufláž?“

„Ne, nevěřila. S tetou Adélou je to prazvláštní. Některé věci, které vykládá, musíte brát s… No, neznamená to, že vás chce podvést Je to jen – no, těžko se to dá vysvětlit. Koukněte, ona je odborná ošetřovatelka a dříve pečovala o mnoho lidí s nevyléčitelnými chorobami. Tak se naučila lhát, když je ubezpečovala a vykládala jim, že to s nimi bude dobré. Také když se věnovala někomu, kdo prodělal nervový kolaps, uchylovala se ke lži, aby pacienta zbavila starostí. Povídala mu věci, které tomu člověku pomáhaly k osobnímu uzdravení. Když jen dokážete vidět tetu Adélu v takovém světle, všechno pochopíte.“

„Jinými slovy, je to lhářka!“

„Chcete-li to nazvat takhle hrubě, pak ano. Ona věří tomu, že se vyhne nesnázím tím, že obejde skutečnost.“

„A vy jste si byla jistá, že lže, když prohlásila, že nemá revolver?“

„Já jsem vždycky tušila, že zbraň má – to ano.“

„A co když lže i o tom, co se stalo tam v bytě?“

„Ne, to tetě Adéle vůbec neodpovídá. Nemohli bychom s ní promluvit?“

„Obávám se, že u ní v bytě čeká policie.“

„Mohli bychom tam zajet a zjistit to.“

„Je to sice plýtvání benzínem, ale musíme to zkusit. Ukážete mi cestu. Hlavní je, jak se mi zdá, dostat z toho vás.“

„Jak to myslíte?“

„Vy jste vypověděla policii, že jste byla ‚po celou dobu‘ s tetou Adélou. A jestliže její pistole zabila Roberta Hinese, musela jste i vy být u toho, když vystřelila – a to vás dostává do pěkné kaše. Policie čeká u vašeho bytu. Budete obviněna ze spoluúčasti. Já vás z toho chci vytáhnout. Později se uvidí, co se dá dělat pro tetu Adélu.“

„Ale nejprve se ujistíme, jestli není u sebe v bytě?“

„Přesně tak,“ souhlasil Mason.

„Jak?“

„Zajedeme tam a Cora může obhlédnout situaci.“

„Tak dobře,“ odvětila Eva. „Pojedete přímo touhle ulicí.“

Mason jel s oběma dívkami k místu, kde bydlela Adéla Wintersová. Byla to nevzhledná třípodlažní budova vzdálená od středu města pětatřicet minut tramvají.

Cora vyklouzla z auta, aby se nenápadně přimísila k hloučku zvědavých čumilů postávajících u domu. Jelikož neustále přetřásali tu historku, neměla žádné problémy a za pět minut byla zpět.

„Sbalili ji?“ ptal se Mason.

Cora přikývla. „Čapli ji hned, když vcházela do bytu. Vybafli na ni spoustu otázek a zmátli ji. Ukázali jí zbraň a zeptali se, jestli je její. Připustila, že je. To je všechno, co se tady ví. Potom ji naložili do auta a odjeli.“

Mason řekl: „Dobře.“ Otočil se na Evu: „Já teď sám riskuji malér, Evo. Zavezu vás někam, kde vás policie dnes večer nenajde a zítra se pak nějak domluvím s úřadem okresního prokurátora.“

Eva Martellová se zeptala: „Proč nemohu vypovídat policii právě teď?“

Mason zavrtěl hlavou. „Musím pro vás získat příslib imunity, ale dokud nemám co nabídnout, nemohu s nimi obchodovat.“

KAPITOLA IX

Harry Gulling, šedá eminence kanceláře okresního prokurátora, se v soudní síni vyskytoval jen zřídka a jeho jméno se ve veřejném tisku objevovalo jen příležitostně. Ale informovaní lidé věděli, že se okresní prokurátor Hamilton Burger při závažných rozhodnutích na Gullinga spoléhá. A ti, kteří byli obeznámeni s poměry, by se nikdy nepokoušeli jednat s Hamiltonem Burgerem, pokud předtím nenavštívili Harryho Gullinga a nepřesvědčili ho.

Bylo devět čtyřicet pět ráno, když byl Mason uveden do Gullingovy kanceláře. Potřásl si s ním rukou a posadil se proti němu – byl to vysoký, hubený muž, který si dokázal podmanit lidi pozorným pohledem chladných modrých očí. Mason začal: „Zastupuji Evu Martellovou. Žila v bytě Heleny Reedleyové se ženou jménem Adéla Wintersová. Myslím, že jste tu Wintersovou zadrželi pro podezření z vraždy.“

Harry Gulling naslouchal bez jediného pohybu a jeho ledové modré oči se zabodávaly do Masona. Zatím nic neříkal a čekal, až bude Mason pokračovat.

„Mám za to, že by vám moje klientka mohla být užitečná,“ pravil Mason.

„Jak?“

„No, snad – a povšimněte si, že říkám jen snad – by její svědectví mohlo pomoci.“

„V čem?“

„Předpokládejme, že když si promyslela všechny události ze včerejška, uvědomila si, že nebyla po celou dobu s Adélou Wintersovou. Předpokládám, že jste s případem obeznámen.“

„Právě jsem ukončil výslech paní Wintersové,“ odvětil

Gulling, „a tady na stole mám policejní zprávy.“

„Výborně. Můžeme tedy hovořit k věci. Eva Martellová je mladá žena, která se chce prosadit – tu a tam hraje role, občas i na záskok a pracuje jako modelka. Až dosud měla vždycky absolutně čistý štít. Adéla Wintersová, letitá přítelkyně Eviny rodiny, je zřejmě zkušená, ostřílená válečnice. Zda je vinna vraždou, nebo ne, to už musíte dokázat sami. Ale máte vražednou zbraň a myslím, že jste ji identifikovali jako vlastnictví Adély Wintersové. Ve světle výpovědi, kterou vám včera dala Eva Martellová, můžete sotva čekat, že dojde k usvědčení, protože prostě nemůžete prokázat, že by Adéla Wintersová měla příležitost vraždu provést.

Já teď musím otevřeně připustit, že se moje klientka měla na všechno trochu líp rozpomenout. Snad se snažila krýt Adélu Wintersovou. Snad byla jen zmatená. Ale předpokládejme, že ve vzrušení následkem událostí toho dne zanedbala to, aby vás informovala o časovém intervalu, kdy s ní Adéla Wintersová nebyla. Co vy na to?“

Gulling stále hleděl do Masonovy tváře. „Kde je teď vaše klientka?“

„Může být předvedena velmi rychle, bude-li třeba.“

„Pátrá po ní policie.“

„Bude velmi ráda, že bude moci poskytnout policii svoji výpověď.“

„O co vám konkrétně jde?“

„Má smysl chodit okolo horké kaše?“ tázal se Mason. „Vím, že Eva Martellová podepsala přísežné prohlášení. Jestliže obsahuje nesprávný výčet skutečností, chci se ujistit, že to nebude mít následky.“

„Tak o to jde?“

„Právě o to.“

„A to je důvod, že tady takhle čachrujete místo toho, abyste svoji klientku přivedl a ona řekla: ‚Podívejte se, udělala jsem

chybu.‘“

„Samozřejmě je to tak,“ pravil rozhorleně Mason. „Co jste si myslel, u všech všudy? Že si koleduji o průšvih?“

„Už jste si vykoledoval.“

„Nesmysl!“ zvolal Mason.

„Adéla Wintersová se provinila chladnokrevnou vraždou a my to můžeme dokázat. Vaše klientka je spoluvinna po činu – a snad i před činem.“

„Do háje, Gullingu, kdyby se moje klientka neprojevila a nepřipustila, že udělala chybu, ale jen byla zticha, co byste s tím, u čerta, vůbec hodlali udělat?“

„Vy jste položil otázku,“ pravil Gulling. „A já vám teď dám odpověď. Adéla Wintersová měla revolver ráže 0,32 a ten byl nabit velice zvláštním typem zastaralých nábojů. Ta zbraň byla v jejím vlastnictví až do dvou hodin dvaceti včerejšího odpoledne, kdy ji odhodila do nádoby na odpadky. Přibližně ve dvě hodiny byl Robert Hines zabit a střela byla vypálena z té pistole – kulka přesně odpovídá nábojům, které ve zbrani zbyly, a též přesně odpovídá projektilu, který z ní vystřelili policejní experti.

Eva Martellová přísahá, že byla s Adélou Wintersovou každou minutu během uvedené doby. To jsou fakta, a na jejich základě hodláme obě usvědčit z vraždy. A já vám povím, jak to uděláme, pane Masone. Když vzala policie Adélu Wintersovou včera večer do vazby, prohlédla dozorkyně její šaty a vyndala její osobní věci. A co myslíte, že našla?“

Mason se snažil zachovat klidnou tvář. „Nezdá se mi, že to, co našla, nějak změnilo situaci.“

„Tak vám se nezdá, pane Masone!“ prohlásil Gulling s chladnou ironií. „Nuže, snad změníte své stanovisko, až vám řeknu, že našla náprsní tašku Roberta Dovera Hinese s jeho identifikačními kartami, řidičským průkazem a třemi tisíci dolary na hotovosti ve velkých bankovkách. Tady máte motiv vraždy. A

až se vaše sladká nevinná malá herečka dostane na stanoviště pro svědky a odpřísáhne, že byla s Adélou Wintersovou každou minutu v inkriminované době, bude obviněna z vraždy prvního stupně. Pokud svoji historku změní, bude obviněna z křivé přísahy. Už mám dost toho, že si lidé z téhle kanceláře dělají holubník.

A povím vám ještě něco, pane Masone. Evu Martellovou hledá policie. Má na ni zatykač pro těžký zločin. Ona teď utíká před spravedlností. Jestli ji ukrýváte, stanete se též spolupachatelem a vy víte, co to znamená. Dám vám čas do dnešního poledne, abyste Evu Martellovou přivedl na policii. Když se nedostaví, učiníme opatření proti vám. A tohle je, myslím, všechno, co může tahle kancelář k tomu případu říci. Poroučím se, pane Masone.“

KAPITOLA X

Mason seděl na jedné straně silné mříže, která se táhla po celé délce místnosti pro návštěvníky ve věznici. Na druhé straně seděla Adéla Wintersová.

„Paní Wintersová," začal Mason, „já chci vyložit karty na stůl. Chtěl jsem pomoci Evě Martellové a myslel jsem si v tom momentě, že to bude snadná věc – teď ale vidím, že ne."

„Proč ne?"

„Kvůli tomu, co jste udělala vy. Policie má dojem, že jste vy a Eva Martellová naplánovaly Hinesovo zavraždění s úmyslem získat jeho peníze."

„To je absurdní!"

„Mohou z toho udělat pěkně tvrdý případ."

„Eva je absolutně nevinná. Ale já jsem v rejži – to dobře vím."

„Zdá se, že jste do toho Evu zatáhla."

„Ale to bych neudělala za živý svět! Já mám to děvče ráda jako svoji vlastní dceru. Budete mým advokátem, pane Masone?"

„To zatím nevím. Dostal jsem se sem, protože jsem dozorci řekl, že mám s vámi jednat jako právní zástupce, abych zjistil, zda váš případ převezmu. To stále platí. Ale teď chci vědět, jak se na tom podílí Eva."

„No, já vám povím, co se stalo, pane Masone. Když jste mě poučoval o tom, jak je riskantní nosit zbraň bez povolení, předstírala jsem, že je mi to jedno. Ve skutečnosti to na mě udělalo moc velký dojem. Uvědomila jsem si, že by z toho někdo mohl usoudit, že jsme spáchaly promyšlený zločin. A také jsem pochopila význam zákona, že vlastníte-li zbraň a dopustíte se zločinu, nemůžete dostat ve vězení úlevy – musíte jít do trestnice.

Tak jsem se rozhodla, že se té zbraně zbavím. Z vaší kanceláře

jsem se vrátila do toho bytu a první věc, kterou jsem učinila, byla, že jsem z kabelky vyndala revolver a dala ho do zásuvky bufetového stolku. Potom – když jsme se později chystaly k odchodu – jsem ho vytáhla ze zásuvky a položila na stolek. Ale v rozrušení při balení a odchodu z bytu jsem na něj zapomněla. Dole v hale jsem měla několik telefonátů. Párkrát jsem volala Hinesovi, ale ten se nehlásil. Volala jsem vám, ale slyšela jsem jen obsazovací tón. Pak jsem si najednou vzpomněla na pistoli. Řekla jsem Evě, aby počkala – že jsem něco zapomněla a že musím nahoru.“

„Kolik bylo hodin?“

„Ach, asi dvě hodiny, možná trochu víc.“

„A co jste udělala?“

„Vyjela jsem výtahem, prošla chodbou a otevřela dveře bytu. Revolver ležel na bufetovém stolku. V tom okamžiku jsem si nepovšimla ničeho zvláštního. Ale později jsem si vzpomněla, že když jsem ho tam nechala, směřovalo ústí hlavně na zeď, ale když jsem ho brala, mířila hlaveň na mě. Dveře do ložnice byly zavřené. Neotevřela jsem je – naštěstí. Vrah musel být právě tam.

Tak jsem popadla revolver, chvátala ke dveřím a tu jsem si všimla, že na podlaze u dveří do ložnice leží náprsní taška. Přísahám vám, pane Masone, jen jsem na ni koukla, nic víc, abych viděla, jestli je to prkenice pana Hinese, a zastrčila si ji do blůzy. Chtěla jsem mu ji vrátit, až ho uvidím a myslela jsem, že to bude brzy.

Odešla jsem z bytu a připojila se k Evě. Vzaly jsme si taxi a odjely do hotelu Lorenzo. To trvalo sotva pět minut. V hotelu jsem ihned odešla na dámskou toaletu a otevřela jsem kabelku, abych si vzala pudřenku. Když jsem to udělala, ucítila jsem pach střelného prachu. Z pistole, pochopitelně. Tak jsem se na ni koukla, no a jeden náboj byl vystřelený. Čichla jsem k hlavni a ta byla cítit čerstvým prachem. Chtěla jsem se jí zbavit, tak jsem ji hodila do

nádoby na odpadky.

A to je skutečná, čistočistá pravda, pane Masone – každým slovem!“

„Já chci vašemu povídání věřit, paní Wintersová,“ řekl jí Mason. „Toužím po tom uvěřit, že jste nevinná. Ale to, co jste mi právě povídala, mě nepřesvědčuje, a není mi jasné, jak byste mohla čekat, že vám to uvěří porota.“

„Ach, já to můžu zdokonalit, pane Masone, budu-li mít čas,“ ujišťovala ho.

„Tím myslíte, že hodláte to vyprávění změnit?“

„Jistě – vylepšit ho.“

„Bez ohledu na fakta?“

Popotáhla. „Fakta zatraceně nic neznamenají. Častokrát není pravda dost přesvědčivá. A ve vymýšlení historek jsem přebornice, pane Masone, a tuhle mohu značně zdokonalit. Ale pokud jde o tohle, řekla jsem vám čistou pravdu – nikomu jinému bych ji nevykládala.“

„Vy se mi snažíte namluvit, že potom, co jste poprvé odešla z toho bytu, sjela dolů do haly a pak se vrátila výtahem, vešel do bytu Hines i s vrahem, aniž jste je postřehla. Pak podle vás zašli do ložnice, vrah zabil Hinese vaší zbraní, kterou našel na bufetovém stolku, Pak tam pistoli zase vrátil, vytáhl Hinesovi náprsní tašku, hodil ji na zem a při vašem nenadálém návratu zůstal ukrytý v ložnici?“

„Přesně tak.“

„Stalo se to opravdu takhle?“

„Tak se to muselo stát.“

Mason se na ni podíval. „Vy předpokládáte, že vrah na vás narafičil naditou šrajtofli, kterou pro větší přesvědčivost pohodil na podlahu?“

„Vy mi nevěříte, viďte, pane Masone?“

„Ne.“

„Je to přesně tak, tak se to skutečně stalo. Kdybyste mě zabil, pane Masone, říkám vám pravdu.“

„Jak si myslíte, že se do toho bytu dostal Hines, aniž jste ho postřehla?“

„To ovšem nevím.“ Nastala chvíle ticha. Pak pokračovala: „On se tam musel nějak dostat, pane Masone. Pokud byl zabit mojí pistolí, tak tam musel být dřív, než jsem odešla – bez ohledu na to, kdo ho zabil. Jeho tělo bylo v ložnici.“

„To opravdu bylo,“ připustil právník. Pak se náhle otázal: „Jak je to vlastně s telefonním číslem, na které jste měly Hinesovi telefonovat? Pověděl vám, kde je ten telefon?“

„Ne.“

„A když jste telefonovala, nevšimla jste si, jestli nevchází do domu? Ani vy, ani Eva jste ho neviděly vstupovat?“

„Ne – během těch několika minut, co jsme tam byly a než jsem já odešla nahoru, nikdo nevešel.“

Mason prohlásil: „Existuje jedna možnost, jak dát fakta dohromady, aby vaše historka nezněla tak nepřijatelně. Já tu teorii prošetřím.“

„Jaká možnost?“

„Zjistit, že Hines bydlel v témže domě v jiném bytě a odtud telefonoval. Pak nemusel vcházet ani vycházet ven z domu.“

„Ano, to je ono. To musí být ono. To by dokázalo, že moje historka zní přesvědčivě.“

Mason ji pátravě pozoroval.

„Jste si tedy jistá, že to, co jste mi teď pověděla, jé pravda?“

„Je to pravda, pane Masone,“ prohlásila, a za chvilku dodala: „Ale já tomu zatraceně ani trochu nevěřím.“

KAPITOLA XI

Mason zatelefonoval Drakeovi z automatu v přijímací místnosti věznice.

„Jak jsi na tom?“ vyptával se Paul.

„Moc dobře ne,“ připustil Mason, „ale mám určité vodítko, Paule.“

„Jaké?“

„Ať ti dá Della telefonní číslo, na které ty holčiny měly volat, aby kontaktovaly Roberta Hinese. Zjisti, kde tento telefon je. Ze všeho nejvíc potřebuju zjistit, jestli Hines náhodou neměl byt v Siglet Manoru na Osmé ulici.“

„Myslím, že policie prošťárala o tvém kamarádu Hinesovi úplně všechno,“ pravil Drake. „On tam nebydlel – žil ve městě v ubytovně, a to už pět let ve stejném pokoji. Žil sám a byl dost uzavřený. Příležitostně hazardně hrál a také se zdá, že se tu a tam věnoval ostré střelbě. Pokud šlo o peníze, nechtěl pustit ani chlup.“

„V každém případě přezkoumej to telefonní číslo, Paule. Je to důležité. Výsledek mi sděl co možná nejdřív. Co jsi zjistil o bytě, kde hnízdí Reedley? Nebo spíš o jeho sousedce?“

„Tam jsme možná na něco kápli, Perry. Jmenuje se Daphne Gridleyová. Je reklamní umělkyní. Také pracovala jako dekoratérka interiérů. Bydlí v tom činžáku už pět šest let a právě jejím přičiněním dostal Reedley byt, kde teď žije.“

„Jak vypadá, Paule?“

„Je to třída.“

„Kolik jí je?“

„Šestadvacet nebo sedmadvacet.“

„Blondýna nebo bruneta?“

„Kaštanové vlasy.“

„Vyzná se?“

„Myslím, že ano.“

„Vydělává?“

„Asi před pěti léty zdědila pěkný balík. Umění provozuje pro potěšení.“

„No, nijak zvlášť nám to nepomůže, Paule, ale odpovídá to aspoň skutečnostem, které jsme objevili. Může nás potěšit, že nejsme tak úplně od věci.“

„Které jsi objevil ty,“ poopravil ho Drake. „A jeden nikdy neví. Nebylo by špatné, kdybys měl něco na Reedleye, a já si myslím, že, mohu zjistit ještě o něco víc, podívám-li se na tu Gridleyovou. Co ty na to?“

„Dělej podle svého rozumu. Já jsem teď v časové tísni a budu potřebovat každou možnou pomoc. Vrhni se hned na to číslo, Paule. Ozvu se ti za dvacet až třicet minut.“

„Oukej,“ uzavřel Drake, „Sice vás policie nejspíš předběhne, ale za pokus to stojí, Perry.“

„Kdo nehraje, nevyhraje. Potřebuji mít v ruce nějaké trumfy. Mám pocit, že policie o téhle skutečnosti nemusí vůbec vědět. Hines byl namočený do nějakého hazardu, o tom jistě vědí všechno. Ale vůbec by mě nepřekvapilo, kdybych zjistil, že se vůbec neobtěžovali prověřováním toho čísla – a možná se o něm od těch dvou ani nedozvěděli. No, já se ti ozvu.“

„Dobrá,“ pravil Drake. „Ale měl by sis držet karty pořádně u těla, Perry. Pro tu Wintersovou se to začíná rýsovat dost nepříznivě.“

„Aby ne!“ zvolal Mason. „A ten nejhorší důkaz ještě ani neznáš. No co, já ji nezastupuji – v tom je jistá útěcha.“

Mason zavěsil, vrátil se k autu a odjel si o dvanáct bloků dál – k penzionu, který provozovala paní, jež kdysi byla jeho klientkou.

„Zdravím, Mae,“ pravil Mason. „Jakpak se daří naší přítelkyni?“

„Dobře, pane Masone. Je na dvěstějedenátce. Před půldruhou hodinou jsem jí donesla nějakou snídani. Nechtěla mě za žádnou cenu obtěžovat, ale já jsem jí pověděla, že podle vás se nesmí objevit na veřejnosti, dokud něco nevyřídíte.“

„Výborně,“ ocenil Mason. „Moc vám děkuji, Mae.“

Mae Bagleyová byla vysoká blondýna něco po třicítce. Uměla být i tvrdá, ale při pohledu na Perryho Masona úplně zjihla. „Ani jsem ji nezapsala do knihy, pane Masone, pro případ, že by dostali hlášku nebo něco takového. Dvěstějedenáctka je oficiálně prázdná.“

„To jste nemusela, Mae.“

„Vy jste řekl, abych ji ukryla, a když vy něco řeknete – tak to má svůj důvod.“

„Je to od vás pěkné, ale takhle riskovat –“

„Já bych pro vás riskla cokoli, pane Masone.“

„Děkuji, Mae. Jste dobrá duše. Půjdu nahoru.“

Mason vyšel po schodech do druhého patra a zaklepal na dveře pokoje 211.

Eva Martellová otevřela tak rychle, že to vypadalo, jako kdyby seděla rovnou za dveřmi a čekala na právníkův příchod. Byla oblečena na ven a tvář se jí při pohledu na Masona rozzářila.

„Ach, to jsem ráda, že vás vidím! Myslela jsem, že si ta paní přichází pro nádobí. Chtěla jsem jí to donést dolů, ale ona prohlásila, že jste… Ale pojďte dál a posaďte se. Sem – do tohohle křesla, je nejpohodlnější. Já si sednu tady k oknu.“

Mason se usadil, vytáhl pouzdro na cigarety, otevřel je a nabídl jí jednu. Zavrtěla hlavou. „Já jsem už toho vykouřila moc a začínám být trochu nervózní. Jen čekám a pořád nevím, co se děje. Povězte, pane Masone, už je teta Adéla venku? Podařilo se vám něco vyjednat?“

Mason si zapálil cigaretu. „Mám pro vás špatné zprávy, Evo. Nebudu to zbytečně protahovat, protože na to není čas.“

V obličeji se jí zračilo napětí, ale očima neuhýbala. „Tak tedy do toho,“ vybídla ho…

„Zdá se, že to policie považuje za zcela jasný a jednoznačný případ v neprospěch Adély Wintersové.“

„Pro… myslíte…“

„Pro vraždu a krádež.“

„Krádež?“

„Nebo snad dokonce loupežné přepadení. Vzpomínáte si na tu pěkně napěchovanou Hinesovu náprsní tašku, z níž vás vyplácel?“

Přikývla.

„Policie ji objevila v Adéliných věcech, když ji dozorkyně ve věznici prohledávala. Bylo v ní přes tři tisíce dolarů na hotovosti.“

„Jakže, pane Masone, to je neuvěřitelné! Ona ji nemohla sebrat. A byla by mi o tom určitě něco řekla, kdyby –“

„Ale sebrala ji,“ odpověděl Mason. „Řekla mi to.“

„Kdy?“

„Právě před chvílí. Když se vracela nahoru pro revolver, našla v obýváku na podlaze Hinesovu náprsní tašku. Z toho lze soudit, že Hines musel už být tou dobou v ložnici mrtev a jeho vrah se krčil vedle jeho těla.“

„Bez pistole?“

„Bez vražedné zbraně, každopádně.“

„Pane Masone, tomu nemohu uvěřit!“

„Vy tomu nemůžete uvěřit. A co myslíte, že udělá porota?“

„Já… Já nevím.“

„Nuže,“ pokračoval Mason, „jste v pěkné bryndě. Pokoušel jsem se to urovnat s úřadem okresního prokurátora, ale narazil jsem hlavou do zdi. Oni vás chtějí obžalovat.“

„Jako spolupachatelku?“

„Jako osobu zapletenou do celé té věci společně s Adélou Wintersovou.“

„Ale já o tom vůbec nic nevím!“

„Vy jste podepsala přísežné prohlášení, které obsahovalo nepravdivý údaj.“

„No, já… vůbec jsem netušila, proč by měli… Vy přece víte, jak to bylo, pane Masone!“

„Vzpomínáte si, že jste mi po objevení mrtvého Hinese telefonovala do kanceláře a chtěla, abych tam přišel?“

„Ano.“

„A kde byla v tom okamžiku vaše teta?“

„Právě tam.“

„V pokoji s vámi – v obývacím pokoji toho bytu?“

„Ano.“

„A nebožtík?“

„V ložnici.“

„A co dělala teta Adéla, zatímco jste mi telefonovala?“

„Ona – počkejte – ona se šla ujistit, jestli je mrtev.“

„A právě tehdy mohla snadno Hinesovi vytáhnout tašku z náprsní kapsy, věděla, že ji nosil.“

„Pane Masone, teta Adéla by nic takového neučinila!“

„Ale mohla to udělat.“

„Nedělala by to.“

„Možnost měla?“

„Ovšem, to ano, ale prostě by to nikdy neučinila.“

„Nuže, Hines byl zabit její pistolí. Jeho náprsní taška s více než třemi tisícovkami dolarů byla nalezena mezi jejími věcmi. Okresní prokurátor by z toho mohl udělat i případ promyšlené krádeže, při níž se oběť bránila a byla zastřelena. Je to malér a vy jste v něm namočená. Okresní prokurátor mi dal lhůtu do dvanácti hodin, abych vás přivedl. Lituji, Evo, ale já to budu muset provést.“

„Udělám, co řeknete, pane Masone.“

„Pokoušel jsem se v kanceláři okresního prokurátora trochu licitovat. Normálně by mi to prošlo, ale Gulling, který měl

tentokrát na základě nového zjištění dojem, že je pánem situace, mi moje návrhy vmetl zpět do obličeje a poskytl mi čas do poledne, abych vás dostal na policejní ředitelství. Mrzí mě to, ale zatím má všechny trumfy v ruce on. Vemte si taxi – nejpozději do jedenácti třiceti – jeďte na policii a dejte se jim k dispozici. Povězte, že jsem vám řekl, abyste tak učinila. Neodpovídejte na žádné otázky. Zejména jim neříkejte, kde jste byla poslední noc. Zvládnete to?“

„Ano.“

„V žádném případě nemluvte. Neodpovídejte na žádnou otázku týkající se toho zločinu – bez ohledu na to, jak jednoduše bude znít. Rozumíte?“

„Ano,“ opakovala.

„Mnoho lidí vám řekne, že jsem vám špatně poradil a že vám strkám krk do oprátky. Ale vy mi musíte natolik důvěřovat, že – i když si budete myslet, že nepostupuji správně – dodržíte to, co jsem vám řekl. Dokážete to?“

„Ano,“ odvětila Eva potřetí. „Hodná holka! Tak já jdu. Je tady telefon?“

„Dole v zadním konci haly je telefonní automat.“

„Díky – zavolám odtamtud. Nezapomeňte si objednat taxík nejpozději na jedenáct třicet, abyste se na policejní ředitelství dostala před dvanáctou. Já tam za vámi přijdu, hned jak si vás zapíší. Ani muk!“

Mason odešel k telefonní budce a vytočil číslo kanceláře Paula Drakea.

„Tak, Paule,“ řekl, když se detektiv ohlásil, „co víš?“

„Že jsi asi jasnovidec,“ povídal Drake. „To telefonní číslo je v činžáku Siglet Manor – byt 412 na čtvrtém podlaží hned u schodiště a nájemnicí je žena jménem Carlotta Tiptonová. Pokud se nám podařilo zjistit, je to dost fešná dívka, která jen zřídka opouští byt před jedenáctou dopoledne, pravidelně platí činži a

pravděpodobně nemá žádné stálé zaměstnání, přestože se obléká luxusně. Pomůže ti to nějak, Perry?“

„Jestli mi to pomůže! To je opravdová trefa do černého, Paule,“ radoval se Mason. „Seber Dellu Streetovou, ať si s sebou vezme poznámkový blok a hodně tužek a leťte do činžáku Siglet Manor a tam na mne počkejte. Jsem tam cobydup!“

KAPITOLA XII

Paul Drake zastavil u činžáku Siglet Manor, právě když Perry Mason zatáčel autem kolem rohu. Mason zaparkoval hned za detektivovým vozem.

„Tak jsme to stihli," poznamenala Della Streetová, když se všichni tři shromáždili na chodníku. „Moc jsem tomu nevěřila."

Drake poznamenal: „Zřejmě v té věci před policií vedeme, Perry. Podle informací mých agentů neměla Carlotta Tiptonová zatím žádné oficiální návštěvy. Támhle je zrovna jeden z hochů. Dám mu znamení. Chceš, abychom tam šli s tebou, Perry?"

„Nejen že chci, abyste se mnou tam šli, ale je-li tamhle jeden z tvých lidí, vezmi ho s sebou. Potřebuji svědky."

Drake pokynul a muž se vysoukal od volantu zaparkovaného vozu a připojil se k nim.

„Přátelé, znáte Franka Holta?" zeptal se Drake. „Jeden z mých agentů. Slečna Streetová a Perry Mason, Franku." Přikývli na pozdrav a Drake pokračoval: „Chceme tě vzít jako svědka. Měj oči i uši otevřené, aby sis potom na všechno vzpomněl. Pojďme."

U domovních dveří se zastavili.

„Co dál?" tázal se Drake. „Zazvoníme u ní nebo u někoho jiného, aby nám zabzučel?"

Mason uvažoval: „Paule, nemáš klíč, kterým bys to otevřel?"

„Měj rozum, Perry!"

„No tak, Paule, otevři to."

Drake pohlédl tázavě na Franka Holta. „Máš klíč, Franku?"

„Jasně," a než to dořekl, dveře byly otevřeny.

Mason jim vysvětlil: „Já budu hovořit a všichni si necháme klobouky na hlavách. Tak budeme vypadat jako policajti, ale nikdo nás nemůže obvinit, že jsme se za ně vydávali. Jdeme."

Vyjeli do čtvrtého podlaží, a když našli byt Carlotty Tiptonové, Mason zaklepal.

Za dveřmi nastal pohyb a pak bylo slyšet šoupání, jako kdyby někdo něco tahal po podlaze.

Dveře se otevřely. Žena, která se objevila ve dveřích, ucouvla při pohledu na důležitě vypadající skupinu.

„Co… co to znamená?“

Mason ji drsňácky zatlačil dovnitř bytu.

Všude bylo vidět známky balení. Na pohovce ležely složené šaty. Otevřený kufr na podlaze byl naplněn asi z poloviny. Další, zavřený a přepásaný, zřejmě právě odtáhla, aby uvolnila přístup ke dveřím.

Byla trochu vyšší než průměr. Rusovláska, téměř třicetiletá, hladké pleti. Na sobě měla sukni a blůzu, ale nebyla dosud nalíčena a lehce opuchlé oči svědčily o nočním bdění nebo pláči.

Della Streetová přešla pohotově k židli u stolu a s určitou samozřejmostí otevřela poznámkový blok s tužkou připravenou u nové stránky.

Frank Holt přešel k oknu, vytáhl z kapsy cigaretu, strčil si ji šikmo do úst, rozepnul si sako a zasunul palce do rukávových otvorů.

„Nuže, Carlotto,“ pravil Mason, „vypadá to dost zle, nemyslíte?“

„Copak?“

„Ztratila jste chlebodárce.“

„To ne… o to nejde. Já jsem… ztratila jsem přítele.“

„Co když nám o tom něco řeknete?“

„Byl zavražděn – to je všechno, co vím.“

„Byl vaším milencem?“

„Jen přítelem.“

„Platil vám činži?“

„Ne.“

„Jasně,“ podotkl Mason. „Stěhujete se prostě proto, že čas od času potřebujete změnit působiště?“

Neřekla nic.

„Tak si to dejme dohromady,“ pravil Mason. „Hines chtěl, aby ty telefonáty přicházely sem. Co s nimi pak chtěl dělat?“

V očích se jí zračila nervozita a nejistota. „Já jsem toho o Bobových záležitostech nikdy moc nevěděla,“ odvětila Carlotta.

„Ale věděla jste, že na tomhle čísle přijímal telefonické vzkazy a potom někomu volal?“

„Ano.“

„A věděla jste, komu?“

„Tehdy ne.“

„A on jí říkal, aby hned zavolala na určité číslo?“

„Ano.“

„A teď nám raději povězte, co se stalo včera. Co víte o tom střílení?“

„Kdo jste?“

„Jmenuji se Mason.“

„Bob mi byl velmi dobrým přítelem,“ řekla. „Chtěli jsme se vzít. Měla jsem o něm to nejlepší mínění. Pak vyšlo najevo, že to táhne s tou ženskou.“

„S jakou ženskou?“

„No, s tou Helenou Reedleyovou.“

Mason rychle mrkl na Drakea. „Vy myslíte, že Robert Hines měl poměr s Helenou Reedleyovou?“

„Ano.“

„Četla jste už dnešní noviny?“

„Ne. Chtěla jsem si je koupit po cestě – žádné totiž neodebírám. Obvykle se o všem dozvídám z rozhlasu.“

„Ovšem. A jak jste poznala, že to táhne s Helenou Reedleyovou?“

„Choval se divně a já jsem pak přišla na to proč.“

„Jak?“

„Zjistila jsem, že má klíč od jiného bytu – tedy klíč od jiného bytu přímo tady v domě.“

„Znala jste číslo toho bytu?“

„Ano, to číslo bylo na klíči vyraženo – byt 326.“

„A vy jste věděla, kdo tam bydlí?“

„Zjistila jsem si to – nahlédla jsem dole do bytového seznamu.“

„A zjistila jste, že 326 je na jméno Heleny Reedleyové?“

„Ano.“

„A ona byla tou tajemnou bytostí, které Hines telefonoval?“

„No, myslela jsem, že je v tom nějaká souvislost – ano.“

„A co jste měla dělat, když Hines odcházel? Měla jste předávat telefonické vzkazy Heleně?“

„Ne, on mi vždycky zanechal telefonní číslo, kde bych ho mohla kdykoli najít, a kdybych ho zastihnout nemohla, měl mi volat každou půlhodinu. Velice mu na tom záleželo.“

„A vy jste o jeho záležitostech vůbec nic bližšího nevěděla?“

„Ne.“

„A kdy jste přišla na ten klíč?“

„Předevčírem.“

„A co jste udělala?“

„Vyhledala jsem ten byt a shledala, že je na jméno Heleny Reedleyové.“

„A pak jste se ho na to zeptala?“

„Ne. Jaký by to mělo smysl, vyptávat se muže na ženu, se kterou vás podvádí? Nebuďte blázen!“

„Tak co jste udělala?“

„Sledovala jsem ho, když včera odpoledne odešel, poslouchala jsem, jestli si zazvoní pro výtah. Nezazvonil. Sešel po schodech do třetího podlaží.“

„A vy jste šla za ním?“

„Ano.“

„Co udělal?“

„Zašel do bytu té ženy.“

„Zaklepal?“

„Ano, zaklepal a chvilku čekal. To mi dalo možnost ho dostihnout. Mohla jsem chodbu přehlédnout štěrbinou, když jsem pootevřela schodišťové dveře na jeden dva palce.“

„Nikdo mu neodpovídal?“

„Ne – ale on vytáhl z kapsy klíč, odemkl si a vešel.“

„Co jste udělala potom?“

Pohlédla na něj a její výraz byl najednou nepřátelský. „Povězte mi,“ ptala se, „co je vám vůbec do toho?“

Mason zareagoval pohotově: „Vy odmítáte odpovídat, nemám pravdu?“

„To ani ne – jen jsem byla zvědavá…“ A najednou vypadala zvadle.

„No tak, co jste udělala? Prosím, odpovězte na moji otázku!“

„Ach – chvilku jsem čekala, pak jsem šla a zaklepala na dveře toho bytu.“

„A potom?“

„Nikdo se neozval.“

„Řekla jste něco?“

„Ne. Jen jsem třikrát nebo čtyřikrát zaťukala. A potom, když nikdo nepřišel otevřít, jsem znala odpověď: Bob tam byl s tou ženou.“

„Co jste podnikla?“

„Vrátila jsem se zpátky sem a začala balit. Teď vím, že jsem měla místo toho udělat scénu – mohla jsem mu zachránit život!“

„Kolik bylo hodin, když jste šla k tomu bytu?“

„Těsně před druhou hodinou – asi za pět minut dvě.“

„Jak jste se zachovala potom?“

„Neměla jsem už žádný důvod, proč bych tady měla zůstat.

Mám v Denveru přítele, který mě má velmi rád, a ten mě k sobě zval. Myslím, že bychom se mohli vzít. Mám ho velmi ráda – ale Boba jsem také měla ráda.“

„Kdy jste se doslechla o vraždě?“

„Teprve včera večer. Zaslechla jsem, jak o tom několik lidí hovoří dole v hale.“

„Noviny jste si nekoupila?“

„Koupila, ale ve večerním vydání to nebylo.“

„Dnes ráno jste nevyšla, abyste si nějaké opatřila?“

„Ne.“

„Snídala jste?“

„Ano.“

„Jak už je to dlouho?“

„Asi před hodinou.“

„Ale noviny jste si nešla koupit?“

„Ne.“

„Váš přítel,“ řekl Mason, „byl zabit přímo v tomto činžáku a přesto jste si nešla pro noviny, abyste se dozvěděla podrobnosti? Nesnažila jste se zjistit, kdo ho zavraždil?“

„Zabila ho Helena Reedleyová. Policie už to ví.“

„Viděla jste někdy Helenu Reedleyovou?“

„Ano.“

„Kdy?“

„Potkala jsem je jednou ve výtahu a jela s nimi dolů. Já jsem nastoupila ve čtvrtém podlaží a ony, Helena Reedleyová a ta starší paní – její teta nebo něco takového – přistoupily ve třetím.“

„A v té době jste už věděla, že se Helena Reedleyová za vašimi zády stýká s Bobem Hinesem?“

„No… ano.“

„Nic jste jí neřekla?“

„Nic.“

„Prohlédla jste si ji dobře?“

„Ovšemže.“

Mason chvilku seděl, přemýšlel a zkoumal tvář té ženy. Pak klidně pronesl: „Helena Reedleyová pro Boba Hinese kromě finanční stránky vůbec nic neznamenala.“

„Co to říkáte? Měl přece klíč k jejímu bytu. On –“

„To jistě měl, ale nebyla to Helena Reedleyová, která v tom bytě byla. Ona přiměla Boba Hinese, aby za ni opatřil dvojnici.“

„Jakou dvojnici?“

„Dvojče – někoho, kdo by mohl zaujmout místo v jejím bytě a vystupoval jako Helena Reedleyová. Bob dal inzerát do obchodního časopisu, který čtou herečky – inzerát, jímž hledal brunetku určitého typu.“

Její oči se v tom okamžiku rozšířily. „Vy říkáte… Je to pravda?“

Mason vytáhl náprsní tašku a ukázal jí inzerát.

Přečetla ho a vrátila mu ho. Rty se jí chvěly, na chvilku se jí v očích zaleskly slzy. Potom najednou zabořila tvář do dlaní a začala hystericky vzlykat.

Mason ji nechal asi dvě minuty plakat a pak mírně poznamenal: „Tak to vidíte, Carlotto, vaše podezření bylo zcela neopodstatněné. Když jste ho zabila v záchvatu žárlivosti, neměla jste k tomu žádný důvod, žádnou příčinu. A teď doufám, že nám povíte, jak to doopravdy bylo.“

„Už jsem vám to řekla,“ odvětila a zdvihla uslzenou tvář.

„Ne, neřekla. Přišla jste k tomu bytu a zaklepala. Nechtěl otevřít dveře, a tak jste zavolala, že víte, že tam je. On otevřel. Vpadla jste dovnitř. On šel do ložnice, unikal před vaším hněvem a snažil se vysvětlovat. Vy jste zahlédla pistoli, která tam ležela na stolku. Byla jste rozrušená a hysterická. Chňapla jste po ní a střelila ho!“

„O co se to pokoušíte? Přišít mi vraždu?“

„Já chci, abyste mi řekla pravdu. Nestalo-li se to takto, jak

tedy?“

„Vysvětlete mi, proč bych měla všechno říkat vám? Proč, u všech ďasů, bych vám měla vůbec něco vykládat? Mimochodem, kdo vůbec jste? Jste od policie?“

„Tak okamžik. Musíme si to trochu ujasnit. Když jste shledala, že je v tom bytě, nic jste nepodnikla?“

„Vrátila jsem se nahoru a začala balit.“

„Kdo je ten váš přítel v Denveru?“

„Jeho jméno bych raději neuvedla.“

„Ale já chci vědět, kdo to je. Musím vědět, zda jste s ním byla ve spojení.“

„No… já… já jsem s ním včera večer meziměstsky telefonovala.“

„Z tohohle bytu?“

„Ne, vyšla jsem ven a volala jsem ho z telefonního automatu.“

„Jaké je jeho jméno?“

„Nemůžete mě donutit, abych vám ho prozradila.“

„Ale opravdu jste s ním hovořila?“

„Ano.“

„A tázala jste se ho, zda by bylo možné, abyste přijela?“

„Ano.“

„V kolik hodin to bylo?“

„To vám nepovím.“

„A nevolala jste mu ve skutečnosti odpoledne, spíše než večer?“

„Ne.“

„Ze které budky jste mu telefonovala?“

„Já už nebudu odpovídat na žádné další otázky. Já si nemyslím… Řekněte, jste od policie?“

Mason rychle reagoval: „Podívejte se, Carlotto, my ten zločin vyšetřujeme. Chceme prošetřit všechno, co můžeme. Přejete si, aby byl vrah Boba Hinese předán spravedlnosti nebo ne?“

„Jste policie?“

„Ne, já jsem advokát a tihle dva muži jsou detektivové.“

„Policejní detektivové?“

„Jaký je v tom rozdíl?“ tázal se Mason. „Máte v úmyslu zatajovat informace?“

„Rozhodně už nebudu nikomu nic vykládat. Myslela jsem si, že jste od policie.“

Mason pohlížel na tužku Delly Streetové, která kmitala na těsnopisném bloku, a prohlásil: „Nevím, co na vás učinilo takový dojem. My jsme neřekli ani slovo o tom, že jsme od policie. Zastavil jsem se tu, abych vám položil několik otázek. Řekl jsem, že se jmenuji Mason. Jsem Perry Mason, právník.“

„Ach tak, vy jste Perry Mason!“

„Ano.“

„A co vás na tomhle tolik zajímá?“

„Povídám vám, že se snažím zjistit, kdo zavraždil Roberta Hinese.“

„Pak se obraťte na policii,“ odsekla mrzutě.

„Myslím, že to učiním. Vaše vyprávění je velmi zajímavé.“

„Byla jsem hloupá, že jsem vám to vyklopila. Vy – vy jste mě vylekali.“

„Čeho jste se lekla?“

„Do toho vám nic není.“

„Vy jste myslela, že jsme policie, a policie jste se bála.“

Neřekla na to nic.

„No tak, no tak,“ poznamenal Mason. „Řekla jste nám toho dost, Carlotto, a teď už těžko něco získáte tím, že budete zatloukat.“

„Vypadněte odtud,“ pravila. „Chci si zabalit. A s vámi už jsem domluvila.“

„Carlotto, co byla první věc, které jste si všimla, když jste včera odpoledne vešla do bytu Heleny Reedleyové?“

„Já jsem tam nevešla. Řekla jsem vám, že jsem šla za Bobem, a… víc už povídat nechci. Můžete se mě vyptávat třeba do soudného dne – já vám už žádnou další informaci nedám.“

„Ale opravdu jste ho spatřila, jak vchází do toho bytu?“

Seděla a úporně mlčela.

„A věděla jste, že na stolku je pistole?“

Zase žádná odpověď. Carlotta Tiptonová seděla se rty staženými do pevné, hněvivé čáry.

Mason zachytil pohled Delly Streetové a prohlásil: „Nuže, myslím, že je to všechno. Pojďte, přátelé.“

Mlčky opustili byt a zanechali Carlottu Tiptonovou, jak je mrzutě pozoruje uslzenýma očima.

Venku v chodbě se otázal Drake: „No, Perry, tak co z toho vyvozuješ?“

Mason se ušklíbl: „Nic, protože z toho ani nic vyvozovat nemusím. To je věc policie.“

„Ty myslíš, že ho zabila?“

„Určitě. Všimni si sledu událostí, Paule. Vzpomeň si, že Bob Hines dal Adéle Wintersové telefonní číslo Carlottina bytu, kam ho měla volat. A máš to všechno pohromadě. Kdyby někdo telefonoval Heleně Reedleyové, odpoví mu Adéla Wintersová, poví mu, že Helena je zrovna ve vaně nebo tak nějak a že se sama ozve. Pak vzkaz předá Bobu Hinesovi. Ten má Helenu Reedleyovou připravenou někde blízko telefonu a zprávu jí předá. Ona příteli zatelefonuje, ale ten přítel nemůže zjistit, že Helena nevolá ze svého bytu.

A teď, co se muselo přihodit včera odpoledne. Podle mých instrukcí odešly Adéla Wintersová a Eva Martellová z bytu Reedleyové. Když sjely dolů, napadlo Adélu Wintersovou, že by měla zanechat Hinesovi vzkaz, že odcházejí. Já jsem jí to neřekl, ale ona to považovala za správné. Napřed mi zatelefonovala, aby zjistila, zda s tím budu souhlasit. Měl jsem obsazeno. Chvilku

počkala, zkusila to znova, ale neustále slyšela obsazovací tón. Tak zavolala na číslo, které jí dal Hines, a taky se nedovolala. Teď pochop význam toho všeho. Carlotta telefon nezvedala – na Hinesově čísle – což značí, že opravdu v tom časovém intervalu, kdy Adéla Wintersová čekala v hale, tedy intervalu asi pět až deset minut, nebyl v bytě Carlotty Tiptonové nikdo. Neboť Carlotta se rozběhla za Robertem Hinesem dolů do bytu Heleny Reedleyové. Na vlastní pěst si trochu zahrála na detektiva a zjistila, že její milovaný muž má klíč k jinému bytu v budově – k bytu na jméno Heleny Reedleyové.“

„Podle důkazů, které jsi zatím nashromáždil,“ poznamenal Drake pochybovačně, „bys zatraceně těžko prokazoval, že ho zabila ona.“

Mason se zubil: „Okresní prokurátor bude zatraceně těžko prokazovat, že ho nezabila. Nasměruje svůj případ bezpochyby proti Adéle Wintersové. Já nebudu možná schopen dokázat, že to byla Carlotta Tiptonová, kdo stiskl spoušť revolveru, ale určitě ji budu moci použít k logickému zpochybnění žaloby proti Adéle Wintersové a Evě Martellové.“

„To je pravda,“ souhlasil Drake.

„A teď, Paule, musíme najít Helenu Reedleyovou.“

„Policie se po ní pravděpodobně také shání,“ poznamenal Drake. „Zdá se, že jsou spokojeni s tím, čeho už dosáhli, ale ji určitě budou chtít sehnat, aby to zkompletovali.“

Frank Holt, který dosud žvýkal nezapálenou cigaretu pravil věcně: „Trochu jsem se tam porozhlédl, když jste té dámě dávali kapky. U telefonního aparátu visel na háčku poznámkový blok. Říkal jsem si, že by vás mohla některá čísla na něm zajímat, a tak jsem ho sbalil – tady je.“

Mason na lístek spokojeně pohlédl. „Paule,“ pravil, „je skoro jisté, že jedno z těchto čísel vede ke skrýši Heleny Reedleyové, kde přijímala vzkazy od Roberta Hinese. Co možná nejrychleji se

do nich pusť. Kolik času budeš potřebovat?“

„Kolik je tam čísel?“

„Asi tucet,“ odvětil Holt.

„Dá to dost práce, Perry, ale myslím, že něco k tomu mohu vyzvědět za – řekněme – no, když budu mít kliku, za půl hodiny.“

„Budu u sebe v kanceláři,“ poznamenal Mason. „Dodej mi tam ty informace a nech hlídat Carlottu. Nechci ji ztratit.“

KAPITOLA XIII

Sotva se Mason po svém, návratu do kanceláře usadil ke stolu, ozval se telefon.

Drakeův hlas pozbyl své obvyklé lenivosti. „Ověřili jsme tři z těch čísel, Perry.“

„Na co jste přišli?“

„Jedno z nich patří hotelovému penzionu – poskytuje přechodné i trvalé pobyty. Tam bydlí Helena Reedleyová pod cizím jménem.“

„Kde jsi teď, Paule?“

„Volám z obchoďáku na Desáté a Washingtonově.“

„Jak daleko je to od hotelu, kde bydlí Helena Reedleyová?“

„Osm až deset bloků.“

„Počkej tam,“ pravil Mason, „hned tam budu.“ Zavěsil telefon a popadl klobouk.

„Chtěl jste, abych zavolala Harryho Gullinga?“ zeptala se Della Streetová.

„Teď ne,“ zvolal Mason přes rameno. „Zatelefonuji mu, až se vrátím.“

Když naložil Paula Drakea, odjel s ním Mason k hotelu Yucca Arms.

„Jakým jménem se zaregistrovala?“ ptal se Mason.

„Jako Genevieve Jordanová.“

„Jsi si jistý, že je to ona?“

„Celkem jo – odpovídá popisu. Máme její číslo, nemá cenu se zdržovat v recepci. Tvařme se důležitě a vyjděme nahoru. Dokážeme projít.“

Vyjeli k apartmánu 50-B a Mason zaklepal.

„Kdo je?“ Ozval se ženský hlas.

„Mason.“

„Já… myslím, že jste si spletl dveře.“

„Ale nespletl.“

„Kdo jste?“

„Perry Mason.“

„Já… Co? Já vás neznám.“

„Můžeme se bavit přes dveře, nebo mohu jít dál. Čemu dáte přednost?“

„Dělejte si, co chcete,“ odsekla. „Já vás neznám a zavolám policii, když neodejdete.“

Mason zesílil hlas a zvolal: „Když váš manžel na vás poslal detektivy a vy jste se rozhodla, že –“

Ozval se zvuk rychle odsouvané zástrčky. Dveře se rozlétly a na Masona se upřely rozhorlené oči. Řekla hořce: „Myslím, že jste nejdotěrnější člověk, kterého jsem kdy –“ Ustala, jakmile zachytila pohled Paula Drakea.

„Jen pojď dál, Paule,“ pravil Mason.

„Ano, prosím, pojďte,“ odvětila sarkasticky. „Každý přítel pana Masona je vždycky vítán, v kteroukoli denní i noční dobu! Jen pojďte, opravdu! Chcete zůstat na oběd?“

Mason a Drake vstoupili do apartmánu. Když za sebou zavíral dveře, poznamenal Mason: „Až si s námi přestanete hrát na schovávanou, paní Reedleyová, budeme na tom asi všichni lépe.“

„Vážně si to myslíte?“

Mason vlídně pokračoval: „Není žádný důvod, proč bychom nemohli být přáteli. Máte živý temperament, a zdá se, že mu často popouštíte uzdu. Ale všiml jsem si, že když zjistíte, že jste s ním nahraná, rychle přeřadíte na jinou kolej a začnete rozdávat úsměvy. Byla byste dobrou advokátkou.“

„Ach, opravdu? Ani si nedovedete představit, jak mi lichotíte. A teď k věci. Co chcete?“

„Vzájemné klamání je už za námi,“ vysvětlil Mason. „Teď jde

o věcné jednání.“

„Už jste ze mne dostal všechno, co jste chtěl.“

„Dovolte, abych vám představil Paula Drakea, šéfa Drakeovy detektivní agentury. Pracuje pro mne.“

„Oukej, dobrý den, pane Drake. Jsem ráda, že vás poznávám. Slyšela jsem o vás tolik. Počínejte si jako doma. Chcete snad můj deník? A seznam všech mých přátel? A co třeba i nějaké fotografie?“

Mason nedbal jejího dokonale sarkastického tónu a pravil: „Samozřejmě, mohli bychom to zařídit jinak, kdybychom museli.“

„To je vydírání?“

„Můžete to tak chápat.“

„Nesnáším vydírání.“

„Mě nenávidíte tak jako tak,“ poznamenal Mason pobaveně, „takže se můžete pokusit alespoň o dobrý obchod. Co kdybyste teď trochu spustila?“

Zkoumala ho chvilku zamyšleným pohledem a pak se najednou usmála. „Vážím si soupeřů,“ pravila.

Mason neřekl nic.

„Já vím,“ pokračovala, „vy si myslíte, že je to zastírací manévr. Něco z těch triků, o nichž jste hovořil. Zkusit nový přístup, když vám bylo zabráněno v něčem, oč jste se pokoušel. Ale v tom to není. Já jsem se právě rozhodla, že s vámi budu hrát.“

„Začněte a nahazujte,“ řekl Mason.

„Takže, vy jste se setkal s mým manželem?“

„Ano.“

„Dovedete dobře posoudit lidské povahy?“

„Pokouším se o to.“

„Tak tedy dobře, poznal jste ho – neklidný, egocentrický, přemrštěně majetnicky žárlivý, arogantní, pyšný dynamický, energický a úspěšný.“

„Dost obsáhlá řada charakteristik,“ podotkl Mason.

„Je to složitý člověk, pane Masone. Je úspěšný v zaměstnání, protože jen málo mužů vydrží počáteční náraz a neustálý tlak, který po něm následuje. Orville nemá v sobě klid, a proto ani lidé, s nimiž přichází do styku, žádný klid nemají.“

„Umím si dobře představit, že může být obtížné být jeho manželkou.“

„Ani ne tak obtížné být jeho manželkou,“ odvětila zvolna, „jako s tím skončit.“

„Pokračujte.“

„Ten muž mě fascinoval – jeho energie, jeho neustálá chuť panovat. Nikoho takového jsem předtím nepoznala. To samo o sobě bylo pro mne špatné, protože jsem měla za to, že jsem se už setkala se všemi možnými typy a že mohu skoro každého muže zařadit během prvních patnácti minut.“

„Orville vám do katalogu nezapadl?“ tázal se Mason.

„Během prvních patnácti minut ne.“

„A teď jste si ho už zařadila?“

„Ovšem.“

„A pak jste jím už byla unavena?“

„To si ani nemyslím. Pochybuji, že jsem ho vůbec kdy měla ráda. Byla jsem prostě uchvácena jeho prudkou energií. Jako každá jiná osoba, tak i já jsem byla stržena prvním zásahem jeho osobnosti. On mě chtěl od prvního okamžiku, kdy mě spatřil, a když on něco chce, jde přes mrtvoly, nezná překážky.“

„Skončilo to tedy tím,“ poznamenal Mason, „že jste se za něj provdala. Celá tahle analýza přišla až potom.“

„Ne, to není ono – to je výklad k tomu, co následovalo.“

„Co následovalo?“

„Před nějakými šesti měsíci jsem byla skutečně a opravdově zamilovaná – ponejprv ve svém životě, myslím.“

„A co jste udělala?“

„Největší chybu, které se kdy žena dopustila.“

„Ale obvyklou,“ pravil Mason.

Netrpělivě zavrtěla hlavou. „Vy mi vůbec nerozumíte. O tom já nemluvím. Šla jsem za Orvillem a vyložila mu karty na stůl. Pověděla jsem mu, že jsem potkala někoho, koho jsem si oblíbila, a proto se s ním chci rozvést a chci to udělat přátelskou formou.“

„To byla chyba?“

„Určitě. Měla jsem k němu přijít a říci mu, že když jsem si ho brala, nebyla jsem si jistá, že s ním chci zůstat navždy. Teď že jsem poznala, že ho mám opravdu ráda a hodlám s ním zůstat až do konce života. Věděla jsem samozřejmě, že má jiné zájmy. Nemůžete od muže jeho typu očekávat, že zůstane u jedné ženy. Není to tím, že mě neměl rád – šlo prostě jen o výzvy, kterými na něj ostatní ženy působily. Kdybych byla použila svůj mozek a znalost jeho povahy, mohla jsem se osvobodit.“

„Tak jste šla a pověděla mu úplnou pravdu? K čemu potom došlo?“

„Kdybyste ho znal, dokázal byste odhadnout, co se nevyhnutelně stalo. Byla jsem jeho ženou, byla jsem jeho osobním majetkem a on mě nechtěl pustit. On byl Orville Reedley Veliký. Musela jsem ho milovat. Nesměla jsem milovat nikoho jiného. Když jsem byla poctěna jeho náklonností, bylo zločinem už to, že bych vůbec uvažovala o někom jiném. No, jak říkám, následkům už se nedalo obránit. Náhle dával najevo divoké nepřátelství vůči mně a vůči muži, který ohrožoval jeho majetek.“

„Věděl, kdo je ten muž?“

Její rty se stáhly. Zavrtěla hlavou. „Nikdy se to nedozví,“ pravila, „nikdy to jméno nepozná.“

„Přesto, když jste žádala o rozvod,“ pokračoval Mason, „a když jste k němu přišla a přímo mu pověděla, že toho člověka máte ráda, zdálo se, že musel vědět, o koho se jedná.“

„Já nejsem úplně pitomá, pane Masone. Udělala jsem jednu chybu v tom, jak jsem s ním jednala, ale nedopustila jsem se ještě

větší chyby tím, že bych mu sdělila jméno muže, do něhož jsem se zamilovala. Zkoušela jsem to s Orvillem na rovinu a pochopila jsem, že právě to je jediný způsob, kterým se s ním jednat nedá. Ale natolik jsem ho znala, abych si uvědomovala nebezpečí z prozrazení identity jeho soka.“

„Nebezpečí?“ Podivil se Mason. „Myslíte fyzické?“

„To nevím… snad. Nemám představu, jakou zbraň by můj manžel zvolil, zda fyzickou – nebo nějaký jiný způsob. Protože muž, kterého miluji, je zranitelný z mnoha stran. Tělesně není žádný Samson a ani finančně na tom není zvlášť dobře.“

„Ale vy ho máte opravdu ráda?“

„Samozřejmě. Snad kvůli tomu, že vím, že mě potřebuje – možná, že jde o mateřský instinkt. Součástí mé lásky k němu je divoká touha pomáhat mu, neboť on je slabý a já jsem silná. Protože, jak jsem už pověděla, není tělesně silný a mohl by být – nějak –dohnán až k nervovému kolapsu. Je velmi citlivý k věcem významným i bezvýznamným. Nejen k maličkostem, ale i k významným problémům jako je například nespravedlnost. Konflikty jej deprimují. On je totiž myslitel – dokonce snílek. Ale má obdivuhodnou představivost, ta ho neustále žene kupředu. Právě teď jsou jeho finanční poměry dost neutěšené, ale já jsem přesvědčena, že se z něj časem stane boháč – a právě tak důvěřuji tomu, že bude jednoho dne opravdu velkým mužem!“

„Zkrátka,“ poznamenal Mason s úsměvem, „abychom to shrnuli třemi slovy, vy ho milujete. A je to ten člověk, jehož totožnost se váš manžel pokouší odhalit?“

„Snaží se ji odhalit všemi prostředky, kterými vládne. Jako poslední prostředek použil detektivy. Když to udělal, byla jsem zoufalá. Pochybovala jsem, jestli mohu dost dlouho to tajemství uchovat, jakmile se soukromí detektivové pustí do systematického průzkumu. Usoudila jsem, že je jen jedna ulička úniku.“

„Někoho najmout, aby zaujal vaše místo?“

„Víc než to. Chtěla jsem pro sebe vytvořit zcela umělé zázemí. Věděla jsem, že můj manžel je příliš hrdý na to, aby se na mě obrátil přímo – součástí jeho plánu bylo, že bych se za ním měla připlazit s prosíkem. Myslel si, že by k tomu mohlo dojít, až nebudu mít peníze – jako kdyby mi šlo o peníze tak dalece, že bych prostituovala svoji sebeúctu! Raději bych hladověla, než bych se k němu vrátila!“

„Nevypadáte vyhladověle.“ poznamenal Mason a dál se usmíval.

Pokračovala, aniž věnovala pozornost takovému přerušení. „Když jsem svého manžela opustila, neměla jsem moc vlastních peněz. On to věděl – a já jsem věděla, že je mu to známo. Ale rozhodla jsem se, že nebudu konzervativní, nebudu nuzovat z toho mála co mám, spotřebovávat měsíčně jen tolik a tolik a čekat, až se mi peníze postupně vytratí. Tak jsem začala…“

„Začala jste s hazardem.“

„Ano – riskovala jsem.“

„Spekulace s investicemi nebo přímo hazardní hry?“

„Hazard – čistý a senzační hazard. A vyhrála jsem. A pak jsem toho nechala. Vlastně, nenechala jsem hazardu úplně, ale přestala jsem hrát o velké peníze. Získala jsem dost velký kapitál, abych mohla něco investovat. Všimla jsem si, že je příznivý trh v realitách, a začala jsem – No, nehodlám vám o tom moc vykládat, protože jsem sama zranitelná, to chápete. Kdyby se můj manžel domákl toho, co dělám…“

„Já nemám o vaše finanční záležitosti zájem, jen chci vědět, jak jste se dozvěděla, že na vás manžel nasadil detektivy.“

Zasmála se. „Celkem je to jednoduché. Řekla jsem vám, že jsem měla zisk z finančního hazardu – tedy počáteční kapitál. A pak jsem zanechala vysoké hry. Když jsem to učinila, získala jsem přátelství a úctu mnoha mužů, s nimiž jsem hrála. Jsou často svědky velkých výher, ale jen málokterý šťastlivec je schopen

skončit dřív, než opět všechno prohraje.“

„Váš manžel hraje hazard?“ tázal se Mason.

„Ano, ale ne tam, kam chodím já. On je vášnivý hráč pokeru a rád hraje o velké sumy s vybranou partou – někteří z nich jsou profesionální hráči, takoví ti čestní, ale ostří chlapíci. Nuže, na pokerové schůzce se někoho z nich vyptával na jméno dobré detektivní agentury, která by mu mohla posloužit, ale neprozradila jeho záměry druhé straně. Ten člověk mu doporučil Interstate Investigators. A jeden z mých přátel byl náhodou u té hry a manžela zaslechl. Proto za mnou přišel a pověděl mi, že má podezření, že můj choť má v úmyslu nechat mě sledovat.“

„A Hines?“ vyptával se Mason. „Jak ten s tím souvisí?“.

„Hines,“ odvětila, „je, nebo spíš byl sváteční karbaník. Nebyl přímo bookmaker, ale mohl pro vás umísťovat sázky a podobné věci. Seznámila jsem se s ním prostřednictvím jedné jeho přítelkyně v domě, kde mám byt. Pro peníze by udělal cokoli a v určitých mezích byl i schopný.“

„A vy jste se na něj obrátila se svým návrhem?“

„Přesně tak. Neměl tušení, co za tím vězí, pouze věděl, že chci na čas zmizet a nechat se někým zastupovat během doby, co jsem pryč. Protože měl Hines přístup do činžovního domu, ale nebyl tam ve skutečnosti zapsán, byl pro můj účel ideální. Ujistil mě, že nemá problémy s nalezením brunetky, která by mě mohla zastupovat, pokud jde o skutečný tělesný vzhled. Kdyby do toho bytu přišel na návštěvu kdokoli z mých přátel – což bylo nepravděpodobné, protože jsem všem svým známým řekla, aby nikdy nechodili bez telefonického ohlášení předem – dostali by odpověď, že jsem venku, a každému volajícímu by se řeklo, že se během půlhodiny sama ozvu. Pak byl vzkaz předán Hinesovi, ten mě sem zavolal a řekl, kdo mě shání. Já bych telefonovala pochopitelně přímo z hotelu a ten na druhém konci drátu by se nemohl nijak dozvědět, že jsem nevolala ze svého bytu.“

„Jak dlouho jste to chtěla takhle dělat?“ tázal se Mason. ¦

„Až by mému manželovi ukázali fotku velmi opatrné mladé dámy, která počestně žije s gardedámou, občas povečeří s Bobem Hinesem, ale chová se velmi korektně. Dostal by obrázek Césarovy manželky!“

„Myslíte, že by to s ním pohnulo?“

„Tím jsem si byla jistá.“

„Proč?“

„Protože to je způsob práce detektivních agentur. Už jsem vám pověděla, že jsem udělala chybu, když jsem se snažila odhadnout povahu svého manžela a nehodlala jsem to opakovat. Jakmile by měl foto své ženy, která žije celkem osaměle a počestně s gardedámou, řekla bych mu pokorně, že už nechci žít sama a chci se k němu vrátit. To by ho přivedlo k podání žádosti o rozvod během čtyřiadvaceti hodin.“

„Hines na mě udělal dojem takového nýmanda.“

„Tím opravdu byl.“

„Na morálku však zřejmě moc nekoukal,“ podotkl Mason.

„No a?“

„Třeba nebyl tak jednoduchý, jak se zdál.“

„Co tím míníte, pane Masone?“

„Chci říct, že se snad Hines mohl tvářit, jako velice poslušný a zcela oddaný, ale že zatím mohl v klidu sám na vlastní pěst pátrat, aby přesně zjistil, proč vás má někdo fingovat.“

Přes její tvář přeběhl záblesk určitého vzrušení, které též mohlo znamenat strach. Ale hlas měla klidný, když pravila: „Nemyslím, že jsem měla nějaký důvod k obavám o sebe. Hines byl úslužný tak dlouho, dokud dostával zaplaceno.“

Mason se ušklíbl. „Moc dobře jste to nezařídila, paní Reedleyová.“

„Jak to myslíte?“

„Ta moje zmínka o Hinesovi vás zasáhla na choulostivém

místě.“

„Vůbec ne – uvážila jsem tu možnost, než jsem si ho najala!“

„Potom ovšem,“ pokračoval Mason zamyšleně, „jakmile by se domákl pravdy, neopominul by vás ten muž vydírat. Byla to pěkná suma na hotovosti, kterou měl v náprsní tašce, když uvážíte jeho spíš bezvýznamné aktivity.“

„Kolik to bylo?“ zeptala se.

„Něco přes tři tisíce dolarů.“

„Cha! Řekla jsem vám, že ten člověk je karbaník a takoví nosí prachy tak, aby je měli hned k dispozici. Znám jich několik, a ti u sebe obvykle nosí desetkrát tolik.“

Zdálo se, že si Mason jejího protestu nevšímal. „To je zajímavý postřeh,“ pokračoval. „Hines klidně mohl začít čmuchat na vlastní pěst, a protože přesně věděl, kde jste, získal by i takové informace, které by detektivové hned tak neodhalili. Pak by je mohl buď předat vašemu manželovi, nebo prozrazením hrozit vám a zkoušet, za kolik byste jeho mlčení koupila.“

„Pane Masone, já bych nebyla vyděrači zaplatila ani pár šupů!“

„A co byste dělala?“

„Já bych… no, co, já bych…“

„Přesně,“ řekl Mason, „zabila byste ho.“

„Pane Masone, vy mi tady naznačujete, že jsem zastřelila Roberta Hinese?“ zvolala rozhorleně.

„Já jen verbálně zkoumám určité dosti vyhraněné možnosti,“ odvětil. „Říkejme tomu třeba prospektorství.“

„To není zrovna nejlepší odpověď na moji otevřenost.“

„Rád bych věděl, co vás k té upřímnosti přivedlo.“

„Pane Masone, vyznáte se v lidech natolik, abyste na to přišel. Sklonila jsem se před vaší inteligencí, před duševním i morálním vlivem, který máte na lidi a vaší schopností překonávat odpor. Už jste si povšiml, že bojuji statečně, ale musím-li to vzdát, vzdám to

náhle a se šarmem. Pak se vždycky zatvářím, jako bych sledovala jiný záměr, který jsem chtěla zkusit.“

Mason přikývl.

„Ale tady jde o něco víc. Já jsem výrazně ženský typ a vy máte v sobě něco – i když něco subtilnějšího – co připomíná vliv, který na mě měl můj manžel. Je to týž počáteční příval silné osobnosti, týž stále působící tlak k překonání překážek a odporu. Já to u muže obdivuji. U svého chotě jsem se chvíli držela a pak jsem to vzdala. Ve vašem případě jsem vyložila všechny karty na stůl. Byla jsem k vám upřímná.“

„Tak tedy bez vytáček,“ pravil Mason. „Měla jste v kabelce revolver, když jste u mě byla včera v kanceláři?“

„Nebuďte blázen, pane Masone!“

„Měla?“

Chystala se něco říci, ala pak mu pohlédla do očí: „Ano.“

„Jaké ráže?“

Zaváhala. „Ráže 0,38.“

Mason se zasmál.

„Vy mi nevěříte.“

„Já myslím, že to bylo 0,32,“ odvětil Mason. „Co jste s ním udělala?“

„Zahodila.“

„Kam?“

„Tam, kde ho nikdo nenajde.“

„A proč?“

„Ze zjevných důvodů. V mém bytě byl zabit člověk. Bylo velmi pravděpodobné, že mě bude vyslýchat policie. Zaručeně, pane Masone, pro muže vaší inteligence nemusím zacházet do podrobností.“

Mason odstrčil křeslo a postavil se. „Díky za vaši otevřenost,“ pravil. „Lituji, že vám to nemohu nějak oplatit. Mohl bych vám však nabídnout určitý tip.“

„Jaký?“

„Byla jste někdy v bytě vašeho manžela?“

„Ne.“

„Víte, kde to je?“

„Ano.“

Mason vykládal: „Je nesmírně vkusně zařízen. Jedině osoba s vyspělým smyslem pro umění nebo školený dekoratér interiérů by takovou práci svedl.“

„No a?“

„Na oknech jsou benátské rolety. Když jsem byl s Paulem Drakem u vašeho chotě, připravili jsme mu pár nepříjemných minut. Potřeboval se o tom zřejmě poradit se svojí přítelkyní. Všiml jsem si, že poodešel k jednomu z oken, které vede do dvora, předstíral při tom, že vyhlíží ven, a roztáhl rolety tak, že každý z bytu na opačném konci dvora mohl vidět dovnitř. Za pár minut nato se ozval telefon a váš choť vedl tajuplný rozhovor.“

Její oči byly vzrušené zvědavostí.

„Zmínil jsem se při té příležitosti Paulovi Drakeovi, že váš manžel má velmi nepokojnou povahu – neustále je na válečné noze sám se sebou. Je tedy podivné, že dekorace, které si do bytu vybral, vytvářely takový dojem – dojem harmonie, dojem perfektně sladěných barev.“

„A dál?“ zeptala se.

Mason trochu pokrčil rameny. „Jak jistě sama víte, hazardér nepotřebuje mnoho, aby postřehl tip – někdy stačí jen nepatrné mrknutí.“

Mason kývl na Paula Drakea a vykročil ke dveřím.

Vstala a přešla pokojem, aby mu podala ruku. „Pane Masone,“ pravila vzrušeně, „jste velmi chytrý muž a obávám se, že také nebezpečný protivník.“

„Proč byste se na mě měla dívat jako na nepřítele?“

Chtěla něco říci, ale včas se zarazila, pouze se usmála a řekla:

„To bych nechtěla. Jen jsem se zmínila o vašich schopnostech. Děkuji vám za návštěvu, pane Masone. Přeji dobrý den. A vašemu příteli, panu –“

„Drakeovi,“ poznamenal Paul.

„Ach, ovšem, velice vám děkuji, pane Drakeu, za vaši spolupráci.“

„Spolupráci?“ divil se Drake.

Smála se. „Nepřerušoval jste nás! A teď na shledanou.“

KAPITOLA XIV

Mason vstoupil do své soukromé kanceláře, odhodil klobouk na poličku a řekl Delle Streetové: „Spojte mě co nejrychleji s Harrym Gullingem. Potom mi řekněte, co je jinak nového.“

Roztočila telefonní volič. „Přišla pošta. Je v ní jen pár dopisů – navrch máte dva nebo tři, na které byste se mohl podívat.“

Mason sebral vrchní dopisy a prohlížel je. „Dobře, pošlu telegram.“

Ukázala na telefon.

Mason zdvihl sluchátko a ozval se: „Haló.“

Hlas Harryho Gullinga nejevil víc vřelosti, než ledové kostky, které cinkají ve vychlazené sklenici. „Dobré ráno, pane Masone,“ pravil. „Lituji, že jste nepovažoval za důležité splnit moje ultimátum.“

Mason rychle vytáhl z kapsy hodinky. „O čem to, k čertu, mluvíte?“ protestoval. „Do dvanácti zbývají ještě tři minuty.“

„No a?“ tázal se Gulling.

„A moje klientka se dobrovolně dostavila na policii.“

„Nedostavila se,“ opravil ho Gulling kysele. „Byla zatčena.“

„O čem to mluvíte?“

„Měla samozřejmě po ruce takovou primitivní historku,“ vykládal Gulling, „která byla zjevně pečlivě připravena, aby odpovídala situaci v případě, že by se jí nepovedlo uniknout. Avšak, pane Masone, chcete-li hrát hazard, musíte počítat s tím, že hazardéři často prohrávají.“

„Pořád nechápu.“

„Risknul jste, a ono vám to nevyšlo.“

„Já jsem nic nerisknul.“

„Možná si to nepřipouštíte, ale prohrál jste. A když muž dává

svoji budoucnost v sázku a prohraje, je to podle mě hazard. Ale to je, koneckonců, vaše věc.“

Mason pravil: „Mám za to, že budete-li to prošetřovat, pak shledáte, že Eva Martellová přijela před dvanáctou na policejní ředitelství taxíkem, který si sama zaplatila, a dala se k dispozici.“

„Objevila se na policejním ředitelství, to je pravda, ale nepřijela v taxi. Byla zatčena hlídkovým policistou, který ji sebral, když projížděla ulicí poblíž bytu, který sdílela s Corou Feltonovou, a směřovala na letiště.“

„Jenomže ten taxík byl na cestě na policejní ředitelství.“

„Jasně,“ odvětil Gulling. „To tvrdila policistovi, ale taxikář to nepotvrdil. Taxík jel opačným směrem.“

„A co tedy taxikář potvrdil?“

„Naložil ji a bylo mu řečeno, aby jel přes několik ulic. Neřekla mu, kam opravdu jede. Přirozeně, to je stará finta, říct taxikáři, kam se má rozjet, a pak – když vás chytnou – koukat udiveně a nevinně a vykládat, že jste chtěl na policejní ředitelství. Pokud jde o tenhle úřad, Masone, bylo na vás, abyste svoji klientku dodal před dvanáctou hodinou. Ostatně v případech, které jste vy obhajoval, už bylo hodně všelijakých pochybných právnických uskoků a kliček v mezích zákona. Teď nemáme chuť vám k tomu opět dát příležitost. Měl jste sem to děvče dostat do dvanácti hodin. Pokud víme, zřejmě jela na letiště.“

„Ale to je krajně nefér!“

„Je to zcela v rámci znění naší dohody, pane Masone.“

„Tak dobře,“ odsekl Mason nahněvaně, „Já teď řeknu něco zase vám. Dělejte, jak myslíte. Budu obhajovat Evu Martellovou a budu obhajovat i Adélu Wintersovou a vám, pánové, připravím to největší překvapení, jaké jste kdy zažili.“

„Vy máte v úmyslu obhajovat Adélu Wintersovou?“ tázal se Gulling neschopný potlačit překvapení v hlase.

„Ovšemže,“ odvětil Mason. „Jediný způsob, jak z toho

vytáhnout Evu Martellovou, znamená zajistit, aby nikdo nezhudlařil obhajobu Adély Wintersové.“

„Ona se nemá čím obhájit.“

„To si myslíte vy.“

„Nuže, pane Masone,“ pokračoval Gulling a najednou mu hlas předl uspokojením, „máte pozoruhodnou pověst pokud jde o osvobozování v případech vraždy. Pro náš úřad je velice potěšující, že budete obhajovat Adélu Wintersovou právě vy. Zařídím s potěšením všechno tak, abyste mohl kdykoli navštívit svoji klientku. A co se týče vašeho přístupu, vysvětlím Velké porotě, že jste měl s naším úřadem úmluvu, kterou jste nedodržel. Kromě toho je tady paní jménem Mae Bagleyová, které byste měl také poskytnout právní poradu.“

„Pročpak?“

„Ta paní provozuje penzion na adrese, o které taxikář prohlásil, že tam Evu Martellovou naložil. A ona tvrdí, že v životě Evu Martellovou neviděla a pokoj jí nikdy nepronajala. Také ji předvoláme před Velkou porotu. A vy byste ji mohl poučit o zákonech v souvislosti s křivou přísahou.“

„To je dobré,“ odvětil Mason. „Jen ji pošlete ke mně do kanceláře pro právní poradu. Rozhodnu-li se, že se jí ujmu jako klientky, vysvětlím jí, co zákon opravdu znamená.“

„Co tím myslíte?“

„Moje pojetí se může lišit od vašeho.“

„Než tenhle případ uzavřeme,“ sliboval mu pochmurně Gulling, „zrevidujete si své názory na právo ve věci utajování osob, které prchají před spravedlností.“

„Dokažte, že jsem někoho ukrýval,“ odvětil vyzývavě Mason. „Prokažte to nade vší rozumnou pochybnost před porotou. A příště se snažte trochu víc spolupracovat.“ A ukončil rozhovor tím, že odhodil sluchátko.

Spatřil, jak na něj Della Streetová s pochopením pohlíží.

„Co se stalo, šéfe?“

„Smůla,“ opáčil Mason. „Jeden z policistů hlídkového vozu, který včera vyslýchal Evu Martellovou, projížděl kolem a náhodou ji zahlédl v taxíku. Udělala tu chybu, že nechtěla taxikáři povědět, aby jel přímo na ředitelství – snad proto, že byla trochu nervózní. Řekla mu, kudy má jet, zjevně s tím úmyslem, že mu zaplatí kousek od ředitelství a zbytek cesty dojde. Taková přemrštěná hrdost.“

„Ale Gulling to snad pochopí?“

„Gulling nepochopí nic kromě litery zákona,“ poznamenal Mason. „Je celý nažhavený, aby mě dostal do pozice spolupachatele po činu. Bezpochyby si myslí, že hodlám využít všech technických právních kliček, a proto nevidí žádný důvod, proč by i okresní prokurátor neměl dělat totéž.“

„Vy myslíte, že vás z něčeho obžalují?“

„Možná. Každopádně mi tím pohrozí. Nemohou mě však z ničeho obvinit, dokud nebudou mít důkaz, že mám něco společného s ukrýváním Evy Martellové.“

„Co dělá Eva?“

„Zřejmě se drží mých instrukcí a nikomu nic neříká. Jenom policistovi, který ji zatkl, pověděla, že byla na cestě na policejní ředitelství, aby se přihlásila.“

„A nepřimějí Mae Bagleyovou, aby mluvila?“

„Ona už mluví,“ pravil Mason s úšklebkem. „Vykládá jím, že v životě Evu Martellovou neviděla, a tím spíš jí žádný pokoj nepronajala!“

„Ale to je křivá přísaha!“

„Není, pokud neučiní to prohlášení pod přísahou,“ odvětil Mason. „Budou muset prokázat, že je to křivá přísaha nad veškerou pochybnost, a to před porotou. A u křivé přísahy je jeden technický problém, který pan Gulling přehlédl, jak se mi zdá.“

„Co je to?“

„Křivá přísaha musí být prokázána dvěma svědky.“

„Myslíte, že to Mae Bagleyová ví, šéfe?“ V Masonových očích zakmitlo. „Třeba něco o zákonech souvisejících s křivou přísahou ví…“

„Z čeho byla obviněna, když jste ji obhajoval a dostal ji z toho, šéfe?“

Mason si zapálil cigaretu a spiklenecky na Dellu mrkl. „Z křivé přísahy,“ odvětil.

KAPITOLA XV

Pondělní ranní výtisk novin Perryho Masona velice zaujal. Seděl ve své pracovně, rozložil si list před sebe na stůl a pečlivě si na první straně pročítal dlouhý článek nadepsaný palcovými titulky. Stálo tam:

ŽENY OBVINĚNÉ Z VRAŽDY R. HINESE BUDE OBHAJOVAT PERRY MASON

Právní kouzelník se chystá hájit Adélu Wintersovou i Evu Martellovou – Úřad okresního prokurátora chce prokázat ukrývání klientky advokátem

Vývoj událostí ve věci vraždy Roberta Dovera Hinese nabral přes víkend závratnou rychlost. Perry Mason, vyhlášený a úspěšný kriminální advokát ohlásil, že bude obhajovat jak Adélu Wintersovou, tak Evu Martellovou. Jeho jméno se v kruzích soudní obhajoby už stalo pojmem. Kancelář okresního prokurátora na to bystře zareagovala předvoláním slečny Mae Bagleyové, správcové penzionu, na předvečerní zasedání Velké poroty. Policisté prohlašují, že před nimi pozdě večer v den vraždy Perry Mason skryl Evu Martellovou a udržoval ji v úkrytu, dokud nebyla důkladně poučena, co říkat má, respektive co nemá.

Také je známo, že Mae Bagleyová Velké porotě neřekla vůbec nic. Spravuje, jak tvrdí, důstojný penzion a dodržuje zákony. Nikdy v životě Evu Martellovou neviděla a ani jí pokoj nepronajala.

V konfrontaci s tím, co vypověděl řidič taxíku, v němž jela Eva Martellová – že totiž byl objednán k penzionu, který

vede Mae Bagleyová, a tam naložil Evu Martellovou, která tím taxíkem jela, když ji policie zatkla – podává slečna Bagleyová spoustu vysvětlování počínajíc prostým tvrzením, že se taxikář mýlí. Upozorňuje, že v bezprostředním okolí je několik penzionů a že si kdokoli může snadno objednat taxi, poslat ho na určitou adresu a tam na něj čekat. Troufla si Velké porotě tvrdit, že ona sama si může objednat taxi, aby se pro ni zastavilo před domem asistenta okresního prokurátora, a tam si u vchodu na vůz počká. Pokud si bude cestou k autu natahovat rukavice, jako kdyby právě vyšla ze dveří – vzbudí u řidiče dojem, že tam byla přes noc – o což by, jak Mae Bagleyová vehementně zdůrazňovala, vůbec nestála.

Proslechlo se, že její svědectví vyvolalo úsměvy na tvářích mnoha členů Velké poroty a že Harry Gulling, kterému byl tento případ zatím svěřen, byl dost podrážděn odpověďmi, které dostal. Říká se, že byly několikrát vysloveny hrozby postihu pro křivou přísahu, avšak na svědkyni neměly ani ten nejmenší účinek.

Co se týče procesu proti dvěma hlavním obžalovaným Gulling zdůrazňuje, že byla Eva Martellová podle svého přísežného prohlášení každou minutu dne, kdy došlo ke zjištěné střelbě, neustále ve společnosti Adély Wintersové. Robert Hines byl zabit, zdůrazňuje Gulling, pistolí prokazatelně vlastněnou Adélou Wintersovou – pistolí, kterou se paní Wintersová podle očitého svědectví snažila ukrýt v nádobě na odpadky v jednom městském hotelu krátce po střelbě. V okamžiku zatčení byla u ní nalezena Hinesova náprsní taška a zjistilo se též, že vražda byla spáchána v bytě, který tou dobou Adéla Wintersová obývala. Je-li Perry Mason, zdůrzaňuje Gulling, schopen nalézt nějaké vysvětlení pro tyto skutečnosti, které by

svědčilo ve prospěch neviny svých klientek, „mohli bychom“, jak prohlašuje asistent Okresního prokurátora, rovnou zavrhnout zákoníky, předat klíče od vězení Perrymu Masonovi a jeho klientům dát honební lístky povolující nejméně jednu oběť denně.

Mezi pracovníky soudního dvora není žádným tajemstvím, že se jedná o rivalitu s hlubokými kořeny a bohatým pozadím. Všichni, kteří se vyznají, považují Gullinga za hlavního tvůrce strategie úřadu okresního prokurátora a vědí, že se chce Masonovi dostat na kobylku. I když se Gulling ukazuje u soudu jen zřídka, má mezi obhájci respekt pro svůj ostrý, metodický úsudek a encyklopedické znalosti práva.

Jak obžaloba, tak obhajoba daly najevo své přání, aby se proces uskutečnil brzy, a už se ví, že Gulling ochotně navrhl termín, uvolněný po jiném přelíčení, neboť má obzvláštní zájem na uzavření případu vraždy, aby jeho obžaloba Perryho Masona nenarážela na zákonné překážky. Dále bylo navrženo…

Mason už pokračování uvnitř listu nehledal. Složil noviny, odhodil je a obrátil se na Dellu Streetovou: „Dello, potřebuji, abyste mi napsala jeden dopis.“

Otevřela svůj poznámkový blok a připravila si tužku. „Tenhle dopis,“ poučil ji Mason, „nebude vyhotoven na stroji. Musíte ho napsat obyčejným rukopisem na delikátně navoněný dopisní papír. Bude znít: ‚Drahý pane Masone. Doufám, že si nemyslíte, že jsem udělala něco špatně, když jsem Velké porotě řekla, že jsem v životě Evu Martellovou neviděla. Všechno se sběhlo tak rychle, že jsem vůbec neměla čas se s vámi domluvit, a nebyla jsem si jistá, co mám za takových okolností udělat. Vzpomínám si však, že když jsem s vámi hovořila, řekl jste mi, že chcete, abych ji dala do

pokoje, kde – Ale myslím, že bych vám to raději měla napsat zakódovaně.“

Della Streetová překvapeně vzhlédla a tázavě pozdvihla obočí.

„A teď,“ pravil Mason, „vymysleme kód, který nemůže nikdo dešifrovat!“

„Myslela jsem, že odborníci rozluští jakýkoli kód.“

„To ano,“ souhlasil Mason posměšně, „za předpokladu, že ten kód něco znamená! Vy, Dello, vyplníte zbytek dopisu písmeny a čísly, všechno pomícháte dohromady a rozdělíte do slov, z nichž každé bude sestávat z pěti znaků. Dbejte, aby v každém slově byly jak číslice, tak písmena. A až to uděláte, podepište ten dopis ‚Mae‘ a přineste mi ho.“

„Žádné příjmení?“

„Žádné příjmení – jen ‚Mae‘.“

„Šéfe, co to proboha děláte? Vždyť si sám vyrábíte důkaz, který vám strčí krk do oprátky!“

„Přesně tak,“ odvětil Mason. „Až ten dopis napíšete, jděte do banky a vyberte mi sedm set padesát dolarů v hotovosti. A,“ upozornil, když Della šla ke dveřím, „dejte pozor, aby rukopis toho sdělení byl zřetelně ženský.“

„Chcete nějaký zvláštní druh dopisního papíru?“ tázala se Della.

„Hádám, že by si Mae koupila krabici světle růžového nebo něco takového. A nezapomeňte na parfém!“

„Nezapomenu,“ slíbila. „Hned se do toho pustím.“ A vyšla z kanceláře.

Za pár okamžiků zaznělo na dveřích Masonovy soukromé pracovny kódované zaklepání Paula Drakea. Advokát vykročil, aby mu otevřel.

„Ahoj Paule, co je nového?“

„Spousta věcí,“ opáčil Drake. „Když jsem se dostal do své kanceláře, našel jsem tam spoustu materiálu.“

„Důležitého?“

„Myslím, že je to zatraceně důležité, Perry.“

Drake přešel k mohutnému, bohatě vypolstrovanému křeslu a zaujal v něm svou oblíbenou polohu, kdy se jeho nohy klátily přes jedno opěradlo a zády se opíral o druhé.

„Nejdřív něco veselého,“ začal Drake. „Mám to rovnou z ředitelství a ať visím, jestli vím, co to znamená.“

„Ven s tím.“

„Ty víš, že si dneska banky potichoučku vedou záznamy o všech velkých bankovkách, které jimi procházejí. Moc o tom nemluví, ale jakmile někdo žádá o velké bankovky, udělá si banka záznam. Ne moc nápadně, pochopitelně. Například stodolarovky se v zásobníku vedou podle čísel série. Ten, kdo žádá deset stodolarovek, dostane horních deset – a když z banky odejde, zaznamená si pokladník horních deset čísel do seznamu a je to. Tak mají zaznamenáno jméno klienta a číslo bankovek.“

Mason přikyvoval.

„No a v Hinesově náprsní tašce,“ pokračoval Drake, „bylo jednadvacet stodolarových bankovek. Nemyslím, že si už policie minulost těch bankovek vystopovala, a snad to ani neudělá, protože pocházejí z různých zdrojů. Ale vtip je v tom, že pět z nich, Perry, pochází od Orvilla L. Reedleye.“

„Sakra!“

„Jo, je to tak.“

„Nuže,“ uvažoval Mason, „když se nad tím člověk zamyslí, hádám, že… Heleď, Paule, proklepneme si toho Reedleye. Zjistíme, kde byl on v době spáchání vraždy. Je o něm koneckonců známo, že je chorobně žárlivý a –“

„Ten je absolutně mimo. Policie si ho už prošetřila skrz naskrz. Toho dne byl na obědě s místním manažérem v objektu Interstate. Vrátil se s ním do kanceláře a zdržel se tam asi do dvou třiceti. Plánoval strategii, pomocí níž chtěl svou ženu nachytat.

Když už jsme u toho, Perry, tuším, že ten chlap začal něco větřit. Mám dojem, že Helena Reedleyová zapojila svou dvojnici do akce až moc dobře. Ta věc s gardedámou byla navlečena příliš okatě, než aby se zdála opravdová.“

„Takže musí existovat nějaké spojení mezi Hinesem a Reedleyem,“ usoudil Mason.

„Tak si to policie představuje. Právě Reedleye zpracovávají. Jakmile se k něčemu dopracují, zjistím, co objevili.“

„Proč by však Orville Reedley dával Hinesovi peníze? Na to je jen jediná odpověď, Paule: muselo to být proto, že Hines Helenu Reedleyovou obelstil. Ale na to nemáme žádný důkaz. Ale přeci – Počkej chvilku, Paule, mám to!“

„Co?“

„Nevzpomínáš si? Reedley je karbaník. Trochu hazardoval a bylo to při pokeru, kdy přišel s tou věcí ohledně detektivní agentury. No a Hines je také karbaník. Sakra, Paule, Hines musel sedět u stejné pokerové partie, když se Reedley vyptával. Přitom se dosud nepředpokládalo, že by Reedley Hinese znal… Ty peníze musely změnit majitele při pokeru a našly si cestu do Hinesovy kapsy.“

„Ale jak?“ tázal se Drake.

„Minutku sečkej,“ poznamenal Mason. „Teď už to začínám dostávat do obrazu. Ten hazardérský spoluhráč Heleny Reedleyové…“

„Co s ním?“

„Pravděpodobně ji miluje. Vzpomeň si, že Helena přiměla Hinese, aby pro ni rychle splašil dvojnici, ale neprozradila mu proč. Ten spoluhráč ji upozornil na to, že se detektivové jejího manžela pravděpodobně dávají do práce, ale chtěl také vědět proč. Tak asi najal Hinese, aby to pro něj vyslídil, a ironií osudu Hinesovi zaplatil penězi, které předtím prohrál Orville Reedley v pokeru!“

Drake přikývl. „Tak to dojista bude, Perry. Když se nad tím zamyslíš, je to logické.“

„Pravděpodobně tomu tak bylo. Kdy dostal Reedley ty peníze z banky?“

„Asi před týdnem. Vyinkasoval šek na pět tisíc dolarů – celé to chtěl ve stovkách. Banka dobře ví, co s těmi penězi dělá. Zapisování čísel samozřejmě omlouvají tím, že chce vláda získat přehled o černém trhu a o lidech, kteří unikají zdanění příjmu. Reedley má sice čistý záznam, ale banka zaznamenala čísla bankovek prostě proto, že byl zásobník se stodolarovými bankovkami právě připraven a seznam ležel u něj. Tak je to, Perry.“

Mason souhlasně přikývl, ale Drake ještě zcela neskončil.

„Tak tedy,“ pokračoval Paul, „jen ať si s tím policie láme hlavu. Orville Reedley jim nemůže povědět, jak se Hines k těm bankovkám dostal, protože to neví, a i kdyby to věděl, bál by se o tom mluvit.“

„Proč?“

„Prohrál je v hazardu,“ objasňoval Paul. „Představ si, že by o tom řekl policistům. Pak by na něj policie uhodila: ‚Přiznejte barvu, s kým jste provozoval hazard? Sdělte nám jména.‘“

„Lidi, kteří něco vyžvaní o hazardních hráčích, nejsou vhodní adepti k uzavření životní pojistky,“ poznamenal Mason.

Drake přikývl.

„Takže,“ pokračoval Mason, „máš úplně pravdu. Předhodíme policii Orvilla L. Reedleye jako pěknou návnadu. Říkáš, že má teď Daphne Gridleyovou jako milenku?“

„Pokud víme, tak ano.“

„Postarej se, aby chlupatí dostali tip také na ni.“

„Po téhle horké stopě už jsi vyslal jeho ženu.“

Mason se ušklíbl. „Jen na to poldy taky nasměruj. Úspěch falešné stopy, Paule, závisí na výběru toho, kdo by mohl být

podezřelý –“

„Dobrá, Perry, předhodíme Reedleye vlkům.“

„Co ses ještě dozvěděl?“

„Nemyslím si, že to bude hrát nějakou roli, ale zjistili jsme toho přítele Heleny Reedleyové, kvůli němuž byla tak nedůtklivá.“

„Kdo to je?“

„Chlápek jménem Arthur Clovis.“

„Jak jste se, pro všechno na světě, dostali na stopu jemu, Paule?“

„Pomocí telefonních čísel na lístku, který sebral Frank Holt.“

„Počkej, počkej moment, Paule. Ty říkáš, že to číslo bylo na tom lístku?“

„Přesně tak.“

„A že ten lístek byl v bytě Carlotty Tiptonové?“

„No jo.“

„U telefonu, který Hines používal?“

„Ano.“

„Ale o Hinesovi se netušilo, že by něco věděl o tom příteli. Myslelo se, že je to pro něj tajemství!“

„Já jsem vyrozuměl totéž – ale to číslo tam bylo.“

„Jak jsi poznal, že je to číslo Helenina přítele?“

„V tom bodě jsme měli z pekla štěstí. Nechal jsem své lidi zkoumat všechna telefonní čísla z toho lístku. Jeden se náhodou zrovna dnes zabýval tím Arthurem Clovisem – u jeho bytu – když najednou přišla Clovise navštívit Helena Reedleyová. Agent, který tam byl, neměl pochopitelně ponětí, o koho jde, ale dal mi před malou chvilkou popis, který na Helenu sedí.“

„Dávej si větší pozor na ty popisy, Paule,“ podotkl Mason. „Nezapomeň, jak snadno se najdou brunety stejného vzhledu.“

„Vím, ale tahle Reedleyová má ještě něco jiného, co z ní vyčuhuje jako bolavý palec. Agent to poznamenal do závorky na konci popisu – ‚jede prý na plné obrátky‘. Je to určitě Helena

Redleyová.“

Mason přikyvoval. „Opravdu to tak vypadá. A teď, co se Arthura Clovise týká. Co ten dělá?“

Drake se zazubil a přitom lovil cigaretové pouzdro z kapsy. „To tě položí, Perry.“

„Dobrá, tak mi to pověz.“

„Pracuje v bance.“

„Ve které bance?“

Drake si zapálil cigaretu a rozvážně sfoukl zápalku. „V bance, v níž má konto Orville L. Reedley.“

„To snad ne! Co tam dělá?“

„Pokladního asistenta. Zřejmě sympatický chlapík – se zasněnýma očima, – idealista. Podle všeho, co se dalo zjistit, si šetří peníze a plánuje, že se osamostatní.“

„Pak je asi s Orvillem Reedleyem dost zadobře?“

„Vypadá to tak.“

„Asi má na starosti jeho cenné papíry, proplácí jeho šeky a další finanční záležitosti?“

„Hm.“

„Ale teď počkej, Paule. Myslíš, že to mohl být on, kdo proplácel Reedleyův šek a zaznamenal čísla těch stodolarových bankovek?“

„Sakra, Perry, klidně mohl.“

Mason zamručel: „Pojďme si to ještě trochu promyslet, Paule. Jestli měl Hines telefonní číslo na Arthura Clovise, musí to znamenat, že nenápadně na vlastní pěst slídil. Pro Helenu Reedleyovou hrál sympatického úslužného poskoka, ale ve skutečnosti se připravoval na zradu. Musel to telefonní číslo vyčmuchat v bytě Heleny Reedleyové. A krásně nám to všechno do sebe zapadá. Helena Reedleyová mu dala klíč a svěřila mu byt, aby mohl přesvědčivě nasadit tuhle náhradní brunetku. Klíče však kromě toho použil i k prošmejdění bytu, kdykoli byl prázdný.

To znamená jen jednu věc, Paule – vydírání. Případně zradu, koukneš-li na to z druhé strany. A teď k tomu hazardnímu hráči, předpokládejme, že je zamilovaný do Heleny Reedleyové. Napadá tě, o koho by mohlo jít?“

„Hines se stýkal s jakýmsi Carlem Orcuttem,“ odvětil Drake. „Orcutt ho vyžíval pro drobné služby.“

„Proklepni ho, Paule.“

„To bude těžké. Mí agenti na něm nebudou chtít pracovat. Je to pěkně ostrý chlapík. Každý, kdo mu zkříží cestu, musí počítat s tím, že se mu něco přitrefí.“

„No, udělej, co půjde. A co o té dnešní návštěvě Heleny Reedleyové u Clovise? Proč nebyl v bance?“

„Marodí, a proto zůstal doma. Nejspíše je zdrcený z toho, jak se vyvíjí situace pro paní Reedleyovou.“

Mason vstal a začal přecházet po místnosti. „Počkat, Paule, tady se to začíná rozvětvovat. Proč by měl být Arthur Clovis zdrcený?“

„No, už jsme přece slyšeli o tom, jak je citlivý. A náš ptáček byl – koneckonců – zabit v bytě Heleny Reedleyové.“

„Citlivý necitlivý, Clovis musí být docela prima chlap, protože jinak by si ho Helena neoblíbila. Myslím, že by se dokázal klidně chopit harpuny, kdyby na to přišlo.“

„Ovšem,“ souhlasil Drake. „V tomhle můžeš mít pravdu.“

„Tvůj člověk s ním asi moc nemluvil?“ dotazoval se Mason.

„Vůbec s ním nemluvil – ani ho nespatřil. Nemusel, jak se ukázalo. Chtěl se vydávat za pojišťováka, který jde zkontrolovat platnost pojistky. Když však vstoupil do toho domu – Ale nejdřív musím něco vysvětlit. Jedná se o dům bez domovníka – ve vestibulu je jen řada zvonků. Zazvoníš na určitý byt, bzučák ti otevře dveře a vyzve tě, abys vstoupil. A kromě toho je tam dorozumívací potrubí pro případ, že nájemník chce zjistit, kdo přichází, dřív než bzučákem otevře dveře.

No, a můj člověk hodlal nejprve chvilku slídit kolem a domáknout se, jak dlouho už tam Clovis je a případně se na něj mrknout, kdyby se dostal dovnitř. Ale jak postával ve vestibulu, prohlížel adresy a ujišťoval se, že tam Clovis opravdu bydlí, tahle žena přiběhla z ulice a přitiskla prst na Clovisův zvonek. Stiskla ho krátce, pak dlouze a potom ještě dvakrát krátce. Bzučák se ihned ozval a ona vešla dovnitř. Můj muž si ji dobře prohlédl a dal mi její popis.“

„Jak je to dlouho, co se to stalo?“

„Zřejmě někdy během poslední hodiny. Referoval mi, právě než jsem se vydal za tebou.“

Mason chvíli mlčel, když v soustředěném zamyšlení přecházel po místnosti. Potom prohlásil: „Nějak to do sebe nezapadá, Paule. Někde je zádrhel. Přesnost seznamů, které zakládají bankovní zaměstnanci, samozřejmě nikdo nekontroluje.“

„Ty myslíš seznamy čísel sérií?“

„Jasně. Pokladní hotovost musí sice na konci každého dne souhlasit, ale pokladník si může klidně vyndat libovolné stodolarové bankovky, nahradit je dvacetidolarovkami a zapsat, že stodolarovky někomu dal.“

„Ty myslíš, že stodolarové bankovky, které měl Hines, se k němu nedostaly prostřednictvím Reedleye?“

„To nevím,“ odvětil Mason. „Když se však o bankovním pokladním asistentu, který ohlásil, že dal stodolarové bankovky manželovi, ukáže, že je kámošem manželovy odcizené ženy, a tyhle bankovky se objeví v náprsní tašce člověka zavražděného v bytě té ženy – no, koneckonců, Paule… vzbudí to v člověku určité pochybnosti.“

„U všech ďasů,“ pravil Drake, „když to bereš takhle, tak to vyvolává skepsi i ve mně. Budeme si muset na toho chlápka trochu posvítit.“

Mason přikývl. „Musím počkat na Dellu. Šla vyzvednout

nějakou hotovost.“

„Doufám, že ne ve stodolarových bankovkách!“

Mason se zubil. „Ve stodolarovkách, Paule, a já jen doufám, že si o nich udělá banka záznam. Už je tady.“

Della Streetová vpadla do kanceláře. „Ahoj, Paule! Tady jsou ty peníze, šéfe.“

„Prima, teď napište ten dopis. Já odcházím s Paulem. Budu zpět asi za tři čtvrti hodiny.“

„U soudu se povídá, že si na tebe Harry Gulling zasedl, Perry,“ poznamenal Drake.

„Ať si,“ zasmál se Mason. „Třeba vysedí i vajíčko.“

KAPITOLA XVI

Mason tiskl tlačítko u jména ARTHUR CLOVIS jednou krátce, pak dlouze a nakonec dvakrát krátce. Téměř okamžitě oznamoval dveřní bzučák, že se elektricky ovládaný zámek uvolnil, a Drake, který na to čekal, otevřel rychle dveře.

„Jaké je to číslo?“ ptal se Mason?

„Dva-jedenáct.“

„Je tady zdviž?“

„Nevím. Ale každopádně tady máme schody.“

„Dobrá, tak vyjdeme pěšky,“ pravil Mason.

Vystoupili do druhého podlaží, našli hledaný byt a Mason lehce zaklepal.

Dveře se rozlétly. Ozval se mužský hlas: „Co to, Heleno, co tě přivádí zpět –“ Muž zůstal stát s otevřenými ústy v půlce věty.

Mason napřáhl ruku a vlídně se usmál. „Pan Clovis.“

„Správně.“

„Mé jméno je Mason a tohle je pan Drake. Smíme dál?“ prošel Mason kolem udiveného mladíka, posadil se a s úsměvem řekl: „Hovořil jsem s Helenou Reedleyovou. Věřím, že vám o tom pověděla.“

„Ona… Ona vás sem poslala?“

Masonova tvář vyjadřovala překvapení. „Chcete říct, že jste o mém příchodu nevěděl?“

„Ne.“

„Tak zavřete a posaďte se. Můžeme si o všem promluvit bez asistence obyvatel celého domu. Konkrétně nás zajímá ten případ, kdy jste kasíroval od Orvilla Reedleye šek na pět tisíc dolarů. Myslím, že vy jste zaznamenával čísla bankovek…“

Ve tváři Arthura Clovise se zračila úleva. „Ach, tohle. O to se už zajímali. Ptal se mne na to poručík Tragg z oddělení vražd

metropolitní policie a sepsal prohlášení, které jsem podepsal.“

„Vy jste proplácel šek pro Reedleye?“

„Ano, proplácel.“

„Pracujete v bance už nějakou dobu, nemám pravdu?“

„Tři nebo čtyři roky.“

„Znáte dobře Orvilla Reedleye?“

„Jen jako klienta.“

„Obsluhujete ho často?“

„Ano. Mám shodou okolností na starosti přepážku pro R až Z a s panem Reedleyem mívám často jednání.“

„Vyzvedává velké hotovosti?“

„Obávám se, že nejsem oprávněn hovořit o záležitostech bankovních klientů. Ale kdybyste se obrátil na účetního manažera, ten by nepochybně –“

„To učiním později,“ přerušil ho Mason. „Rád bych však zjistil něco z osobních vztahů.“

„Co tím myslíte?“

„Vy milujete Reedleyovu manželku.“

„Pane Masone!“

„No tak, no tak,“ pravil Mason, „nedramatizujte to. Pojďme rovnou k věci.“

„Ta vaše poznámka je…“

„Pravda,“ dokončil za něj Mason, jakmile Clovis zaváhal.

„Ptáte se na věci, do kterých vám nic není. Každopádně jste zatraceně drzý!“

„Smažme to, Clovisi, a přejděme k věci. Nemáte jistě pražádný zájem na jakékoli publicitě kolem toho. A navíc velmi dobře víte, že ani Helena o to vůbec nestojí. Znám dobře všechna fakta, takže si nebudeme hrát na schovávanou. Otevřeností můžeme ušetřit čas.“

„Vyrozuměl jsem, že jste právní zástupce,“ poznamenal Clovis mrzutě.

„Přesně tak.“

„A jaký máte na celé téhle věci zájem?“

„Provádím šetření v zájmu svých klientů.“

„Kdo jsou vaši klienti?“

„Dvě ženy, Adéla Wintersová a Eva Martellová. Znáte je?“

„Ne.“

„Pak byste se neměl zdráhat odpovídat na otázky.“

„Je to záležitost, o které se mi nechce hovořit.“

„Bude-li třeba, mohu vás nechat předvolat jako svědka při předběžném vyšetřování, přivést vás na stanoviště pro svědky a dostat žádanou informaci před soudní síní plnou lidí.“

„Nemyslím, že by vám tohle zákon umožňoval.“

Mason si zapálil cigaretu a lhostejně poznamenal: „Mnoho lidí se mnou nesouhlasí ve věcech práva. Někteří z nich jsou dokonce právníci.“

„Tak co chcete vědět?“

„Chci vědět, o co tady vlastně jde. Chci vědět, proč si Helena Reedleyová za sebe zjednala dvojnici. Chci vědět, proč jste tak tajnůstkářský pokud jde o váš poměr s Helenou.“

„Helena je vdaná žena a nejde o žádný ‚poměr‘.“

„Ona od svého manžela odešla.“

„Odešla od člověka, který je nemilosrdný, panovačný, majetnický a žárlivý.“

„Proto se ho bojíte?“

„Bát se ho?“ zvolal Clovis rozhorleně. „U čerta, dva měsíce se chystám si to s ním vyřídit, ale nechal jsem se od Heleny obměkčit. Ona se ho strašně bojí. Zničil jí celý život. Helena už má z něj úplně pocuchané nervy.“

„Věděl jste o té ženě, která zastupovala Helenu Reedleyovou?“

„Ne.“

„Ale bylo vám známo, že Helena není ve svém bytě?“

„Řekla mi, že byt přenechala přítelkyni.“

„A dala vám novou adresu v hotelu?“

„Ano.“

„Navštívil jste ji tam?“

„Ano.“

„Vyšli jste si někam?“

„Ano.“

„Stejné podniky jako obvykle?“

Clovis se už chystal říci „Ano,“ ale pak se nad tou otázkou rozpačitě zamyslel, rozhodl se jinak a odvětil: „No, to ne, ve skutečnosti jsme šli do jiné restaurace.“

„Chápu,“ poznamenal Mason, „ale vy jste neměl tušení, co za tím vězí?“

„Vůbec žádné.“

„Dokud za vámi nepřišel Hines,“ pravil Mason.

Clovis sebou škubl, jako kdyby do něj Mason píchl špendlíkem. „Hines,“ prohodil, jako kdyby mu vyslovení toho jména dalo čas k přemýšlení.

„Přišel vás navštívit?“ ptal se Mason.

„Proč si to myslíte?“

„Přišel?“

„No, ano.“

„Kdy?“

„Ráno třetího.“

„Co chtěl?“

„Já… Pane Masone, vy mi nebudete věřit, ale je to tak. Já prostě nevím, co ten člověk chtěl.“

„Neřekl to?“

„Ne.“

„Nenavrhoval, abyste se spolu setkali později někde jinde?“

„Ne.“

„Žádný pokus o vydírání?“

„Myslím, že ne.“

„Jak to, že to nevíte?“

„Protože jsem tehdy neznal všechny okolnosti. A v takové situaci člověk přirozeně přehlédne určité pasáže v rozhovoru, drobné skryté významy, které souvisejí s…“

„Myslím, že byste mi měl přesně vysvětlit, jak to bylo.“

„Měl jsem službu v bance. Hines přišel k mému okénku. Bylo to v době, kdy je slabší provoz a nebyla tam žádná fronta. Když se mi představil, řekl jsem mu, že je u špatné přepážky, že já obsluhuji jen klienty R až Z. Zasmál se a odpověděl, že ne, že je u správného okénka.“

„A dál?“

„Začal dělat tajemné poznámky. Netušil jsem, kam míří.“

„Můžete si vzpomenout, co povídal?“

„No, bylo to dost záhadné. Vykládal, že by si chtěl vypučit nějaké peníze a že osoba, která by mu měla na směnce ručit, bude vkladatelem, jenž bude podle dokumentů patřit mé přepážce.“

„Co jste mu odpověděl?“

„Pověděl jsem mu, že se směnky zpracovávají v úplně jiném oddělení banky. A on se pak optal: ‚Myslím, že znáte Orvilla L. Reedleye a Helenu Reedleyovou, jeho ženu?‘ Neodpověděl jsem mu na tu otázku přímo, ačkoli jsem byl dokonale zdvořilý – jen jsem mu řekl, aby se dotázal v oddělení půjček.“

„Co se pak stalo?“

„Už chtěl od okénka odejít, ale zastavil se, příjemně se usmál a pravil: ‚Už jsem vás někde viděl,‘ nebo něco v tom smyslu. Řekl jsem mu, že si na něj nevzpomínám, ale on opáčil, že má přítelkyni, která bydlí v jednom bytě v Siglet Manor, a otázal se mne, jestli to místo znám.“

„Jak jste reagoval?“

„Prostě jsem se otočil. On se usmál a odkráčel.“

„Víte, jestli zašel do oddělení půjček?“

„Ne, nezašel – prostě odešel. Pozoroval jsem ho.“

„Naznačil vám, že bude žádat o peněžní půjčku na směnku, kterou podepíše Helena Reedleyová?“

„Nebo Orville Reedley. To je pochopitelně jen moje domněnka. Ve skutečnosti to nevím.“

„Rozumím. Nebyl v tom náznak vydírání?“

„Vydírání? No – nebyl. Jen to jeho samolibé, tajnůstkářské vystupování.“

„Jednal výhružně?“

„Byl jen nepatřičně sebevědomý.“

„A co hodláte podniknout teď, když už všechno vyplulo na povrch?“

„Co?“ zvolal Clovis. „Hodlám navštívit Orvilla Reedleye a povědět mu, že nemůže zničit Heleně život tím, že jí nedovolí rozvod. Ona jeho souhlas ve skutečnosti nepotřebuje. Nebude to vůbec příjemné – mohlo ty to… K čertu! Budu bojovat. Nechci se nechat sekýrovat.“

„Jste si absolutně jist, že si Hines nenechal proplatit šek?“

„Kdy?“

„Když se zastavil v bance.“

„Že by Hines kasíroval šek? Absolutně ne! U mé přepážky ne. Tam si ho vůbec nemohl nechat proplatit, protože já nemám na starosti klienty od H. Ale podle způsobu, jak mluvil, si nemyslím, že má v bance nějaké peníze. Nezjišťoval jsem to, ale myslím, že u nás nemá co by se za nehet vešlo.“

„Určitě jste mu nedal pět set dolarů a neřekl pak policii, že těch pět stovek bylo dodáno Orville Reedleyovi na šek, který inkasoval?“

„Pane Masone – prosím vás! Kde jste přišel na takový nápad, u všech všudy?“

„To nevím,“ opáčil Mason a dodal trochu s pošklebkem: „Ale chtěl jsem to vědět. Ví paní Reedleyová, že máte v úmyslu promluvit s jejím manželem?“

„Zpravil jsem jí o tom.“

„Jak se k tomu vyjádřila?“

„Chtěla mi v tom zabránit. Řekla, že by to vyvolalo zlou krev. Že by její manžel s rozvodem nikdy nesouhlasil a že bychom mu tím hráli přímo ruky.“

„A teď, pane Clovisi,“ pravil Mason. „Měl jste vůbec někdy, za jakýchkoli okolností nebo po jakoukoli dobu, klíč k bytu Heleny Reedleyové?“

„Zatraceně, Masone, to je nestoudná vlezlost! Nemůžete –“

„Nechte toho. Odpovězte mi. Měl jste někdy klíč k bytu Heleny Reedleyové?“

„Ne.“

„Ani sebekratší chvilku? Ani kdybyste byl měl pro ni něco obstarat?“

„Ne!“

Mason řekl: „Hines klíč měl.“

„On pro ni pracoval. Musel tam chodit.“

„A vy jste klíč nikdy neměl ani na okamžik? Ona vás tam nikdy neposlala, abyste jí něco odtamtud přinesl?“

„Absolutně ne! Když Helena něco potřebovala, postarala se o to sama. Nikdy ji nenapadlo, aby mě tam poslala s klíčem.“

„Pokouším se vyjasnit si určité věci. Nezdá se, že by to zatím šlo nějak dohromady, a tak se jen snažím získat skutečná fakta. Doufal jsem, že byste mi mohl pomoci.“

„Mohu vám povědět asi tolik: Orville Reedley je velmi žárlivý a majetnický – je absolutně nemožný! Odmítl povolit své choti rozvod a přísahal, že bude odmítat každý rozvod, který ona navrhne. Ona se mu sama vydala na milost tím, že přiznala, že má ráda někoho jiného.“

„Existují nějací svědci toho rozhovoru?“

„Ne – byli u toho jen oni dva. Ale u Heleny Reedleyové platí jedna věc: že by totiž nikomu nelhala a nezamlčovala pravdu. I

kdyby se její choť dostal na stanoviště svědků a tam konverzaci zopakoval, Helena by to nepopřela – taková ona není. Na tom můžete stavět: Helena lhát nebude!“

Mason chvíli mlčel. Pak pravil: „Vy jste měl zrovna službu v bance, když se objevil Hines a hovořil s vámi?“

Clovis přisvědčil.

„To bylo v den vraždy?“

„Přesně tak.“

„Spatřil jste téhož dne Helenu Reedleyovou?“

„Ano, byla v samoobslužné jídelně, kde obvykle obědvám.“

„V kolik hodin?“

„Ve dvanáct třicet.“

„Věděl jste, že tam bude?“

„No, já…“

„Už tam někdy předtím byla?“

„Ano.“

„Seděli jste u jednoho stolu?“

„Ovšem, přirozeně.“

„Pověděl jste jí o Hinesovi?“

„Ano.“

„Co se potom stalo?“

„No, obědvali jsme – to je všechno.“

„Řekla vám něco, co by vás přesvědčilo, že měla zájem o váš rozhovor s Hinesem?“

„Ne docela. Prohlásila, že ho trochu zná.“

„A v kolik hodin jste se rozloučili?“

„No, bylo to asi – počkejte, řekl bych chvilku po půl druhé.“

„Krátce po půl druhé?“

„Ano.“

„Ale řekl jste, že jste obědval o půl jedné.“

„To jsem řekl.“

„Vy máte víc než hodinu na oběd?“

„No, já… Necítil jsem se to odpoledne dobře a vzal jsem si volno na zbytek dne. Měl jsem svou obvyklou migrénu.“

„Tak potom,“ zareagoval Mason, „mi povězte pravdu, protože já si to mohu ověřit překontrolováním vašeho záznamu v bance. Kolik dní jste zameškal v posledních šesti měsících v důsledku těch bolestí hlavy?“

Clovis váhal.

„Tak do toho,“ vybídl ho Mason, „na rovinu. Kolik dní?“

„Odpoledne třetího – a dnes.“

„Měl jste stoprocentní přítomnost podle záznamu v bance až do dne, kdy byl zavražděn Hines?“

„Proč neustále opakujete, že jde o den, kdy byl zavražděn Hines? Bylo to prostě třetího tohoto měsíce!“

„Tak dobře, třetího. Kam šla Helena Reedleyová, když třetího opustila jídelnu?“

„Nevím.“

„Pokoušel jste se jít za ní?“

„Pane Masone, měl jsem s vámi trpělivost a odpovídal jsem na spoustu otázek, které se vás opravdu netýkají, smím-li to tak nazvat. Teď chci vás a vašeho společníka požádat, abyste odešli. Skutečně – jsem příliš vynervený na to, abych dál odpovídal na otázky.“

„Pak se mohu domnívat, že jste se ji opravdu pokoušel sledovat?“

„Pane Masone, mohl byste laskavě opustit tenhle byt?“

Mason kývl na Paula Drakea. „Myslím, že to by zatím stačilo,“ pravil. Oba muži odešli ke dveřím. Ještě než Mason vykročil do chodby, vypálí na Artura Clovise: „Šel jste za ní celou cestu k budově Siglet Manor?“

Clovis beze slov vykročil a zavřel za ním dveře.

„Tak,“ povzdechl si Mason na chodbě, „a máme to!“

„Co s toho usuzuješ, Perry?“

„Ať se propadnu, jestli tomu rozumím,“ prohlásil Mason. „On se ji pokouší kvůli něčemu krýt. Ví něco, z čeho má plnou hlavu starostí – Bůh ví, co to je. Není žádná slečinka, ale také žádný bojovník. Dynamická kočka, jako Helena Reedleyová, by se zamilovala do statného, dynamického typu nebo naopak – kdyby převládl její mateřský instinkt – zhlédla by se v prostém mladíkovi, citlivém, plachém a uzavřeném, který však má čistou mysl a zdravou fantazii.“

„To myslíš Artura Clovise?“

„Artur Clovis se dost přibližuje takovému popisu.“

„Tak co podnikneme?“ tázal se Drake.

„Vrátíme se a počkáme, až něco praskne. Natáhli jsme několik drátů téměř ke kritickému bodu. Teď potřebuji, aby něco ruplo – něco, co popíchne Gullinga. Chtěl by mě dostat před Velkou porotu. A já chci, aby ho tohle předběžné líčení jaksepatří překvapilo ještě dřív, než mě tam dožene.“

KAPITOLA XVII

Během několika napjatých okamžiků před tím, než soudce zasedl za svůj stolec, se šeptem pronášené poznámky obecenstva slily v souvislý šum. Hned zpočátku všechny překvapila skutečnost, že je Harry Gulling osobně přítomen předběžnému výslechu jako zástupce úřadu okresního prokurátora, čímž dával tak najevo těm, kteří znali poměry u soudu, že tady skutečně půjde o „krutý zápas“, jak bylo uvedeno v novinách.

Perry Mason vzhlédl, když zástupce šerifa přivedl Adélu Wintersovou a Evu Martellovou. Advokát vstal, potřásl si ruce s oběma obžalovanými a dohlédl, aby si sedly vedle něj.

„Velmi mě mrzí to s tím taxíkem,“ šeptala Eva Martellová. „Myslela jsem, že pojedu kolem bytu, který mám společně s Corou, a nebude-li se policie dívat… Bylo to hloupé – sama nevím, proč jsem to učinila.“

„To je v pořádku,“ uklidnil ji Mason. „Teď už se s tím nedá nic dělat.“

„Pokoušeli se mě přimět, abych učinila prohlášení. Ani ne tak o samotném zločinu jako o tom, kde jsem trávila tuto noc. Jestli jste měl něco společného s tím, abych se dostala…“

„Já vím,“ šeptal Mason. „O to se nestarejme. Omluvte mě na okamžik – tamhle je Paul Drake. Musím s ním mluvit.“ Vstal a zamával na Drakea, který právě vcházel do soudní síně.

Když k němu detektiv došel, řekl Mason: „Paule, zůstaň mi nablízku. Něco ti podstrčím. Nechci, aby to někdo spatřil.“

„Co to bude?“

Mason mu na to neodpověděl, ale pravil: „Sice jsem v to doufal, ale ztěží jsem si troufal uvěřit, že by se to mohlo stát: Harry Gulling povede ten proces sám jako obžaloba!“

„Není to dost nezvyklé?“

„Zcela ojedinělé!“ odvětil Mason. „Jak sám víš, má špičkový právnický mozek a řídí politiku kanceláře okresního prokurátora, ale vždycky jsem pochyboval, že by mohl být dobrý před porotou – jeho myšlení je příliš matematicky přesné a odtržené od života a on sám nemá dost pochopení pro lidskou povahu. Teď poslyš, Paule: potřebuji svědky k obsahu téhle náprsní tašky. Je má vlastní a já chci, aby byl sestaven její inventář. Jsou v ní nějaké peníze, nějaké dopisy, můj řidičský průkaz a pár dalších dokumentů. Chci, aby ji Gulling našel na pánské toaletě.“

„To bude dost obtížné,“ namítl Drake.

„Ani moc ne. Můžeš tam někoho nechat, aby byl připraven ji nastražit. Pak postav jiného chlápka na chodbu, který dá znamení, až půjde Gulling. Musí ležet na takovém místě, kde by byla dobře vidět, ale kde to nebude moc podezřelé.“

„Fajn,“ opáčil Drake „zařídím to.“

Mason se přisunul blíž a strčil náprsní tašku Drakeovi do ruky. „Zajisti, aby ji Gulling dostal, a –“

Byli přerušeni údery kladívka a úředníkem, který všechny vyzval, aby povstali.

Do síně vstoupil soudce Homer C. Lindale, zasedl za stolec a pokynul divákům, aby usedli. Za okamžik nato Prohlásil veřejný proces proti Adéle Wintersové a Evě Martellové za zahájený.

„Obžaloba je připravena,“ ozval se Gulling.

„Obhajoba je připravena,“ ohlásil Mason.

„Máte slovo,“ vyzval soudce Lindale Gullinga.

„Vaše Ctihodnost je seznámena s projednávaným zločinem?“

„Četl jsem žalobu. Myslím, že je to případ vraždy prvního stupně.“

„Ano, Vaše Ctihodnosti. Obžalované jsou obviněny společně a budou zastupovány panem Masonem.“

„Beru na vědomí. Zahajte proces.“

„Vaše Ctihodnosti, mým prvním svědkem bude Samuel Dixon.“

Po složení přísahy byl Dixon přiveden na stanoviště svědků. Prohlásil, že je hlídkovým policistou, a v této funkci byl třetího dne měsíce, když zaslechl výzvu, aby zajel do činžovního domu Siglet Manor a provedl vyšetřování v bytě číslo 326. Když se tam dostavil, nalezl v bytě obě obžalované. Mladší z nich, Eva Martellová, byla rozrušená a trochu hysterická, zatímco starší, Adéla Wintersová, byla zcela klidná a duchapřítomná. Ukázaly mu tělo, o němž prohlásily, že je to muž jménem Robert Hines.

„Kde se nacházel mrtvý?“

„Seděl v křesle v ložnici, trochu nahnutý dopředu a s hlavou nakloněnou nad pravé rameno. Otvor po kulce měl téměř uprostřed čela. Kolem otvoru byly patrné stopy po střelném prachu a trochu krve. Muž byl jen v košili. Kabát měl sundaný a zavěšený přes opěradlo křesla, v němž byl usazen.“

„Podaly vám obžalované nějaká prohlášení ohledně identity mrtvého muže nebo vám vysvětlily, jak ho objevily?“

„Ano, pane.“

„Jaká to byla prohlášení?“

„Byla to podepsaná prohlášení?“ vpadl do toho Mason.

„Prohlášení, o nichž mluvím, v té době podepsaná nebyla,“ upřesnil Gulling.

Mason řekl: „Je mi známo, Vaše Ctihodnosti, že obžalované podepsaly určitá prohlášení. Je-li tomu tak, jsou prohlášení sama o sobě nejlepším důkazem.“

„Prohlášení, na která se teď táži, jsou pouze ústní prohlášení podaná tomuto svědkovi,“ vysvětlil Gulling.

„Námitka se zamítá.“

„Smím se zeptat, zda tato prohlášení mají pro obžalobu charakter výpovědi? Nebo jsou to doznání?“

„Nevidím v tom žádný rozdíl.“

„Nejsou-li ani jedním z toho, budu proti nim namítat, že jsou nepříslušné, bezvýznamné a bezpodstatné.“

„Jsou to prohlášení.“

„Velmi dobře. Pak vznáším námitku proti tomu, že nebylo toto prohlášení náležitě uvedeno do souvislosti.“

„To nejsou přiznání, je-li to to, co vy myslíte. Jsou to prohlášení – výpovědi.“

„Námitka se zamítá,“ pravil soudce Lindale.

„Ano,“ pokračoval svědek, „obě obžalované učinily prohlášení. Vypověděly, že v tom bytě měly bydlet na žádost pana Hinese, který si je za tím účelem najal. Obžalovaná Eva Martellová prohlásila, že byla instruována, aby užívala jméno Helena Reedleyová.“

„Dovolí-li soud,“ žádal Mason, „rád bych vznesl svoji námitku. Koneckonců zatím nemáme žádný důkaz o corpus delicti. Máme jen tělo mrtvého muže. Zdá se, že by v tuto chvíli bylo správné prokázat identitu toho muže a předložit lékařský nález, jenž potvrdí, že smrt nastala následkem násilného činu. Protože podle dosud známých skutečností mohl ten muž klidně zemřít třeba na srdeční potíže.“

„S kulkou v čele?“ tázal se Gulling posměšně.

„Ach,“ odvětil Mason, „tak ona byla v jeho čele kulka! To ovšem mění situaci.“

„Ano, byla tam kulka.“

„Chtěl bych podrobit svědka křížovému výslechu ohledně té kulky za účelem prokázání corpus delicti dřív, než budou položeny další otázky.“

„Tento svědek kulku neviděl,“ řekl Gulling.

„Jak potom věděl, že tam je kulka?“

„To mu řekl lékař, který provedl pitvu!“ zvolal Gulling – ale pak zahlédl úsměv soudce Lindalea a začervenal se. Pokračoval už klidněji. „Velmi dobře,“ pravil, „prokáži tedy corpus delicti. Buďte

tak laskav, pane Dixone, odstupte a já požádám, aby byla vzata do přísahy Helena Reedleyová.“

Helena Reedleyová zaujala místo pro svědky se zřejmým odporem.

„Znala jste Roberta Dovera Hinese, když byl ještě živ?“ ptal se Gulling.

„Znala.“

„Viděla jste ho třetího tohoto měsíce?“

„Ve skutečnosti jsem ho ten den neviděla, ale mluvila jsem s ním.“

„Telefonicky?“

„Ano.“

„Před tím datem jste ho však viděla?“

„Ano, mnohokrát.“

„Znala jste ho dobře? Víte, kdo to byl?“

„Ano, vím.“

„Vy jste si pronajala byt číslo 326 v činžovním domě Siglet Manor?“

„Ano, pronajala.“

„A dovolila jste panu Hinesovi bydlet ve vašem bytě?“

„Ano, dočasně.“

„A čtvrtého tohoto měsíce jste šla na žádost policie do márnice?“

„Ano.“

„A tam jste spatřila tělo muže?“

„Ano.“

„Znala jste toho muže?“

„Ano.“

„Kdo to byl?“

„Pan Hines.“

„Robert Dover Hines?“

„Ano.“

„Táž osoba, které jste dala souhlas k užívání vašeho bytu?“

„Ano.“

„Křížový výslech,“ řekl Gulling.

„Když jste souhlasila, aby pan Hines ve vašem bytě bydlel, dala jste mu k tomu bytu klíč?“ ptal se Mason.

„Ano.“

„A co jste sledovala tím, že jste mu dala tenhle klíč a souhlas k používání bytu?“

„Okamžik prosím, Vaše Ctihodnosti,“ vpadl do výslechu Gulling. „Vznáším námitku. Otázka je nepříslušná, bezvýznamná a nepodstatná a tohle není správný křížový výslech. Svědkyně je předvolána jen za účelem určení totožnosti zemřelého, a to je také všechno.“

„Proč jste se jí tedy tázal, zda dala zemřelému souhlas k užívání svého bytu?“ vyptával se Mason.

„Tím se vysvětluje, proč tam byl.“

„Přesně,“ pravil Mason. „A proto se i já snažím ukázat – proč tam byl.“

„Já jsem to takhle nemyslel, Vaše Ctihodnosti,“ vysvětloval Gulling.

Mason dodal: „Já však ano, Vaše Ctihodnosti.“

„Jestli soud dovolí,“ zvolal hněvivě Gulling, „já si nepřeji, aby byly do tohoto procesu zataženy všechny tyhle okrajové záležitosti. Jestliže chce pan Mason uplatnit jakoukoli obhajobu podle svého přání, je k tomu zcela oprávněn. Pokud však jde o můj proces, chci jen prokázat totožnost mrtvého muže včetně způsobu, jak zahynul, a ukázat, že je více než pravděpodobné, že jeho smrt způsobily svévolně a chladnokrevně tyto obžalované, aby mohly uskutečnit loupež.“

„Pak by ovšem,“ prohlásil Mason, „měl soud poznat příčinu, proč byly obžalované v onom bytě a důvod, proč v tom bytě byl Hines.“

„Jako součást vašeho procesu, chcete-li – ne jako součást mého,“ vrčel Gulling.

„Snad,“ pokračoval Mason, „mohu soudu situaci objasnit upozorněním, že svědkyně byla dotazována na souhlas, který dala Hinesovi k používání jejího bytu. Byl-li ten souhlas písemný, pak by ten zápis byl nejlepším důkazem a měl by být uveden v procesu. Pokud byl ten souhlas ústní – pak podle dobře známého zákonného pravidla – když obžaloba použije části rozhovoru, mám já právo uvést rozhovor celý.“

Gulling byl bezpochyby rozhněván. „Budeme tady celou zimu, Vaše Ctihodnosti, když se všechny tyto drobnosti budou zavlékat do procesu.“

„Nemyslím, že jde tak docela o podrobnost,“ rozhodl soudce Lindale. „Řekl bych, že je to součást procesu obhajoby, kdyby totiž nebyla svědkyně tázána na něco, co bylo zřejmě rozhovorem. Činím rozhodnutí, že bylo-li to součástí rozhovoru, je právní zástupce obhajoby oprávněn předvést celý rozhovor při křížovém výslechu. Navrhuji, abyste se vrátil ke své otázce, pane Masone.“

„Velmi dobře,“ pravil Mason a s úsměvem se obrátil ke svědkyni. „Vy jste prohlásila, že jste Robertu Hinesovi dala souhlas k užívání vašeho bytu?“

„Ano, pane.“

„Stalo se tak během rozhovoru?“

„Ano, pane.“

„Co dalšího bylo vysloveno v tom rozhovoru?“

„Vaše Ctihodnosti, vznáším námitku,“ ozval se Gulling. „To je všeobecná otázka – zahrnuje cokoli.“

„Přesně tak,“ odvětil Mason.

„Zamítá se.“

„Odpovězte na otázku, paní Reedleyová.“

Helena Reedleyová volila pečlivě slova ve snaze prozradit co možno nejméně faktů. „Já si na celý ten hovor nepamatuji. Mluvili

jsme o tom víckrát. Ale v době, kdy jsem dala panu Hinesovi ten souhlas, aby v mém bytě bydlel –“

„A když soud dovolí,“ přerušil ji Gulling, „to je právě ten rozhovor, o který máme zájem. Jakékoli předešlé konverzace nebo jednání směřující k poskytnutí souhlasu se musí uplatnit jinde. Všechno, co se může zjišťovat při křížovém výslechu, je to, co bylo vysloveno při tomto jediném rozhovoru.“

„Tak tomu podle rozhodnutí soudu skutečně je,“ prohlásil soudce Lindale.

„Ano, při tomto jediném rozhovoru,“ pokračovala Helena Reedleyová, „jsem panu Hinesovi řekla, že může používat můj byt. Dala jsem mu k němu klíč a zařídili jsme to tak, že mi bude předávat všechny telefonické vzkazy. Jinými slovy, kdyby do mého bytu volal někdo z mých přátel, převzal by vzkaz pan Hines a obratem jej sdělil mně.“

„Probírali jste ještě další věci?“ tázal se Mason.

„Ne během tohohle hovoru,“ odvětila. „Ne.“

„Hovořili jste také o tom, že v bytě budou bydlet dvě ženy?“

„Šlo o to, že pan Hines má přivést někoho, kdo by ten byt obsadil.“

„Aby zaujal vaše místo?“

„Ne tak docela.“

„Aby používal vaše jméno?“

„No, ano.“

Mason řekl: „Teď vám ukážu inzerát, který byl uveřejněn v divadelních novinách, a zeptám se vás, zda jste se o tom uveřejnění radila s panem Hinesem.“

„Při tom určitém rozhovoru,“ podotkl Gulling.

„To je správné – při tomto určitém rozhovoru.“

„Ne, to provedl pan Hines, aniž se se mnou radil,“ doplnila Helena Reedleyová.

„Dohodla jste se při tom hovoru s panem Hinesem ohledně

typu ženy, která měla bydlet ve vašem bytě? Zejména, jestli to měla být bruneta s určitými vyhraněnými tělesnými vlastnostmi?“

„No…“

„Ano nebo ne?“

„Ano.“

„Jaké bylo bližší určení?“

„Dala jsem mu své míry – výšku, váhu, míru přes boky a tak dále.“

„Proč?“

„Námitka pro nepřípustnost, bezvýznamnost, nepodstatnost a pro nesprávné vedení křížového výslechu,“ ozval se Gulling.

Soudce Lindale začal projevovat zájem. Naklonil se v křesle dopředu a pohlížel na svědkyni. „Rozumím dobře,“ ptal se, „že jste zplnomocnila pana Hinese k používání vašeho bytu, že jste mu dala klíč k vašemu bytu a že kromě toho bylo zařízeno, aby opatřil ženu odpovídající přesně vašemu popisu, která bude užívat vaše jméno a bydlet ve vašem bytě?“

„To nebylo v tom rozhovoru, dovolí-li soud,“ pravil Gulling. „To bylo výsledkem několika rozhovorů.“

„Soud si přeje odpověď na tuto jedinou otázku,“ řekl soudce Lindale podrážděně.

„Tak nějak zněla naše všeobecná domluva,“ připustila Helena Reedleyová.

„A pan Mason se tázal této svědkyně, proč k takové domluvě došlo?“

„Ano, Vaše Ctihodnosti,“ přitakal Mason.

„A to je důvod námitky, dovolí-li soud,“ ozval se Gulling. „Protože bylo takové dohody dosaženo v předcházejících rozhovorech a nemělo to nic společného s tímto konkrétním rozhovorem, při němž byl dán souhlas k použití bytu. Jestli soud dovolí, pak skulina, kterou se zástupci obhajoby podařilo dostat takovou věc do křížového výslechu, je mimořádně malá – je to

otvor založený jen na technické dovednosti. Cítím, že by se tento otvor neměl zvětšovat.“

„Nuže,“ prohlásil soudce Lindale, „domnívám se, že má zástupce obžaloby snad pravdu. Avšak během tohoto procesu se soud chce dozvědět, proč bylo toto fingování osoby dovoleno.“

„Ne fingování osoby, Vaše Ctihodnosti,“ pravil Gulling.

„Nuže, co to bylo?“

„Bylo to pouhé přenechání bytu.“

„Oho!“ utrhl se Lindale. „Ženě, která měla tělesný vzhled svědkyně a která si měla přisvojit její jméno?“

„No, ano, Vaše Ctihodnosti.“

„Nebylo-li to fingování osoby, pak tomu vůbec nerozumím.“ pravil soudce Lindale. „Soud však omezí křížový výslech na otázky, které jsou zahrnuty v přímém vyšetřování. Pokračujte se svými dotazy, pane Masone.“

„Tak,“ řekl Mason, „vy jste prohlásila, že jste Roberta Dovera Hinese třetího, to jest v den vraždy, neviděla.“

„Ano, pane.“

„Jste si tím jista?“

„Ano, pane.“

„Kde jste byla ve dvanáct třicet po poledni toho dne?“

„Já… byla jsem na obědě.“

„Sama?“

„Námitka! Otázka je nepříslušná, bezvýznamná, nepodstatná a neodpovídá to správnému křížovému výslechu,“ ozval se Gulling.

Soudce Lindale vzdychl. „Nuže, z technického hlediska by se mohla námitka uznat – pokud by se neukázalo, že svědkyně obědvala se zesnulým Hinesem, a já se domnívám, pane Masone, že není pochyb o tom, že tomu tak nebylo?“

„O tom pochyby nejsou, Vaše Ctihodnosti. Já se jen snažím vysledovat počínání svědkyně od oběda do okamžiku vraždy. Věřím, že je to dostatečně úzký prostor pro cílevědomý křížový

výslech svědkyně, která prohlásila, že toho dne zesnulého neviděla.“

„Ve kterém okamžiku byla vražda spáchána?“ zeptal se Lindale.

„Myslím, že ho pitva určila na druhou hodinu,“ odvětil Mason.

„Na interval od jedné padesáti pěti do dvou patnácti, Vaše Ctihodnosti,“ upravil Gulling.

„Dobře,“ pravil soudce Lindale. „To je interval dvaceti minut, v němž se předpokládá, že k vraždě došlo. Usuzuji, že výslech této svědkyně týkající se místa, kde se nacházela po dvanácti třiceti, je přípustný z hlediska toho, že prohlásila, že třetího během celého dne zavražděného nespatřila.“

„Oběd jste skončila přibližně v jednu třicet?“ ptal se Mason.

„Ano, pane.“

„A kam jste šla?“

„Nepřislušné, bezvýznamné a nepodstatné,“ mechanicky prohlašoval Gulling. „Není to správný křížový výslech.“

„Neuznává se.“

„Já… šla jsem… do jedné restaurace.“

„Byla jste zrovna naobědvaná,“ divil se Mason. „Šla jste do té restaurace, abyste se s někým setkala?“

„No, ano.“

„A tou osobou byl Robert Hines?“

„Ano.“

„Sešla jste se s ním?“

„Ne.“

„Mluvila jste s ním telefonicky?“

„Předtím jsem s ním ten den telefonovala.“

„Telefonovala jste s ním po půl druhé?“

„Ne.“

„Zkoušela jste to?“

„Ano.“

„Volala jste ho na číslo, které vám dal?“

„Ano.“

„Je to telefonní číslo do bytu v činžovním domě Siglet Manor – tedy do jiného bytu?“

„Myslím, že je – ano.“

„Do bytu najatého Carlottou Tiptonovou?“

„Já… Myslím, že ano.“

„Setkala jste se někdy s Carlottou Tiptonovou?“

„Nikdy jsem s ní nemluvila – pouze jsem ji jednou nebo dvakrát viděla. Řekla bych, že jsem s ní jela ve zdviži.“

„Tou zdviží myslíte výtah v činžovním domě Siglet Manor?“

„Ano.“

„A když jste šla do té restaurace v den vraždy, abyste se setkala s Robertem Hinesem, měla jste důvod věřit, že v té restauraci bude na obědě?“

„Ano.“

„Nicméně jste se s ním nepokusila až do půl druhé navázat kontakt?“

„Ne.“

„Dost pozdě na oběd, ne?“

„No… Doufala jsem, že tam snad bude.“

„Zkoušela jste štěstí?“

„Chcete-li to tak brát, pak ano.“

„Avšak, kdybyste tam bývala šla dříve, byla byste ho dozajista našla, nemyslíte?“

„Já… Myslím, že ano.“

Mason pravil: „Z toho lze zřejmě usoudit, že to, kvůli čemu vám záleželo na setkání s panem Hinesem, bylo něco, co se přihodilo, když jste obědvala. Je to správné?“

„Námitka, Vaše Ctihodnosti,“ zvolal Gulling. „To je pouhá spekulace.“

„Není to spekulace svědkyně, nýbrž závěr právního zástupce,“

odvětil Mason s úsměvem.

„A,“ poznamenal soudce Lindale suše, „závěr, který je soudu zřejmý. Pane Gullingu, nemohli bychom pokračovat dál ve výslechu bez takového množství námitek ze strany obžaloby? Koneckonců tady nejednáme před porotou a zdálo by se, že bychom mohli vystačit s několika námitkami spíše technického rázu.“

„Já tu otázku vezmu zpět,“ řekl Mason. „Ale mám ještě jednu nebo dvě otázky, které bych chtěl položit. Paní Reedleyová, vy jste panu Hinesovi dala během vašeho rozhovoru nějaké peníze, ano, nebo ne?“

„Ano.“

„Ve stodolarových bankovkách?“

„Ve stovkách a v padesátkách.“

„Kolik?“

„Pět set dolarů.“

„Obdržela jste předtím něco z těch peněz od vašeho manžela?“

Gulling se rozmrzele ozval: „Vaše Ctihodnosti, nechci, aby se zdálo, že jsem příliš technický vzhledem k výhradám soudu, avšak je zřejmé, co pan Mason činí. On mě dohnal k tomu, abych pronášel technické námitky, dokud se soud nerozhodl –“

„Myslím, že má právní zástupce pravdu,“ odvětil soudce Lindale. „Pane Masone, budete muset respektovat nutnost vzájemné spolupráce zástupců obou stran. Soud vyzval k menšímu počtu technických námitek. To určitě znamená, že zástupce, který klade otázky, by měl učinit všechno pro udržení výslechu v mezích pravidel dokazování a nevyužíval situaci.“

„Vaše Ctihodnosti, já tuto skutečnost respektuji,“ pravil Mason, „a smím vysvětlit účel otázky, aby nebyla zpochybněna moje profesionální čest?“

„Dobře.“

„Jak já tomu rozumím,“ vysvětloval Mason, „jedná se zde o

tvrzení obžaloby, že v době, kdy byl Hines zabit, měl u sebe náprsní tašku s nějakými třemi tisíci dolarů na hotovosti. Dále vím, že čísla na některých z těchto bankovek byla vysledována až k manželu této svědkyně. Stává se tedy životně důležitým, abychom zjistili, zda se tyto bankovky do té náprsní tašky dostaly v důsledku jednání s paní Reedleyovou, nebo jestli se v té tašce ocitly z nějakého jiného zdroje.“

Pohled soudce Lindalea prozrazoval zájem. Obrátil se na Gullinga. „Je to přibližně správné, pane zástupce okresního prokurátora?“

„Vaše Ctihodnosti, prohlašuji s plnou zodpovědností, že se zde jedná o pokus donutit obžalobu, aby svůj proces předložila mimo plánované pořadí.“

„Pan Mason učinil prohlášení, jímž otázku zdůvodnil,“ odvětil soudce Lindale. „Já se táži, zda je prohlášení pana Masona přibližně správné.“

„Prohlášení je přibližně korektní – ale to ještě neznamená, že při křížovém výslechu lze otevírat dveře tak do široka.“

„Nuže,“ pravil soudce Lindale, „půjde-li nám o technickou stránku věci, pak tento křížový výslech nemůže v žádném případě zacházet za hranice přímého vyšetřování, ale smí postupovat jen tak, aby odhalil předpojatost svědectví. A chceme-li to posuzovat technicky, pánové, budeme techničtí na obou stranách. Námitka se zamítá. Odpovězte na otázku.“

„Ne,“ pravila Helena Reedleyová. „Ani jediný dolar z těch, které jsem dala panu Hinesovi, jsem nedostala od svého manžela. Od svého muže jsem nějakých šest měsíců neobdržela žádné peníze.“

„Děkuji vám,“ ozval se Mason, „to je všechno.“

„Žádný doplňující křížový výslech ze strany obžaloby,“ vyjel Gulling.

„Váš další svědek?“ ptal se Lindale. „Vaše Ctihodností, stává

se pro mne nezbytným, abych zavedl jednu fázi svého procesu trochu mimo jednací řád. Hodlám předvolat jednoho svědka jen pro jednu dvě otázky.“

„Dobře.“

„Pane Thomasi Folsome,“ pronesl Gulling, „předstupte laskavě a přísahejte.“

Ukázalo se, že Tom Folsom je vysoký chlapík s poněkud klátivým stylem chůze. Složil přísahu, posadil se na místo pro svědky, zkřížil dlouhé nohy a opřel se jako člověk, zvyklý sedět v křesle svědků.

„Vaše jméno je Thomas Folsom a jste soukromým detektivem, zaměstnaným u Interstate Investigators, a takto jste pracoval dne třetího tohoto měsíce. Také jste jak pracoval i před tímto datem?“

„Ano, pane.“

„Obrátím vaši pozornost na obžalovanou Adélu Wintersovou a zeptám se vás, zda jste ji spatřil třetího tohoto měsíce přibližně ve dvě dvacet odpoledne?“

„Spatřil.“

„Kde?“

„V hotelu Lorenzo.“

„Co dělala?“

„V inkriminované době?“

„Právě v té době.“

„Byla tam s druhou obžalovanou, Evou Martellovou. Přišly do hotelu asi ve čtvrt na tři odpoledne. Kolem dvou dvaceti, zatímco Eva Martellová telefonovala, se začala obžalovaná Wintersová, jejímž sledováním jsem byl pověřen, spíše bez cíle procházet hotelovou halou. Pak prošla dveřmi označenými ‚Úschovna zavazadel‘ a pak jinými dveřmi vedoucími do pasáže a nakonec postranním vchodem vešla do prostoru před hotelovou jídelnu.“

„A jak se chovala potom?“

„Stály tam v řadě tři nádoby na odpadky. Nadzvedla víko od té

prostřední, chvilku nad ní stála, zjevně do ní něco upustila, pak přiklopila víko a vrátila se zpět do pasáže.“

„To bylo přibližně ve dvě dvacet a krátce potom?“

„Ano, pane.“

„Křížový výslech,“ vyštěkl Gulling. „Vy jste měl za úkol sledovat obžalovanou Adélu Wintersovou?“

„Ano, pane.“

„A pozoroval jste ji určitou dobu už před tím, než jste ji spatřil v hotelu?“

„Ano, pane.“

„Jak třetího, tak i druhého?“

„Ano, pane.“

„Ona šla do hotelu Lorenzo přímo z bytu v činžáku Siglet Manor?“

„Ovšem, pane – zajisté.“

„Opustila Siglet Manor krátce po druhé hodině?“ ptal se Mason.

„Ano, pane. Vyšla z bytu jedenáct minut po druhé, chcete-li znát přesný čas.“

„A teď, uviděl jste opravdu, že něco upouští do nádoby na odpadky?“

„Ne, pane. Já jsem si dával důkladný pozor, abych prohlašoval, jen co jsem opravdu viděl. Sledoval jsem ji, ale nechtěl jsem sám být spatřen, proto jsem se držel za ní mimo její dohled. Když se ke mně otočila zády, nadzvedla víko nádoby na odpadky. V tom okamžiku mi její postava zabránila uvidět, co dělají její ruce. Potom zřejmě něco dovnitř upustila. Jakmile se začala obracet, skryl jsem se za roh a přešel zpět do haly.“

„A ona se do haly vrátila?“

„Jistěže.“

„Kde jste ji dále pozoroval a přibližně dokdy?“

„No, ona v hotelové hale nezůstala. Obě ženy tam chvíli

pobyly a měly nějaké telefonické hovory. Potom vyšly a něco nakupovaly.“

„Zdá se mi, Vaše Ctihodnosti, že jsme se opět dostali moc daleko,“ pravil Gulling.

„Já si to též myslím,“ prohlásil soudce Lindale. „Může to být velmi zajímavé pro obhajobu a může to velice lákat na výlet do okrajových oblastí případu, ale sotva se to může jevit jako správný křížový výslech.“

„Lituji, Vaše Ctihodnosti,“ ozval se Mason. „Už se svědka nebudu vyptávat.“

„Přípustné je všechno, nač byl dotazován během přímého výslechu,“ vysvětlil soudce Lindale.

„Ne, Vaše Ctihodnosti, cítím, že jsem obsáhl všechno podstatné, a nechci vypadat, že mám zájem těžit z požadavku soudu urychlit vyšetřování.“

„Něco dalšího?“

„Jistě, Vaše Ctihodnosti,“ pravil Gulling. „Takže dál, pane Folsome, byl jste tázán, zda jste viděl nebo neviděl, jak obžalovaná něco vhazuje do odpadního kontejneru. Chci vám položit ještě takovou otázku. Kdyby tam něco odhodila, mohl jste spatřit, co to bylo?“

„Ne, pane, už jsem se to snažil vysvětlit. Z místa, kde jsem stál, jsem nemohl pozorovat, co její pravá ruka dělá. Její tělo každý pohyb zakrývalo. Ve skutečnosti jsem její levou ruku neviděl vůbec. Ale opravdu jsem ji zahlédl, jak se naklání nad odpadkovou nádobou, a spatřil jsem, jak se její levá ruka zdvíhá a hořejší část nádoby se zvedá s ní. Pak jsem viděl, jak víko nádoby přiklápí.“

„To je všechno,“ prohlásil Gulling.

„Ještě okamžik. Ve světle tohoto posledního dotazu,“ pravil Mason, „mám ke svědkovi ještě několik dalších otázek. Pane Folsome, vy jste neviděl ani jednu ruku obžalované?“

„Už jsem se v tom smyslu vyjádřil několikrát.“

„Já jsem jen chtěl, aby to bylo zcela jasné v zápisu. Ale ve skutečnosti jste viděl, jak se její levá paže zvedá a nadzvedává víko odpadního kontejneru?“

„Ano, pane.“

„Z čeho jste usoudil, že její levá ruka drží rukojeť víka?“

„Jevilo se mi to přirozené.“

„Tak jste tedy spatřil, jak se její pravá paže pohybu je?“

„Snažil jsem se vysvětlit, že její tělo zakrývalo všechno, co její pravá ruka dělala.“

„Já nemluvím o ruce – mluvím o její paži. Zahlédl jste, že se pohybuje její paže?“

„Ne, pane.“

„Její pravé rameno se pohybovalo?“

„No, tak, počkejte chvilku, pane Masone. Nejsem si zcela jist, ale – když si to zpětně uvědomuji – věřím, že tam byl nějaký malý pohyb lokte a ramene, něco takového, co by někdo učinil při lehkém odhazování nějakého předmětu do nádoby.“

„Vy jste předával zprávy do agentury Interstate Investigators?“

„Ano, pane.“

„A žádalo se na vás, abyste sděloval zprávu každou půlhodinu?“

„Když jsme byli v místě, kde jsme se mohli snadno dostat k telefonu, pak ano.“

„Kolik mužů dělalo tuhle práci?“

„Dva.“

„Vy jste sledoval Adélu Wintersovou a ta druhá osoba pozorovala Evu Martellovou?“

„Správně.“

„Takže ve chvíli, kdy jste viděl, že si obžalovaná Wintersová tak počíná,“ dotazoval se Mason, „nebo během několika dalších minut, jste telefonoval zprávu do Interstate Investigators, ne?“

„Ano, pane.“

„A v té zprávě jste uvedl, že ona zvedla víko nádoby na odpadky a podívala se dovnitř.“

„Myslím, že ano. Je to tak.“

„Nuže, během nahlížení dovnitř by nemusela pohnout svým pravým loktem nebo levým ramenem?“

„Určitě ne.“

„A ve chvíli, kdy jste sděloval tu zprávu, jste nevěděl, že něco upustila do nádoby na odpadky?“

„Já jsem nechtěl zacházet tak daleko, abych říkal, že ‚o tom nevím‘.“

„Ale všechno, co vaše zpráva konstatovala, bylo, že nahlédla do nádoby?“

„Ano.“

„Což bylo podle vašeho mínění všechno, co ona v té době dělala.“

„No, to byla jedna interpretace jejího jednání.“

„A takto jste informoval svoji agenturu?“

„Ano.“

„Vaše následná vzpomínka na to, co provedla, byla čerstvější, než je teď, nemyslíte?“

„To si nemyslím – soudím, že si na to teď vzpomínám právě tak dobře jako ve chvíli, kdy jsem podával zprávu.“

„Ale váš původní dojem byl, že se jen podívala do odpadkové nádoby?“

„No, když to chcete brát takhle – pak ano.“

„A když jste zprávu podával, byla představa ve vaší mysli zcela čerstvá. A ještě, za jak dlouho potom, co šla k odpadní nádobě, jste svoji zprávu odtelefonoval?“

„Telefonoval jsem dvě nebo tři minuty nato. Než jsem se vrátil do haly, převzal akci můj společník a neustále obě osoby pozoroval, zatímco já jsem telefonoval.“

„A během dvou tří minut po té události s odpadním kontejnerem byly obě obžalované spolu v hale?“

„Ano, to byly.“

„A ve vaší zprávě pro agenturu jste sděloval, že se dívá dovnitř odpadkové nádoby.“

„Ano, pane.“

„Vy jste si předtím té nádoby nevšímal?“

„Ne, pane.“

„A neměl jste ani potom příležitost ji pozorovat?“

„Ne, pane.“

„Takže vy nevíte nic jiného, než to, že se tato obžalovaná jenom podívala dovnitř odpadní nádoby a nic do ní nedala?“

„Ano, souhlasím s tím, chcete-li to brát technicky,“ odvětil Folsom.

„Já nemám v úmyslu být zbytečně technický, ale může se ukázat, že to bude v tomhle případě dost důležité.“

„No, chcete-li znát přímo můj názor,“ poznamenal Folsom, „tak v té chvíli jsem snad řekl, že jen nahlédla dovnitř, ale podle toho, jak se mi to teď jeví, jsem si absolutně jist, že nadzvedla víko nádoby na odpadky a něco dovnitř hodila.“

„Proč jste nepřišel s takovou interpretací ve chvíli, kdy jste telefonoval svoji zprávu?“

„Nemohu říci,“ odvětil Folsom. „Pravděpodobně jsem nevzal v úvahu zvláštní odlišnosti, které se pak ukázaly významné.“

„To je přesně ten bod, kterému se pokouším přijít na kloub,“ pravil Mason. „To, co teď dokreslilo vaše vzpomínky, je poznatek, že ten bod je významný.“

„Já vůbec nesouhlasím, že to ‚dokreslilo mé vzpomínky‘! Jen mě to přimělo, abych se k tomu v duchu trochu pozorněji vrátil. Teď jsem si naprosto jist, že do té nádoby něco upustila.“

„Právě tak jste si byl jist dvacet tři minut po druhé třetího tohoto měsíce, že se pouze podívala dovnitř?“

„To je trochu drsný výklad, pane Masone.“

„A to je dost ubohý způsob odpovídání na otázky.“

„Já… Ona do té nádoby něco upustila.“

„Jste si jist, že tak učinila – dnes?“

„Ano.“

„Třetího jste si jist nebyl?“

„No – ne – chcete-li puntíčkařit!“

„To je všechno,“ prohlásil Mason.

„Žádné další otázky,“ pravil Gulling.

„Váš další svědek, pane zástupce.“

„V tomto bodě si přeji znova předvolat k výslechu Sama Dixona,“ odvětil Gulling.

„Dobře.“

Soudce řekl Dixonovi: „Vy jste již přísahal. Odpovídejte tedy přímo na otázky.“

„Pane Dixone,“ ptal se Gulling, „měl jste odpoledne třetího příležitost přijít do hotelu Lorenzo a prohlédnout kontejnery na odpadky, které tam byly?“

„Ano, měl.“

„Co jste dělal?“

„Nadzvedl jsem víko odpadní nádoby a dával přitom pozor, abych na něm nezanechal otisky prstů. Shledal jsem, že je nádoba naplněna odpadky asi ze dvou třetin. Vyndal jsem odpadky na kus plátna a mezi nimi jsem našel revolver – kolt ráže 0,32 s číslem 14581.“

„A co jste s tím revolverem udělal?“

„Dbal jsem velice na to, abych tam nezanechal žádné otisky prstů a také abych nesetřel žádné otisky, které by na něm případně mohly být – navzdory tomu, že byl právě uprostřed vlhkých odpadků…“

„Nejde o vysvětlení, proč na pistoli nebyly žádné otisky prstů – jen odpovězte na otázku. Co jste učinil?“

„Předal jsem pistoli Alfrédu Korbelovi.“

„Pan Korbel je odborníkem v oboru balistiky a otisků prstů u policejného oddělení?“

„Ano.“

„A kdy jste mu zbraň doručil?“

„Zbraň i víko odpadní nádoby byly dodány přibližně v sedm čtyřicet pět večer toho dne.“

„Třetího tohoto měsíce?“

„Ano, pane.“

„Můžete se dotazovat.“

„Nemám otázky,“ prohlásil Mason.

„Soud se na deset minut odročuje,“ rozhodl soudce Lindale.

Mason zachytil pohled Paula Drakea.

Paul přikývl.

KAPITOLA XVIII

Za deset minut nato, když se soud znova shromáždil, prohlásil Gulling: „Mým dalším svědkem bude Alfréd Korbel.“

Když Alfréd Korbel zaujal místo pro svědky, kvalifikoval se jako odborník v oboru balistiky a otisků prstů.

„Ukazuji vám určitý revolver, jímž je kolt ráže 0,32 s číslem 14581, a táži se vás, zda jste jej už někdy viděl.“

„Ano, pane – viděl.“

„Kdy?“

„Poprvé jsem jej uviděl asi v sedm čtyřicet pět večer třetího tohoto měsíce, když mi byl předán Samem Dixonem. Ve své laboratoři jsem s ním provedl několik zkoušek a spatřil jsem jej znova přibližně o půlnoci – té noci, když jej obžalovaná Adéla Wintersová identifikovala jako svoji zbraň.“

„Vy jste s tou pistolí provedl určité zkoušky?“

„Ano, pane.“

„Zkoušel jste na ní najít otisky prstů?“

„Ano, pane.“

„Nalezl jste nějaké?“

„Ne.“

„Můžete vysvětlit, proč tam žádné nebyly?“

„Když mi byla pistole doručena, byla pokryta slizkou nečistotou. Na částech pistole, jakož i na prázdné nábojnici, která byla v jedné komoře, ulpívaly kousky odpadků. Rovněž v hlavni jsem našel zbytky nečistot. Když vezmu v úvahu, že se pistole nacházela mezi odpadky, kterými se různě míchalo, mohl jsem jen ztěží očekávat, že na ní nějaké čitelné otisky naleznu. Vypadá to ovšem dost složitě,“ pravil Korbel s omluvným úsměvem, „ale snažím se vysvětlit, že byla-li pistole – jak o tom svědčí důkazy a

jak já tomu rozumím – několik hodin uložena v kontejneru na odpadky, k nimž byly ještě čas od času přidávány další, mohl jsem sotva očekávat, že na ní najdu otisky prstů.“

„V jakém stavu byla pistole – to jest, byla nabitá?“

„Pět komor bylo nabito a z jedné bylo nedávno vystřeleno. Ta obsahovala prázdnou nábojnici.“

„Provedl jste zkoušky s kulkou, kterou vám někdy večer třetího předal soudní lékař?“

„Ano, pane – provedl.“

„A aniž se vás v této chvíli dotáži, odkud ta kulka pocházela, chci se vás zeptat, co vaše testy ukázaly.“

„Prokázaly, že kulka byla vystřelena z té pistole.“

„A provedl jste zkoušky na otisky prstů na rukojeti víka nádoby na odpadky?“

„Ano, provedl.“

„Co jste shledal?“

„Mohu dostat tu obálku, prosím?“ žádal Korbel.

Gulling mu ji podal.

Korbel ji otevřel a vyňal svazek fotografií. „Tyto fotografie, pořízené pomocí zrcadla,“ pravil, „znázorňují spodní část držadla odpadní nádoby. Na držadle se jeví několik málo zřetelných otisků – několik rozmazaných a několik jasně identifikovatelných.“

„Když obrátím vaši pozornost na otisk uvnitř kroužku,“ řekl Gulling, „identifikoval jste ten špatně čitelný otisk?“

„Určil jsem ho. Je to otisk prostředního prstu levé ruky obžalované Adély Wintersové.“

„Můžete klást otázky,“ vyzval Gulling.

„Na rukojeti je několik špatně zřetelných otisků?“ tázal se Mason.

„To je pravda. Jsou však zcela jasné, pane Masone.“

„Můžete jich několik natolik zvýraznit, aby bylo možno je identifikovat?“

„Vy myslíte porovnat je s ostatními otisky?“

„Ano.“

„Ovšem.“

„Jste zaměstnán u policie? To jest, jste ve spojení s městskou policií?“

„Ano, jako odborník.“

„A od policie dostáváte příkazy?“

„Nechápu, jak to myslíte. Jestli z toho chcete vyvodit, že mi policie říká, co mám povídat, mýlíte se.“

„Ale říkají vám, co máte dělat?“

„No… to ano.“

„Když tedy policie pracuje na nějakém případu proti určité osobě, jste vzhledem k té osobě ovlivněn?“

„Jak to myslíte?“

„Vezměte tento případ,“ vykládal Mason. „Vy jste se snažil a ještě snažíte získat důkaz o spojení Adély Wintersové se zločinem. Vy nevyšetřujete vraždu, ale pokoušíte se obvinit paní Wintersovou.“

„Nevidím v tom žádný rozdíl. Je to totéž.“

„To není. Vezměte například tyto otisky prstů. Ve chvíli, kdy jste určil, že jeden z těch otisků patří Adéle Wintersové, bylo to všechno, o co vám šlo, nemyslíte?“

„Přirozeně.“

„Jinými slovy, vy jste se zajímal o otisky na odpadní nádobě jen v tom rozsahu, abyste proti ní získal důkaz?“

„Nuže ano, s tím souhlasím. Ale nechápu, co se snažíte dokázat, pane Masone. Přirozeně, jestli ona uchopila víko od odpadního kontejneru, je tohle důkaz. To jsem se snažil prokázat.“

„Přesně tak, a vy jste se nepokusil zjistit, komu patří ostatní otisky?“

Svědek se smál. „Ach tak! K odpadní nádobě mají přístup tucty lidí. Bylo to veřejně přístupné místo, abych tak řekl. Mnoho

lidí z kuchyní jídelen mělo k nádobám přístup a během odpoledne je nadzvedávalo. Já chci připustit, že jsem se zaměřil jen na zjištění a určení otisků, které prokazují, že Adéla Wintersová zvedla to víko nějakou dobu před mým vyšetřováním.“

„To je ono!“ ozval se Mason. „Jinak řečeno, vy jste chtěl najít jen jednu věc, abyste případ zaměřil proti této obžalované. Když jste ji našel, přestal jste se starat o cokoli jiného. Nemám pravdu?“

„V tomhle speciálním případě ano.“

„Proč jste se nepokusil identifikovat ostatní otisky?“

„Protože se mne netýkaly. Mým úkolem bylo jen stanovit, zda to víko uchopila obžalovaná Wintersová.“

„A když jste prohlásil, že předpokládáte, že víko bylo nadzvednuto několikrát během odpoledne – protože tam byly ukládány další odpadky – neměl jste žádný důvod pro takový předpoklad nebo snad měl?“

„No… ano, měl jsem.“

„A jaký?“

„Nuže… samozřejmě, je jasné, že se to muselo učinit.“

„Který důkaz vás vede k takovému závěru?“

„No… nic z toho, co jsem osobně viděl. Ale z důkazů je to zřejmé.“

„Zdůrazněte tu část důkazů, ze které vyplývá, že se tam později musely ukládat další odpadky.“

„No,“ pravil Korbel, „použijte výpověď Sama Dixona. Když pistoli našel, byla pěkně hluboko mezi odpadky – což dokazuje, že nad pistolí bylo navršeno ještě více odpadků poté, co tam byla vhozena.“

„Jak se to tím dokáže?“

„No tak, no tak,“ vpadl do toho Gulling. „To je jen hádka se svědkem o interpretaci důkazu. Je věcí soudu, aby k tomu podal výklad.“

„Správně,“ ozval se Mason. „Já se jen pokouším ukázat

předpojatost svědka, Vaše Ctihodnosti. Zde je muž, který připustil, že opatřoval důkaz jen pro účely procesu proti Adéle Wintersové – nikoli proto, aby se pokusil objasnit, co se ve skutečnosti přihodilo.“

„Ale není zřejmé, že se muselo stát právě toto?“ tázal se soudce Lindale trochu netrpělivě.

„Není, Vaše Ctihodnosti.“

Lindaleova tvář vyjadřovala překvapení. „Rád bych k tomu tedy slyšel vysvětlení zástupce obhajoby,“ pravil skepticky.

„Je zde předpoklad,“ řekl Mason, „že – vzhledem k nálezu této pistole, řekněme, zahrabané v nádobě – čas od času byly během odpoledne ukládány další odpadky. A teď, dovolí-li soud, vezměme v úvahu faktor času. Pro nedostatek pomocných sil se jídelna v hotelu Lorenzo zavírá v jednu čtyřicet pět odpoledne a zůstává zavřená až do šesti třiceti. Věřím tomu, že dotazem u pomocného kuchyňského personálu by vyšlo najevo, že se poslední dávka odpadků v době denního světla ukládá před druhou odpoledne a že se žádné další dávky nedoplňují až do sedmi padesáti večer.

A tak, bude-li se mnou soud na okamžik souhlasit a vezme-li v úvahu důkazy, zjistí dosti podivnou situaci. Kdyby obžalovaná Wintersová odhodila pistoli do odpadní nádoby ve dvě dvacet odpoledne a kdyby se další odpadky opravdu na tu pistoli navršily před okamžikem, kdy policie vysypala obsah na plachtu, pak by to byl dobrý případ důkazu ověřeného okolnostmi. Ale nebyl-li tam žádný odpad naházen od chvíle, kdy tam byla obžalovaná spatřena až do okamžiku, kdy policie obsah vysypala, pak je zřejmé – ať už obžalovaná Wintersová učinila cokoli – že tam pistoli určitě nedala. To se muselo stát o několik minut dřív, předtím, než obžalovaná vyšla.“

„Jak to?“ tázal se soudce Lindale zmateně.

„Svědectví vlastního svědka obžaloby, Thomase Folsoma,

dokazuje, že obžalovaná se spíš jen podívala dovnitř odpadkového kontejneru, než aby do něj cokoli dala.“

„To je jen pokroucená interpretace, kterou přidáváte k tomuto svědectví,“ utrhl se podrážděně Gulling.

„Samozřejmě,“ poznamenal Mason, „bylo snad i možné, že obžalovaná zahodila pistoli do odpadní nádoby. Ale určitě ji nemohla zatlačit hluboko mezi odpadky – neboť kdyby tak učinila, byla by její pravá ruka potřísněna odpadky a ona by byla nucena se jít umýt. K tomu, aby zamáčkla pistoli do hloubky, by si musela vyhrnout rukáv – a to určitě neudělala, protože by svědek Folsom takové její pohyby uviděl.“

„Nemohl spatřit její ruce,“ namítl Gulling. „Nemohl spatřit ruce, ale mohl vidět rameno a loket. Kdyby byla něco zasouvala hluboko do odpadků, musela by se předklonit a to by jistě svědek Folsom viděl.“

„Ano,“ poznamenal soudce Lindale, „tolik by se dalo usoudit ze svědkova popisu toho, co spatřil. Ovšem, pane Masone, vy jste se ho netázal speciálně na to, zda pohyby, které opravdu pozoroval, odpovídaly zatlačování do hloubky nádoby?“

„To určitě ne,“ odvětil Mason. „On byl svědkem obžaloby. Kdybych mu takový podnět dal, byl by určitě znova pozměnil své vzpomínky! Faktem zůstává, že jeho vlastní výpověď, učiněná třetího krátce po dvou dvaceti, je mnohem výmluvnější než cokoli řekl později. V tom okamžiku si myslel, že obžalovaná pouze nahlédla dovnitř odpadní nádoby. Teprve dodatečně si vytvořil čistě syntetickou vzpomínku, podle níž obžalovanou viděl, jak do odpadkové nádoby něco ‚odhazuje‘. Kdyby se mu teď povědělo, že musela něco hlouběji do nádoby ‚zamačkávat‘, doplnil by si podle toho svou vzpomínku a sám sebe by přesvědčil, že ji uviděl, jak se předklání, aby něco podstrčila pod odpadky!“

„Velmi zajímavý moment,“ podotkl soudce Lindale. „Má k tomu obžaloba nějaký návrh nebo vysvětlení?“

„To tedy nemá,“ odsekl Gulling pohněvaně. „Obžalovaná Wintersová je prostě vinna chladnokrevnou a promyšlenou vraždou. K dispozici je v tomto okamžiku jen část důkazů. Náš další svědek prokáže, že motivem vraždy byla loupež. Že obžalovaná Wintersová u sebe ukryla náprsní tašku obsahující o něco víc než tři tisíce dolarů a že tuto odňala mrtvému Robertu Hinesovi.“

„Nebo ji obžalovaná někde sebrala,“ podotkl Mason.

„To tvrdíte vy, samozřejmě,“ posmíval se Gulling. „Vy budete vykládat, že šla po ulici a ejhle – náprsní tašku! Zdvihla ji a napadlo ji, že se do ní podívá, ale byla tma a –“

„No tak, no tak,“ zasáhl soudce Lindale. „Takový sarkasmus je naprosto nemístný. Důkaz týkající se náprsní tašky obstojí nebo padne sám od sebe. Avšak právě teď uvedl pan Mason zajímavý poznatek ohledně místa, kde byla zbraň. Jak já to chápu, pane zástupce, vy nemůžete prokázat, že zbraň byla nalezena navrch na odpadcích?“

„Jak bych to mohl vědět?“ odvětil mrzutě Gulling. „Když policie převrátila nádobu na odpadky, promíchal se celý obsah.“

„Avšak,“ pravil soudce Lindale, „svědek Dixon odklopil víko – to musel, aby pistoli vytáhl. Kdyby byl pistoli spatřil hned nahoře, sebral by ji a netrval by na tom, aby se odpadky vysypaly.“

„Přesně tak,“ shrnul Mason. „To je také důvod, proč jsem se takovým způsobem svědka dotazoval.“

„Prošetřovali jste,“ zeptal se ho soudce, „věc z toho hlediska, v kolik hodin byly další dávky odpadků ukládány?“

„Prošetřovali, Vaše Ctihodností. Máme informace, podle nichž už toho dne žádné další odpadky nepřišly od dvou odpoledne až do sedmi padesáti večer.“

„Provedla obžaloba nějaké takové šetření?“ tázal se soudce Lindale.

„To obžaloba neučinila,“ opáčil Gulling ještě popuzeněji.

„Obžaloba má dost důkazů k tomu, aby obě obžalované usvědčila před porotou.“

„Chápu,“ podotkl soudce Lindale. „Pokud bude tento proces postoupen před porotu, pak už opravdu třeba nebude o čem diskutovat. Soud však upozorňuje obžalobu, že se jedná o případ zahrnující obžalobu z vraždy prvního stupně. A je-li zde nějaký odůvodněný rozpor svědectví, pak by bylo třeba, aby byla obžaloba právě tak důsledná ve svých důkazech jako obhajoba. Tomuto soudu se zdá zřejmé, že podle současných výpovědí nemohla obžalovaná Wintersová zatlačit zbraň hlouběji do nádoby na odpadky. Domnívám se, že byla ta pistole identifikována jako vražedná zbraň?“

„Ano, Vaše Ctihodnosti.“

„Pak navrhuji, abychom v tomto procesu pokračovali až zítra ráno,“ prohlásil soudce Lindale, „a aby obžaloba za pomoci policie věnovala zvláštní pozornost upřesnění skutečností kolem nádoby na odpadky a též tomu, zda se mezi druhou dvaceti odpoledne a okamžikem, kdy byla zbraň objevena, přidávaly další odpadky. Soud se odročuje.“

Harry Gulling odstrčil křeslo a rázně se vztyčil za stolem, který obvykle používá zástupce obžaloby. Když přecházel ke stolu obhajoby, vypadal zachmuřeně a rozhodně.

„Pane Masone,“ pravil ostře.

Mason vstal a otočil se k němu.

„Doufal jsem, že případ bude ještě před večerem dostatečně prezentován, aby tak soud i veřejnost měly k dispozici všechna fakta, a že budou obžalované vzaty do vazby.“

Mason jen přikyvoval a zkoumavě Gullinga pozoroval, jako by hodnotil jeho sílu.

„Bohužel,“ pokračoval Gulling, „se díky vaší taktice situace změnila. Popletl jste závěry vyšetřování i soud a to do jisté míry změnilo i mé vlastní plány.“

Mason stále nic neříkal.

„Avšak jen v určitém rozsahu.“

Koutkem oka spatřil Mason dva fotografy od novin s kamerami v pohotovosti.

„Mám za to,“ pokračoval Gulling, „že je správné, abych vám teď řekl, že má základní strategie zůstává nezměněna. Tímto vám, pane Masone, předávám předvolání před státní Velkou porotu na sedmou hodinu dnes večer.“ A strčil Masonovi list papíru.

Současně bleskly synchronizované výbojky obou fotografických aparátů, jak fotoreportéři zachycovali předání obsílky.

„Děkuji vám,“ odvětil Mason a klidně si dal listinu do kapsy.

„A já vás varuji, Masone,“ pokračoval Gulling, když fotografové odbíhali, aby své snímky včas vyvolali a dostali do odpoledních vydání, „budete buď obviněn z křivé přísahy, nebo ze spoluúčasti na zločinu. Mám důkaz, že jste se večer v den vraždy setkal v pouliční dráze s Evou Martellovou a pak jste s ní zmizel. Usuzuji, že určitá osoba, která spravuje penzion a která se vás zjevně snažila krýt, je vinna křivou přísahou. Vyšetřování odhalilo, že je vaší bývalou klientkou, kterou jste před nějakým časem úspěšně obhajoval. Cítím, že je jen fér, když vám to všechno říkám, abyste byl připraven.“

Mason pokročil vpřed. „V pořádku,“ odvětil s tvrdým výrazem, „vy jste mne připravil. Teď připravím já vás. Udělal jste z tohoto případu osobní věc, osobně jste ho přišel k soudu projednávat a předpokládám, že dnes večer budete zasedat před Velkou porotou, abyste mě osobně vyslýchal. Vy máte veřejnou funkci. Já ne. Můžete mi zavařit a já to přežiju. Jestli naopak zavařím já vám, pak myslím, že vás to zničí.“

„Právě teď,“ pravil Gulling, „jsem to já, kdo komu může zavařit, a naservíruji vám to pěkně horké, pane Masone!“

KAPITOLA XIX

Mason přecházel sem a tam po své pracovně. „To, co mi u tohohle případu dělá starosti, Paule, je Mae Bagleyová," řekl.

„Co je s ní?"

„Pokoušela se mě krýt. Oni na ni bez jakéhokoli varování pěkně zhurta udeřili. Jakmile taxikář prozradil, kde naložil Evu Martellovou, poldové tam přiběhli a Mae Bagleyovou sbalili."

„A ona jim řekla, že Evu Martellovou nikdy předtím neviděla?"

„Přesně tak."

„Byla pod přísahou?" ptal se Drake.

„Ne, to nebyla. Krátce nato ji zatáhli před Velkou porotu a tehdy už pochopitelně pod přísahou vypovídala. Dneska večer ji asi budou vyslýchat znovu."

„Sakra, Perry, ať byla její první historka jak chce kostrbatá, měla by se jí držet. Může pak samozřejmě odmítnout vypovídat na základě toho, že by mohla být obviněna, kdyby promluvila."

„Tak jednoduché to není," poznamenal Mason. „Gulling je technicky uvažující typ s vysokým míněním o sobě a s přehnanou představou o své vlastní důležitosti. Je natolik bystrý, že ovládá všechny technické možnosti zákona a je připraven kohokoli zákoníkem uzemnit."

„No, zdá se, že ti přišili černého Petra, Perry. Vědí, žes vzal Evu Martellovou do toho penzionu. Cožpak nemůžeš dokázat, že ti Gulling dal lhůtu do poledne, abys ji předvedl? Žes jí řekl, aby se sama dostavila na policii právě v časovém limitu, který ti dal Gulling, aby se uplatnila tvá i její výpověď proti pouhému Gullingovu výmyslu, že na policii nejela, když ji zajistili? Mně se zdá, že by se takhle mohl ten případ snadno vyřešit."

„To není jádro pudla,“ odtušil Mason. „Mae Bagleyová se mě snažila krýt. Tvrdila, že neměla Evu Martellovou ve svém domě. Avšak ve chvíli, kdy svoji výpověď změní, ji budou mít v hrsti ze dvou důvodů. Za prvé, že neměla v pořádku seznam osob v penzionu, a za druhé kvůli své předešlé falešné výpovědi. Zároveň jí tedy přišijou spoluvinu za ukrývání osoby obviněné z vraždy. A když se pokusím chránit sám sebe tím, že povím, co se stalo, potopím Mae Bagleyovou. Jakmile promluvím, přivolám na Bagleyovou všechna možná obvinění.“

„Ach jo,“ povzdychl si Drake.

„A až stanu před Velkou porotou, budu se musit pokusit z toho vymluvit nebo přijmout porážku.“

„Nemůžeš se dovolávat profesionálních privilegií důvěrné komunikace?“

„Jedině ohledně toho, co by mi sdělila moje klientka. A ještě mám proti sobě tu lhůtu do dvanácti hodin…“

„Nemůžeš dokázat, že je to jen absurdně vykonstruované?“

Mason se ušklíbl. „Dlouho jsem bombardoval úřad okresního prokurátora technickými připomínkami a teď bych sám sebe dostal do dost špatného světla, kdybych začal vyvádět, že mě chtějí dostat na technické triky!“

„Hm, to je pravda,“ připustil Drake. „Ale Perry, co je to za nápad pohodit náprsní tašku, aby ji Gulling objevil?“

Mason se uchechtl. „Chci dát Gullingovi příležitost vykládat zákon, Paule.“

„Který zákon?“

„Tu část zákona, která určuje, co je přiměřený čas. Třeba nebudu muset tuhle fintu užít, ale protože ho dobře znám a čekám, že se mě pokusí chytit na nějaký jednoduchý přestupek, kdybych se snad vykroutil z tohohle obvinění… Ale on nás všechny má docela dobře v hrsti už jen na to, co už prokazatelně objevil.

Ovšem,“ pokračoval Mason, „kdyby v tom nebyla ta náprsní

taška, situace by se zjednodušila. Protože svědecké výpovědi kolem pistole jsou teď považlivě zmatené.“

„Adéla Wintersová pistoli do té nádoby na odpadky nevhodila?“

„Začínám si myslet, že nevhodila.“

„Jak se to tedy dá vysvětlit?“

„Že nám o pistoli lže. Vůbec ji neměla a pistole také nikdy neležela na bufetovém stolku a ona si ji s sebou nevzala. Ale věděla, kdo ji doopravdy měl a že ta osoba souhlasila s odhozením revolveru do odpadní nádoby. Podle mé současné představy se Adéla Wintersová jen podívala dovnitř, jestli tam pistole je.“

„To zní dost složitě, Perry.“

Mason se náhle otočil k Delle Streetové. „Zavolejte mi hotel Lorenzo, Dello. Chci hovořit s někým, kdo zná záznamy, které se tam vedou.“

„O co ti jde, Perry?“ ptal se Drake, zatímco Della vytáčela číslo. „Ty myslíš, že tam má Adéla Wintersová nějakého komplice?“

„Jedna věc se v tom případu nikdy nevysvětlila,“ poznamenal Mason. „Je jednoduchá, zřejmá a významná – a proto ji každý úplně přehlédl.“

„Co je to?“

„Proč vlastně Adéla Wintersová a Eva Martellová šly nejprve do hotelu Lorenzo?“ tázal se Mason.

„No, chtěly se odebrat na nějaké veřejné místo. Nechtěly jít domů a…“

„Existuje mnoho hotelů,“ odvětil Mason. „Proč si vybraly právě Lorenzo?“

„No, protože si jeden z nich musely vybrat.“

„Ale co je přivedlo právě do tohohle? Já –“

„Máte je na drátě,“ upozornila Della Streetová. Mason uchopil telefon a ozval se: „Tady je Perry Mason, advokát. Potřeboval

bych si ověřit něco o jednom vašem dřívějším zákazníkovi.“

„Ano, pane Masone, rádi vám pomůžeme, bude-li to v našich silách.“

„Chci vás poprosit, abyste se laskavě podívali do starších záznamů a řekli mi, zda u vás někdy neměla Adéla Wintersová pronajatý pokoj.“

„To vám mohu sdělit hned, pane Masone. Povšiml jsem si v dokladech jejího jména a navíc tady policie našla tu zbraň. Možná, že vám to není známo, ale určitou dobu tady pracovala jako číšnice v jídelně Lorenzo Café. Tato jídelna podléhá jinému vedení, i když je spojena s hotelem.“

„Jak je to dlouho?“ dotazoval se Mason. „Více než rok.“

„Jak dlouho tam pracovala?“

„Tři měsíce.“

„Ví o tom ještě někdo jiný?“

„Ano pane, ví o tom úřad okresního prokurátora.“

„Jak tohle víte?“

„Protože se mne vyptávali a já jsem jim to řekl.“

„Kdy?“

„Předevčírem.“

„Děkuji vám,“ pravil Mason. „Předvolali vás jako svědka?“

„Mě ne, ale majitele jídelny. Chtěl byste s ním mluvit?“

„Není třeba,“ odvětil Mason. „Díky za informaci. Na shledanou.“

Když pokládal telefon, zachytil zaražený pohled Paula Drakea.

„Tak tady to máš,“ zvolal Mason. „To je ono! Teď už vím, proč šly obě právě do hotelu Lorenzo, a také jak paní Wintersová věděla, kde jsou kontejnery na odpadky. Asi před rokem tam tři měsíce pracovala!“

„Opravdu?“ divil se Drake. „Tak to jo. Ale co s tou pistolí?“

„Podle Folsoma zvedla víko a nakoukla dovnitř. No, a pak byla pistole nalezena pod značnou vrstvou odpadu. A co když nám

Adéla Wintersová lže? Co když, jak jsem se před několika minutami zmínil, pistoli na tom stolku nezanechala? Co když měl ten revolver někdo úplně jiný? Co když jí ta osoba zatelefonovala, že on nebo ona zabila Hinese a pistoli odhodila do té odpadkové nádoby? Kdo mohl zabít Hinese a přitom počítat se spoluprací Adély Wintersové?“

„Eva Martellová,“ odvětil rychle Drake.

Mason se nad tím chvilku zamyslel. „Na tom může něco být. Ale já bych spíš řekl – kdy se vlastně vyvážel polední odpad, Paule?“

„To jsme pro tebe kontrolovali. Bylo dvě-deset, kdy vyšel zaměstnanec kuchyně s velkým kbelíkem odpadu, který vysypal do prostřední odpadní nádoby. Policie ho už vyslýchala – pokoušela se ho zviklat, že se mohl mýlit v čase, že to mohlo být nějakou chvilku po dvou-dvaceti. Ale on trvá na tom, že to bylo přesně deset minut po druhé. Je si jistý, protože se neustále díval na hodiny – měl na třetí hodinu schůzku a chtěl se dát do pořádku, včas se převléci a stihnout schůzku. A tady je něco podivného: nemůže na to přísahat, ale má pocit, že když vysypal ten kbelík, byla nádoba naplněná odpadky asi ze dvou třetin.

Chápeš, co to značí, Perry? Pistole tam musela být před dvěma-deseti a poslední vysypaná dávka odpadu ji musela překrýt. Ten muž spěchal a tak jen zvedl víko a odpad tam vyhodil. A za pět deset minut nato, když Adéla Wintersová koukla dovnitř, nebylo už pistoli vidět, protože byla zasypaná.“

Mason zvolal: „Paule, prokážeme-li, že pistole byla v odpadní nádobě skutečně ve dvě-deset, máme alibi! Protože Adéla Wintersová se do hotelu nedostala před čtvrt na tři. Jak je to s okamžikem smrti? Co ses o tom dozvěděl?“

„Soudní lékař ji určuje na dobu mezi jednou a třetí hodinou odpoledne. Přesněji to nelze určit.“

„Nuže,“ pokračoval Mason. „Eva Martellová byla v tom bytě

až do za pět minut dvě. V jedenáct minut po druhé obě vyšly z činžáku. Což nechává časový úsek šestnácti minut mezi tím, kdy vyšly z bytu a okamžikem, kdy opustily budovu.“

Teď už byl vzrušený i Drake. „Podívejme se na to teď z jiného úhlu. O kom víme, že mohl jednoduše vstoupit do toho bytu – vejít, aniž vzbudil pozornost? V první řadě Helena Reedleyová. Ta měla od bytu klíč. Dále Carlotta Tiptonová. Mohla zaklepat na dveře a Hines ji mohl vpustit dovnitř. Potom, samozřejmě, uklízečka…“

„A já mám chuť přidat k tomu seznamu i Artura Clovise,“ poznamenal Mason. „Domýšlím si, že měl k tomu bytu klíč a že to je jedna z věcí, které ho při každé zmínce pořadně vyvedly z míry. Nevidím ale žádnou možnost, jak se o tom přesvědčit, nebo snad o něčem víš, Paule?“

„Ne. Ledaže bychom byli schopni vymyslet nějaký způsob, jak ho zmáčknout, a to by bylo nebezpečné.

Ovšem, pokud vůbec kdy klíč měl, tak se ho teď už asi zbavil,“ dodal Paul Drake.

„No,“ navázal Mason, „a co Helena Reedleyová? Nevíme, kde byla v době, kdy byla vražda spáchána. Ona tvrdí, že čekala v restauraci na Hinese, minula se tam s ním a pokoušela se k němu dovolat. Předpokládejme, že mluvila s Carlottou a Carlotta jí sdělila, že je Hines v tom druhém bytě?… To ne, Carlotta na to nevypadá… Ale když už jsi to nakousl, Paule, existuje řada lidí, kteří nemohou doložit, co dělali v době asi tak od tři čtvrti na dvě do čtvrt na tři.“

Drake přikyvoval.

„Ne že by to můj problém moc zjednodušilo,“ ozval se chmurně Mason. „Policie po mně půjde v záležitosti ukrývání Evy Martellové, jelikož údajně může být zapletena do vraždy. A půjde po Mae Bagleyové pro falešné prohlášení, pro špatné vedení zápisu a pro spoluúčast… Řeknu ti, co uděláš, Paule. Pošli vhodně

vyhlížejícího agenta, aby si navlékl montérky, vzal brašnu, obešel několik bytů v domě, kde žije Artur Clovis, klepal na dveře a hlasitě oznamoval, že shání pro svoji firmu staré klíče jako náhradní. Ať řekne, že staré klíče vykupuje po pěti centech.“

„Ale ze starého klíče se nedá udělat nový, Perry – to víš sám!“

„V tom to právě je,“ ozval se Mason. „Clovis je typ snílka. Není zrovna praktický. Vžij se do jeho situace. Někdo, kdo vypadá jako zámečník, se objeví ve dveřích a vykládá, že sbírá staré klíče. Má otevřenou brašnu z poloviny naplněnou klíči. Nabízí pět centů za kus. A teď si představ, že má Clovis klíč, který ho pálí v kapse. Má tedy skvělou příležitost, jak se ho zbavit. Nebude se toho muže nijak vyptávat – prostě hodí klíč do brašny, sebere pěťák a pomyslí si, že udělal dobře!“

„Co bude mít ten kámoš v brašně?“ ptal se Drake „Já tolik klíčů dohromady nedám…“

„Sežeň nějaké železné podložky,“ poradil mu Mason „Něco, s čím by ten člověk mohl v brašně chrastit.“

„Dobrá, Perry, zkusím to. To by mohlo zabrat.“

„Pospěš si s tím,“ pravil Mason a mrkl na hodinky „Čas utíká zatraceně rychle.“

„Po telefonu to můžu rozjet během hodiny, a –“

„To je dvakrát víc, než potřebuji,“ přerušil ho Mason. „Pošli tam agenta do třiceti minut.“

Drake zabručel. „Kdybych byl napřed řekl třicet, zkrátil bys to na patnáct. Musím už odsud vypadnout, Dello, a pustit se do toho, než vymyslí ještě něco dalšího.“

Drakeova lenost byla náhle tatam. Jeho dlouhé nohy několika rychlými kroky zdolaly kancelář a stejně rychle vypadl ze dveří.

Když odešel, pohlédl Mason na hodinky a pak se zadíval na Dellu Streetovou. „Nemusíte tady už čekat, Dello.“

„Zůstanu raději v kanceláři,“ odvětila. „Můžete dostat nějaký nápad.“

„To bych tedy potřeboval! Kruci, Dello – v tomhle případě je něco, nějaký ústřední bod, který mi uniká.“ Začal znova přecházet po pracovně.

„Šéfe, slyšíte?“ ptala se Della. „Zvoní telefon ve druhé kanceláři.“

„Podívejte se, kdo to je,“ opáčil Mason. „Je-li to klient, povězte mu, že tady nejsem.“

Della přešla k přepínacímu panelu a v okamžiku se vrátila se slovy: „Je to Cora Feltonová. Říká, že s vámi musí hovořit, že je to moc důležité. Přepojila jsem ji na tuhle linku.“

Mason uchopil sluchátko svého přístroje. „Haló, Coro. O co jde?“

„Pane Masone, nezlobte se, ale já –“

„To je v pořádku, stejně tady pracuji na tom případu.“

„Ne, ne – myslím, že mě mrzí, co se stalo.“

„Co?“

„Obávám se, že jsem neudělala dobře, když jsem vás pověřila obhajobou tety Adély. Přece jsem vám říkala, že na ni není vždy spolehnutí v tom, co říká, ale nepředstavovala jsem si, jak dalece – “

„No tak,“ vpadl Mason. „Ven s tím, Coro! Vynechte omluvy a vysvětlování. O co vám jde?“

„Ach, pane Masone, já… já nevím, jak vám to povědět“

„Jen to povězte!“

„No, právě jsem byla navštívit tetu Adélu. Měla jsem propustku… Zkrátka, řekla mi, že to, co vypovídala, nebylo zcela pravdivé.“

„O čem?“

„O té náprsní tašce.“

Mason vzdychl. „Chcete říci, že ji opravdu sebrala mrtvému?“

„Já… já nevím, pane Masone.“

„Co vám tedy přesně sdělila?“

„Tvrdila, že k ní přišla až potom. Většina věcí se prý udála tak, jak vám řekla, ale že náprsní taška tam byla až když se vrátila nazpět do toho bytu. Já jsem jí vyprávěla, jak jste byl skvělý a jak obdivuhodně jste si v tom procesu počínal. No a pak začala plakat a povídala, že se cítí zaskočená!“

„Kde jste teď?“

„V obchodním domě asi dva bloky od radnice.“

„Skočte do taxíku a přijďte sem,“ pravil Mason. „Musím s vámi mluvit dřív, než se dostavím před Velkou Porotu. Máte akorát čas, abyste to stihla, když si pospíšíte.“

Když zavěsil, poznamenal k Delle Streetové: „To je pěkná kaše! Poslouchala jste?“

„Ano a dělala jsem těsnopisné poznámky.“

„Hodná holka! Já – ah, Bože, někdo sem jde.“

Ozvalo se naléhavé ťukání na výstupní dveře Masonovy soukromé pracovny. Mason pokynul Delle, ta vstala a otevřela dveře. Byla to Mae Bagleyová.

„Ach, pane Masone,“ začala zprudka. „Za živý svět nic takového neudělám! Jenom – no, předvolali mě znova před Velkou porotu a pan Gulling se mnou mluvil –“

„Posaďte se,“ vyzval ji Mason. „Co povídal pan Gulling?“

„Povídal, že mají všechny potřebné důkazy, aby mohli prokázat, že jste umístil Evu Martellovou v mém penzionu, ale chtějí ten případ opravdu hladce uzavřít. Že získám úplnou beztrestnost, když jim povím pravdu. Že prý mě nebudou obtěžovat ohledně licence nebo ohledně spoluviny. Budou vycházet z toho, že jste mne ovlivnil. Řekl, že bude všechno v pořádku – nebudu ani obviněná z křivé výpovědi nebo čehokoli jiného.“

„Co jste odpověděla?“ tázal Mason.

„Dívala jsem se mu do očí a řekla: ‚Ale, pane Gullingu, já nechápu, že byste zrovna vy mohl udělat takový návrh. Myslela

bych, že pochopíte, že žena v mém postavení si nemůže dovolit lhát. Kdybych byla předtím spatřila Evu Martellovou nebo kdyby mi ji přivedl pan Mason do domu, řekla bych vám to!‘“

„Budete na tom trvat?“

„Já nevím…“

Mason prohlásil: „Podívejte se, Mae, já vám radím, abyste využila výhody takové nabídky a pověděla pravdu.“

„Myslíte to vážně?“

„Ovšem.“

„Chcete, abych se vším vyrukovala a pověděla jim pravdu?“

„Ano – vypovězte všechno, co se stalo,“ opakoval Mason. „Neměla jste lhát, abyste mne chránila. Dostala jste se do nesnází a já se určitě nehodlám skrývat za vašimi zády.“

„Ale – ale, já nemám v úmyslu jim to vyklopit! Jen mne napadlo, že byste to měl vědět.“

„Vy tam teď jdete?“ ptal se Mason.

„Ano.“

„Povězte jim celou historii podle pravdy,“ zdůraznil Mason, „a dodejte, že jsem vám to doporučil.“

„Dobrá… dobrá, děkuju, pane Masone. Já… sakra, mě vůbec nenapadlo, že byste mi navrhl něco takového.“

„To je moje rada pro vás,“ dodal Mason, „a už jděte.“

„Díky vám, pane Masone. Jen chci, abyste věděl, jak je mi… Já bych pro vás udělala cokoli, cokoli na světě, šla bych třeba do vězení!“

„To je pěkné,“ odvětil jí Mason s úsměvem, „ale jen jim povězte pravdu a tím se všechno napraví.“

„Děkuji, pane Masone. Doufám, že se tam uvidíme.“

„Pravděpodobně,“ poznamenal Mason. Přešla ke dveřím, kývla na Dellu Streetovou, vřele se na Masona usmála, a než dveřní automat zavřel, zaslechli už klapání podpatků na chodbě.

Mason koukl přes stůl na Dellu Streetovou a pokrčil rameny.

„Jako právní zástupce jsem jí mohl poskytnout jen takovouhle radu – prostě říkat pravdu.“

Della Streetová kývla, vstala a pravila: „Mám nějaké tušení. Zůstanete tady ještě pár minut?“

„Ano. Přijde Cora Feltonová.“

Della vyšla do chodby a dveře se zavřely. Mason vzdychl, koukl na hodinky a začal znova nepokojně přecházet po místnosti.

Della Streetová proběhla chodbou, aby dostihla Mae Bagleyovou u výtahu. „Mae,“ rychle zašeptala, „rozumíte tomu, ano?“

„Čemu?“

„Že to byla jediná rada, kterou vám pan Mason mohl dát. Kdyby vám býval doporučil, abyste neříkala nic, nebo pověděla lež, byla by to konspirace ve věci křivého svědectví – ovšem, kdyby se na to přišlo.“

„Poslechněte, děvenko, o mě se nemusíte bát,“ ujistila ji Mae. „Povězte panu Masonovi, aby jen dělal, co uzná za vhodné a přestal mít starost o to, co bych já mohla říkat. Cokoli se Gulling ode mne dozví, může si klidně zapsat za uši!“

Obě ženy se na sebe chvíli dívaly a najednou Mae Dellu objala. „Ubohé dítě!“ zvolala. „Celá se třesete. Je to tak zlé?“

„Kruci,“ povzdechla si Della, „nevypadá to dobře, mám starost.“

„To bude v pořádku! Jděte zpátky a poklepejte mu na rameno. Povězte mu, co jsem vám právě řekla.“

Della Streetová zavrtěla hlavou. „Nemůžu mu to přímo naservírovat,“ poznamenala. „To je jedna z věcí, o nichž se nikdy nemá mluvit. My jen – No, v takovéhle chvíli si prostě musíme navzájem důvěřovat.“

Kabina zdviže osvětlila šachtu a pak se zastavila. Když se dveře odsunuly stranou, Mae Bagleyová vstoupila a zamávala povzbudivě na Dellu.

Della kráčela zvolna zpět do kanceláře, když vtom přijela a zastavila druhá kabina. Dveře se otevřely a vyběhla Cora Feltonová.

„Ach, dobrý den!“ pozdravila ji Della. „Šéf už vás čeká. Máme jen malou chvilku.“ A vpustila Coru dveřmi do Masonovy soukromé pracovny.

Mason, který stále přecházel po místnosti, při jejich příchodu vzhlédl.

„Zdravím, Coro,“ pravil. „Posaďte se. Povězte mi, o co jde.“

„Pane Masone, já vlastně nevím. Úplně jsem ztratila důvěru k tetě Adéle. Nemohu pochopit, proč by takovou věc dělala.“

„A co teď tvrdí?“

„Říká, že sebrala tu náprsní tašku a pak se divila, proč ji tam pan Hines nechal. Pak šla do druhého pokoje a našla mrtvého. První její myšlenka prý byla, že teď nikdo nebude vědět, že náprsní taška chybí a že si může nechat její obsah. Nevěděla, kolik to je, ale všimla si, že je náprsní taška napěchovaná penězi. Když pak měla příležitost do ní nakouknout – zatímco Eva telefonovala vám a potom policii – uviděla ty velké bankovky. Rozhodla se, že se jich nevzdá, svět jí nikdy nedal nic zadarmo. Lidé jí dělali všechny možné naschvály, a –“

„Nechte ospravedlňování,“ vpadl Mason. „Jen mi to dopovězte.“

„No, když ji policie sbalila a vyptávala se jí, kde a kdy sebrala tu náprsní tašku, byla zastrašená a lhala, protože si myslela, že jediná věc, kterou mohla udělat, bylo tvrdit, že ji našla před zavražděním pana Hinese. Prohlašuje, že v té chvíli netušila, že byl Hines zabit její pistolí. To znamená, že vražda musela být spáchána v době, kdy byla dole. Ona si pak myslela, že se to stalo o něco později – poté, co odešla z toho bytu.“

Mason se zeptal: „Měla nějaký zvláštní důvod, proč vám to všechno vykládala?“

„Ano. Přidali jí do cely společnici – spoluvězeňkyni obviněnou z vraždy svého muže. Ta žena byla milá a sympatická a začala se Adéle důvěrně svěřovat. Pověděla tetě Adéle všechno o svém případu a teta Adéla rozvázala a taky jí kus řekla. No, a když byla teta Adéla odvedena z cely kvůli jakýmsi formalitám, čekala jedna z ostatních vězenkyň, až dozorkyně trochu poodejde a pak pošeptala tetě Adéle podsvětním žargonem – že má držet jazyk za zuby, protože k ní dali ‚práskačku'. Chvilku to neúčinkovalo, ale potom tetě Adéle došlo, co to všechno obnáší, a je teď celá vystrašená."

„To má tedy proč," odvětil Mason zamračeně. „Co je tohle zase za polízanici!"

Della, která sledovala čas, ho upozornila: „Budete už muset jít, šéfe!"

Mason kývl a chopil se své aktovky a klobouku.

„Změní to hodně situaci, pane Masone?" tázala se Cora nervózně.

„Jestli to hodně změní situaci!" Masonův hlas byl plný štiplavého sarkasmu. „Jenom si tím definitivně podepsala rozsudek. Jakmile přizná zfalšování poslední přísežné výpovědi, kterou učinila –" Zarazil se, když se ozval telefon.

Della Streetová zvedla sluchátko. „Ahoj. Ano – počkej okamžik, Paule. Právě odchází."

Mason vzal spěšně sluchátko od Delty a ohlásil se: „Ahoj, Paule. Něco nového?"

Drakeův hlas byl vzrušený. „Něco nového! Tak poslouchej, Perry. Máme to! Chlapík to spolkl i s navijákem. Můj člověk měl tašku plnou podložek a –"

„Na tom nesejde," vpadl mu do řeči Mason. „Honem mi odpověz."

„Ten ptáček prošumoval zásuvky a prodal mu patnáct klíčů, z nichž jeden má na sobě nápis ‚Činžovní dům Siglet Manor'."

„Nezkusili jste ho u bytu Heleny Reedleyové?“

„Ještě ne, Perry. Měj rozum – k sakru, můj agent ho právě získal. Ale už tam pospícháme.“

„Výborně,“ opáčil Mason. „To mi spadl kámen ze srdce. Zdá se, že jsme trochu popojeli. Lze si představit, co se vlastně odehrálo. Clovis pověděl Heleně Reedleyové, co Hines říkal, a Helena Reedleyová v tom hned uviděla pokus o vydírání… Prima, Paule. Už to mám. To může být východisko. Objeví-li se něco, zavolej mi do předsálí – zařídím to tak, abych tam mohl brát telefony. Vezmi s sebou Dellu, aby mi předávala zprávy, kdybych zrovna nemohl k telefonu. Pokračuj na tom. Na shledanou. Už pádím.“

Mason zavěsil a kývl na Dellu.

Když mu podávala klobouk a aktovku, řekla nesměle: „Narazila jsem v chodbě na Mae, šéfe. Je to milé děvče, nemyslíte?“

Mason se zastavil a pátravě se na sekretářku podíval. Jeho pohled se setkal s velkýma nevinnýma očima.

„Chtěla jsem říct, že je to dobrá duše,“ dodala Della.

Mason ji objal a přivinul k sobě. „Vy také!“

KAPITOLA XX

Mason zastihl Mae Bagleyovou v předsálí zasedačky Velké poroty. Lehkým kývnutím hlavy jí naznačil k ohbí chodby a Mae Bagleyová ho následovala za roh. „Kdo je tam?“ vyptával se Mason.

„Skoro všichni.“

„Vzpomínáte si na jména?“

Zasmála se. „Zachytila jsem všechna jména – proto na vás tady venku čekám. Napadlo mě, že byste je rád znal, než vstoupíte.“

„Hodné děvče!“

Začala povídat: „Je tam muž jménem Clovis, o němž si myslím, že má ověřit nějaká čísla na bankovkách. Je povoláním bankéř.“

„Toho znám.“

„A Sam Dixon – Toho znáte dobře. A Tom Folsom, pak paní Carlotta Tiptonová, o níž soudím, že přišla potvrdit nějaké telefonáty, dále Helena Reedleyová a Orville Reedley. Ti poslední dva sehrávají typickou manželskou komedii. Sedí na opačných stranách místnosti a nevraživě se pozorují.“

„V pořádku. A teď dobře poslouchejte. Musíte mi důvěřovat a řídit se přesně mými pokyny.“

„Pane Masone, všecko na světě, jak jen řeknete.“

„Della Streetová vás chytila na chodbě a nabádala vás, abyste nedbala toho, co jsem vám pověděl –“

„Della Streetová?“

„Moje sekretářka.“

„Proboha, ne, pane Masone. Musela asi jít dolů na dámskou toaletu – zaslechla jsem někoho vycházet ze dveří, ale…“

„Koukněte,“ přerušil ji Mason, „vy lžete. Nemůžete si dovolit mi lhát.“

„Bez ohledu na to, kdo se mě ptá,“ odvětila, „přisahala bych a vždy to odpřisáhnu, že mi Della Streetová nikdy neřekla ani slovo.“

„Tak dobře,“ poznamenal Mason. „Necháme toho. Ale jestli to udělala, nedbejte na to, co vykládala. Teď vám řeknu, co chci, abyste učinila. Chci, abyste šla za Gullingem a sdělila mu, že jste změnila názor. Že jste ochotná povědět pravdu, pokud vám může poskytnout záruku úplné beztrestnosti ve věci křivé výpovědi, spoluúčasti a podobně – ale že takovou záruku chcete písemně a s jeho podpisem. Jděte rovnou k němu a dostaňte to z něj.“

„Ale co mu řeknu, až tu smlouvu dostanu?“

„Potom,“ odvětil Mason, „vypovídejte absolutní pravdu do poslední podrobnosti. Rozumíte? Nic neskrývejte, kromě – no ovšem, nemusíte mu vykládat o žádném rozhovoru, který jste mohla vést na chodbě před mojí kanceláří.“

„Bez starosti, pane Masone – já o tom hovoru ani nemuknu, i kdyby se mě na to vyptával sám svatý Petr.“

„Hodná holka!“ poznamenal Mason. „Teď jděte za Gullingem. Já přijdu tak minutu dvě po vás, aby to nevypadalo podezřele.“

„To nic, já jsem chodila dovnitř a zase ven, kouřila a procházela se. Určitě usoudili, že jsem na nervy. Aspoň bude vypadat přesvědčivě, když půjdu za Gullingem. Bude myslet, že se po jeho pohrůžce škvařím ve vlastní šťávě. Ale jste si jistý, že je všechno v pořádku? Že chcete, abych to učinila, pane Masone?“

„Ano. Povězte mu všechno – s touhle výjimkou: pamatujte si, že jsem vás nenabádal, aby Eva Martellová nepodepsala přihlášku. Jen jsem vám řekl, že bych chtěl, aby Eva Martellová dostala pokoj tam, kde –“

„Ano, beru na vědomí. To byl můj vlastní nápad, nezapsat ji do seznamu.“

„Správně,“ pravil Mason. „Řekněte jim to tak, jak se to stalo. Hodně štěstí.“

Mae Bagleyová se vrátila do místnosti a za pár okamžiků se přiloudal i Mason.

Mae Bagleyová něco šeptala Gullingovi a za chvilku nato ji Gulling vyprovodil ze dveří. Svědkové museli nějakých deset minut čekat v nepřívětivém tichu. Potom prošel Gulling s vítězným úsměvem předsálím, vstoupil do zasedačky Velké poroty a skoro ihned byl zpátky. „Pan Perry Mason,“ ohlásil.

Mason vstoupil do sálu vyšetřovací komise.

„Pane Masone,“ pravil Gulling, „jste předvolán jako svědek. Velká porota zjišťuje určité okolnosti v souvislosti s vraždou Roberta Hinese a následky, které z toho vzešly. Považuji za správné, abych vám řekl, že můžete být obviněn jako spoluúčastník nebo spolupachatel určitých zločinů. Jste si, samozřejmě, vědom svých zákonných práv. Nemusíte odpovídat na žádnou otázku, která by mohla vést k vašemu obvinění. Jakékoli jiné odmítnutí odpovědi na určitou otázku však bude považováno za pohrdání soudem.“

Mason se usadil do křesla pro svědky a ledově se usmál na Gullinga. „Jen do toho, pane Gullingu. Dejte se do toho.“

„Nejde mi o jakoukoli důvěrnou komunikaci mezi vámi a vašimi klienty, pane Masone, avšak táži se speciálně, zda jste poté, co jste se dozvěděl o vraždě Roberta Hinese, neukryl Evu Martellovou před policií. Zda jste ji nepotkal na stanici pouliční dráhy poblíž jejího bytu, nevzal ji do svého automobilu a neodvezl ji do penzionu spravovaného Mae Bagleyovou, která je vaší bývalou klientkou?“

Mason zkřížil nohy a přikývl. „Ano, samozřejmě.“

„Cože?“ zvolal Gulling.

„Zcela určitě jsem to učinil,“ pravil Mason. „Ovšem s tím, že vaše premisa je nesprávná. Neukrýval jsem ji před policií.“

„Před kým jste ji tedy skrýval?“

„Před novinovými reportéry,“ odvětil rychle Mason. „Znáte, jak to chodí. Tihle chlapíci vědí, jak vyslídit lidi a vytáhnout z nich interview.“

„Ale šel jste s touhle mladou ženou do penzionu Mae Bagleyové a prohlásil, že ji tam chcete ukrýt, aby ji nikdo nenašel?“

„To je doslova pravda,“ odvětil Mason.

„Aby ji nikdo nenašel?“

„Správně.“

„Vůbec nikdo?“

„Opět správně.“

„Nechápeme, že je do toho zahrnuta i policie, pane Masone?“

„Policie s ní tehdy právě skončila,“ zasmál se Mason. „Přijala její prohlášení a propustila ji.“

„Ale krátce nato ji znovu hledala.“

„No,“ poznamenal Mason, „nemůže se ode mne očekávat, že budu číst myšlenky policistů. Jestli tomu dobře rozumím, obvinění, které Velká porota projednává, se v tomto bodu týká mých záměrů. Já vám vysvětluji, jaké úmysly jsem měl. Chcete-li z toho vyvodit něco jiného, budete muset předložit důkazy!“

„Následujícího rána jste věděl, že je hledána policií, protože jsem vám to pověděl.“

„To jste pověděl,“ odvětil Mason. „Také jste mi řekl, že ji sem mám dopravit do dvanácté hodiny. Já jsem ji vyzval, aby se určitě dostavila na policejní ředitelství před dvanáctou hodinou a dala se k dispozici. To mne zbavuje odpovědnosti, pane Gullingu.“

„Ale ne, nezbavuje. Vy jste ji sem totiž do dvanácti hodin nedopravil.“

„Vaše námitka je zcela technického rázu. Sebral ji projíždějící hlídkový vůz.“

„V taxíku – který podle svého prohlášení najala k tomu, aby se

dostavila na policejní ředitelství. Ale to nemohla prokázat!“

„No tak, no tak, pane Gullingu,“ pravil Mason s vlídným úsměvem. „Teď zapřáhněte koně za káru. To je vaše věc, abyste jednal s Evou Martellovou. Se mnou to souvisí v tom bodě, že jsem jí řekl, aby tady do dvanácti hodin byla. I kdyby nakonec nedbala na moje rady a upláchla ze státu letadlem, já z toho jsem venku.“

Gulling, který si uvědomil pádnost Masonovy argumentace, poznamenal chladně: „Teď toho necháme. Je tady ještě otázka vaší spoluviny po spáchání zločinu vraždy.“

„Ach, tak tedy tohle,“ odvětil Mason nedbale.

„Ano, právě tohle!“ vyjel na něj Gulling.

„Když ovšem chcete hovořit o vraždě, bude to dost dlouhá záležitost. Obžalované jsou ve věci vraždy vyšetřovány v předběžném slyšení před soudcem Lindalem. Máte-li však zájem dozvědět se něco o té vraždě, můžete položit několik otázek tamhle vašemu svědkovi Arturu Clovisovi.“

„Clovisovi?“ otázal se předseda Velké poroty. „Není to ten, co má být vyslechnut?“

Gulling odvětil: „Pouze pokud jde o čísla na bankovkách za účelem identifikace.“

„Mohli byste se,“ poznamenal Mason, „obrátit na Clovise, aby vám prozradil, jak se stalo, že měl ve svých věcech klíč k bytu v Siglet Manor, proč měl takový zájem se toho klíče zbavit, a –“

Do síně vstoupil zástupce šerifa a řekl Gullingovi: „Tuto zprávu pro pana Masona je třeba ihned doručit.“

Gulling zrudl. „Nerušte proces předáváním zpráv svědkovi. To už byste měl vědět.“

„Ale oni řekli, že to je –“

„Je mi jedno, co řekli. Velká porota pana Masona vyslýchá.“

Když spatřil v zástupcově ruce lístek papíru, natáhl Mason ruku a nedbale pravil: „Když už tedy k přerušení došlo, já tu

zprávu převezmu,“ a než mohl Gulling něco namítat, rychle v prstech sevřel složený papírek.

Mason rozložil list. Zpráva byla napsaná rukou Delly Streetové.

Právě volal Drake. S tím klíčem jde o omyl. Je sice k bytu v Siglet Manor, ale ne k bytu Heleny Reedleyové – patří k bytu Carlotty Tiptonové. Arthur Clovis v tom bytě na Siglet Manor evidentně bydlíval. Když se do sebe s Helenou zamilovali, řekla si, že pro něj bude bezpečnější, když bude bydlet jinde, a tak se odstěhoval a místo něj se nastěhovala Carlotta Tiptonová. Kruci, to mě to mrzí!

Della

Mason zmuchlal lístek a zastrčil ho do kapsy.

„Kdybyste se laskavě připravil odpovídat na otázky,“ ozval se Gulling, „a věnoval dostatek vašeho drahocenného času, abyste vyhověl požadavkům zákona, pane Masone…“

„Co si přejete vědět?“ otázal se Mason.

„Co jste to chtěl povídat o Arthuru Clovisovi?“ zeptal se předsedající.

„Jenom, že měl klíč k činžovnímu domu Siglet Manor,“ odpověděl Mason. „Dříve tam bydlel.“

„Nuže, není přirozené, že měl klíč, když jej po odstěhování zapomněl vrátit?“

„Jen jsem chtěl, abyste věděli, že měl klíče od činžovního domu, v němž byla nalezena mrtvola.“

„Snad nechcete říct, že měl něco společného s vraždou?“

„Nebesa, to ne! Jen jsem chtěl, abyste znali fakta.“

„Nevidím, co s tím má tenhle fakt co činit,“ ozval se Gulling. „Neprohlašujete, že to byl klíč k bytu, kde byl nalezen zavražděný muž, nebo ano?“

„Ne, ne,“ pravil Mason. „Nic takového. Je to klíč k bytu, v němž teď bydlí Carlotta Tiptonová, myslím. Můžete se o tom přesvědčit.“

„My o ní víme všechno,“ opáčil Gulling.

„Přítelkyně zemřelého muže,“ poznamenal Mason ještě stále ledabyle. „Byla dost žárlivá. Sledovala ho, když odcházel, aby našel svou smrt.“

„Jak to myslíte?“ zeptal se předseda.

Mason se udiveně podíval na Gullinga. „Měl jsem za to, že mu o tom řeknete.“

„Vy prohlašujete, že Carlotta Tiptonová následovala Roberta Hinese k bytu Heleny Reedleyové?“

„Přesně tak.“

„Ale ona mi tvrdila, že celé odpoledne spala!“

„Mně pověděla něco jiného,“ podotkl Mason, „a v přítomnosti svědků.“

„Kolika svědků?“

„Tří.“

„Nezaujatých?“

„Dva z nich pracovali pro mne.“

„A ten třetí?“

„Paul Drake.“

„Váš detektiv?“

„Přesně tak.“

„Pochybná historka,“ vysmíval se Gulling.

„Vy jí nevěříte?“

„Ne.“

„Porota, která bude jednat o mé klientce, uvěří,“ namítl Mason s úsměvem.

„To nijak neovlivní vaše spojení s tím, co se stalo,“ ozval se Gulling hněvivě. „Můžete mást stopy, až se dostanete před soudní porotu, ale zde se vám to nepodaří.“

„To není falešná stopa,“ Odvětil Mason stručně. „Proč se jí nezeptáte?“

„To není špatný nápad, pane Gullingu,“ poznamenal předsedající.

Gulling s falešnou zdvořilostí prohlásil: „Odejděte laskavě do druhé místnosti, pane Masone, a –“

„Proč bychom ho nemohli nechat tady?“ namítl předseda. „Já bych rád slyšel, co ta žena řekne v konfrontaci s panem Masonem.“

„To je nezákonné,“ namítal Gulling. „Podle zákona nohou být přítomni jen poradní experti.“

Předseda netrpělivě naléhal: „Já tady chci pana Masona mít. On je svědek.“

„Není právě vyslýchán.“

„Pak je poradním expertem.“

„Upozorňuji vás, že je to protizákonné.“

„Pak uděláme krátké přerušení a svoláme neformální schůzku. Přiveďte ji.“

„Nemůžete ji přimět, aby své svědectví odpřisáhla, je-li to v době přestávky.“

„V tomto okamžiku na tom nesejde. Předveďte ji.“

„Přiveďte ji,“ poručil Gulling zástupci šerifa opět s falešnou laskavostí.

Když Carlotta Tiptonová vstoupila, usmála se na členy Velké poroty, posadila se a pečlivě si naaranžovala nohy, aby členům ukázala pozoruhodný kus punčoch.

„Pan Mason říká,“ začal Gulling, „že jste se mu přiznala, že jste šla za Robertem Hinesem k bytu Reedleyové, kde byl později nalezen zavražděný. Co k tomu povíte?“

Obrátila se udiveně na Masona. „Tohle řekl pan Mason?“

„Řekl.“

„Jak to, pane Masone, jak jste mohl prohlásit něco takového.

Já jsem vám zvlášť při vaší návštěvě vysvětlila, že jsem celé odpoledne spala. Také že vím, že Robert měl známost s jakousi Helenou, nebo s ní měl nějaká obchodní jednání, ale že nemám ani nejmenší ponětí, kdo to je. A docela jste mne uzemnil, když jsem zjistila, že je to žena, která má byt ve stejné budově.“

„Takové prohlášení jste učinila panu Masonovi?“ optal se Gulling.

„Ano pane.“ –

„Měl pan Mason u toho svědky?“

„Ano. Nahrnula se tam tlupa lidí – lidí, kteří pro něj pracují. Vykládal mi, že zastupuje nějaké klienty a chce je vytáhnout z obvinění z vraždy. Proto by ocenil, kdybych mu mohla pomoci. Pravila jsem, že neexistuje vůbec nic, co bych mohla říci nebo učinit, abych mu pomohla. A on nato povídal, že kdybych prohlásila, že jsem na Roberta žárlila, že by mu to pomohlo, ale já jsem namítla, že to říci nemohu, protože vím, že ta záležitost s ‚Helenou‘ – ať už je to kdokoli – je čistě obchodní věc. A on mě žádal, zda bych svou výpověď nemohla trochu pozměnit.“

„On na vás chtěl, abyste změnila své svědectví?“ vyzvídal Gulling.

„Přesně tak,“ pravila skromně. „Chcete této svědkyni položit nějaké otázky, pane Masone?“ ptal se Masona předseda.

„Okamžik, ještě okamžik,“ protestoval Gulling. „To je proti pravidlům.“

„Nezajímá mě, jestli to je nebo není proti pravidlům,“ ozval se předseda. „Pokud jde o mne, pan Mason je právník, a dobrý. Mohl se dopustit chyby tím, že se snažil udržet klientku mimo dosah, ale jestliže prohlásil, že mu tato žena sdělila určité věci, pak já si nemyslím, že lže. A měl-li s sebou tři svědky, přeji si o tom zvědět víc. Zdá se mi, že by se úřad okresního prokurátora měl trochu víc zabývat tím, že tato svědkyně, Carlotta Tiptonová, může být tou, která podává křivou výpověď.“

„Nicméně pan Mason nemůže svědkyni vyšetřovat. To je proti pravidlům a je to nezákonné.“

Předsedající hněvivě opáčil: „Dobrá, dotazovat se mohu já a pan Mason bude mluvit na mě. Pane Masone, říkejte mi, na co se mám ptát.“

„Zeptejte se jí, v kolik hodin se odebrala ke spánku.“

Carlotta Tiptonová odvětila zlostně: „Nedívám se na hodiny pokaždé, když jdu spát. Bylo to hned po obědě.“

„Svlékla se a ulehla ke spánku v době, kdy v bytě byl Robert Hines?“ Ptal se Mason předsedy. „Mohl byste se jí na to optat.“

„Nemůžete na mne házet špínu,“ zvolala Carlotta. „Já jsem byla úplně oblečena, dokud Bob Hines byt neopustil.“

Mason zachytil předsedův pohled a významně poklepal na hodinky.

„Kolik bylo hodin?“ tázal se předsedající.

„Asi za pět minut dvě.“

„A kdy jste spatřila Hinese znova?“

„Už jsem jej nikdy znova neuviděla.“

„Mohl byste se jí zeptat, jak dlouho spala,“ pravil Mason.

„Celé odpoledne,“ vyštěkla Carlotta Tiptonová směrem k Masonovi.

„To je svrchovaně proti pravidlům!“ protestoval bezmocně Gulling.

Mason si ho nevšímal a pokračoval. „Můžete snadno prokázat, že je to lež. Helena Reedleyová měla telefonní číslo do bytu slečny Tiptonové, Adéla Wintersová měla číslo do toho bytu, a rovněž tak Eva Martellová. Sem totiž měly telefonovat panu Hinesovi. A telefon zvonil dost vytrvale celé odpoledne – a brala ho Carlotta Tiptonová.“

„Ovšem,“ posmíval se Gulling, „Eva Martellová i Adéla Wintersová odpřísáhnou všechno, jen aby si zachránily krky.“

„Zkuste Helenu Reedleyovou,“ vybídl Mason.

Nastalo ticho.

Carlotta Tiptonová do toho nervózně vpadla: „Byla jsem chvilkami vzhůru, abych jednou nebo dvakrát vzala telefon, ale pak jsem se převalila a znova usnula. Z bytu jsem neodešla od za pět minut dvě!“

Gulling chladně poznamenal: „Tento výslech směřuje trochu mimo. Zdá se mi, že bychom ho měli vést –“

Předsedající odvětil: „Nedovolím, aby bylo pošpiněno jméno právníka. Nevím, co o tom soudí ostatní členové. Jestli se pan Mason dopustil jakéhokoli zločinu, obviním ho z něj. Jestli tak neučinil, zprostím ho viny. Ale dřív než cokoli podniknu, chci zajistit, aby nebyl křivě obviňován!“

Několik hlav souhlasně přikyvovalo.

„Perry Mason obhajuje dvě osoby, které jsou obviněny z loupežné vraždy,“ namítl Gulling.

Mason poznamenal: „Proč nepočkáte s případem vraždy, až bude projednáván u soudu, Gullingu?“

„Protože nemusím. Jestli však má tato Velká porota zájem, mohu dokázat –“

„Počkejte chvilku!“ přerušil ho Mason.

Postavil se s očima zúženýma soustředěním, hleděl přes hlavy členů vyšetřovací komise a civěl do volného prostoru.

„Nuže?“ otázal se předsedající po chvíli.

Mason náhle řekl: „Mám pro tuto vyšetřovací komisi návrh.“

„Jaký?“ zeptal se předsedající.

„Eva Martellová a Adéla Wintersová jsou obviněny ze zavraždění Hinese,“ vysvětloval Mason. „Navrhuji, aby během zasedání této Velké poroty, která má k dispozici všechny svědky, byl označen skutečný vrah.“

„Kdo?“ vyzvídal Gulling sarkasticky.

„Dosud se vždy předpokládalo, že Robert Hines byl zavražděn v době mezi za pět minut dvě a deset minut po druhé, protože

jedenáct minut po druhé opustila byt Adéla Wintersová a vzala s sebou svou pistoli, s níž byl zabit Hines.“

„Nuže,“ zeptal se předsedající, „co není v pořádku na této úvaze?“

„Všechno,“ pravil Mason. „Nic z toho není pravda. Revolver byl nalezen pod odpadky. Adéla Wintersová ho určitě nezamáčkla hluboko do odpadků. A bylo zjištěno, že další odpadky už tam nebyly vhozeny poté, co tam údajně měla být pohozena pistole. Jen považte, co to znamená.“

„To neznamená vůbec nic,“ podotkl Gulling.

„Ale ano, znamená,“ pravil Mason ostře. „To dokazuje, že někdo – někdo jiný než Adéla Wintersová – zastrčil tu pistoli dolů do odpadků, protože ten někdo si uvědomil možnost, že by tam poté, co se dovnitř koukla Adéla Wintersová, mohly přijít ještě další odpadky. Z toho vyplývá, že nějaká osoba musela pistoli vzít z té odpadní nádoby, použila ji a vrátila ji zpět – a při tom vracení ji zamáčkla dost hluboko do odpadků.

Dále to znamená, že tou osobou byl někdo, kdo věděl, že na tom místě byla spatřena Adéla Wintersová. Pokud je mi známo, věděly to jen dvě osoby. Jednou z nich je detektiv Tom Folsom. Druhou je muž, který najal agenturu Interstate Investigators, aby sledovala Adélu Wintersovou – Orville Reedley.“

„Reedley má dokonalé alibi na dobu, kdy byla vražda spáchána – jde-li vám o tohle,“ podotkl Gulling.

„Na dobu, kdy se domníváte, že byla vražda spáchána,“ opravil ho Mason. „Doba, kdy vražda byla opravdu spáchána, je posunuta asi o půl hodiny později než doba, kterou vy považujete za správnou. Orville Reedley, který seděl v kanceláři detektivní agentury, přijal zprávu, že Adéla Wintersová odešla z bytu, odebrala se do hotelu Lorenzo, přistoupila k nádobě na odpadky a zvedla víko. Byl zvědavý, jestli něco do té odpadní nádoby dala. Odešel z kanceláře agentury, hned se odebral do hotelu – přitom

použil vchod z pasáže, aby ho nikdo nemohl sledovat – a shledal, že dala do odpadků pistoli.

Chtěl vědět, proč Adéla Wintersová opustila ten byt a snažila se tak rychle pistoli ukrýt. Sebral revolver a šel to nahoru zjistit, když věděl, že už odtamtud obě ženy odešly. Zřejmě měl domovní klíč, který si právě pro takovou příležitost nechával.

Nuže, uvědomte si, jak se to Reedleyovi jevilo. V ložnici seděl Hines jen v košili a počínal si úplně jako doma. A nezapomeňte, že si Reedley myslel, že detektivové sledují jeho ženu a že podvržená brunetka je ženou, kterou bláznivě miloval. V kapse měl pistoli, a tak mu muselo blesknout hlavou, že kdyby stiskl spoušť a svého soka odepsal, stačilo by vrátit se do hotelu a zastrčit revolver dospodu odpadního kontejneru. Pak by si jeho zločin odpykal někdo jiný.“

„Existuje nějaký důkaz pro tak divokou teorii?“ ptal se Gulling.

„Otisky prstů na spodní straně víka odpadní nádoby,“ odvětil Mason stroze. „Pověřil jste vašeho experta, aby ty otisky vyvolal, ale vaše uvažování bylo tak ledabylé, že jste je ani neporovnával s otisky svědků. Máte tady svého odborníka na otisky a Orville Reedley čeká venku. Myslím, že během pouhých pěti minut můžete určit, zda důkaz máte nebo nemáte.“

A klidným, sebejistým krokem odešel Mason ke dveřím. Uklonil se předsedovi Velké poroty a prohlásil: „Mám za to, že už mě, pánové, nebudete potřebovat.“

Předsedající se usmál. „Raději počkáme, dokud ty otisky nedostaneme,“ pravil.

KAPITOLA XXI

Paul Drake a Della Streetová seděli v Masonově soukromé pracovně, když advokát odemkl dveře a vstoupil.

„Do háje, Perry,“ ozval se Drake, „je deset hodin. Zapotil ses s nimi hodně?“

Mason se pousmál. „Oni ze mě vypotili pravdu.“

„Co tím chceš říct?“

Mason pravil: „Málem mi proklouzla mezi prsty, Paule. Tvoje zpráva mě opravdu postrčila, abych konečně pochopil, jak to s tím klíčem ve skutečnosti bylo.“

„Tak do toho. Vyklop to.“

„Všichni jsme byli jako slepí, protože jsme vycházeli z chybného časového údaje. Protože byla vražda spáchána v činžáku zbraní, která tu budovu opustila jedenáct minut po druhé, logicky jsme předpokládali, že k vraždě došlo předtím. A Adéla Wintersová nám vůbec nepomohla. Je to ta nejstrašnější lhářka na světě. Kdykoli se věci vyvíjely nepříznivě, vyhýbala se skutečným faktům. Protože si byla jista, že vražda byla spáchána ve chvíli, kdy ona byla dole v hale činžáku, vykládala o tom, že spatřila prázdnou nábojnici v pistoli a že ucítila střelný prach. Ve skutečnosti nic takového nezjistila, ale chtěla mít dobrý důvod pro vysvětlení, proč ten revolver zdusila a samozřejmě tušila, že se tou dobou z pistole střílelo.“

„A nestřílelo se?“

„To víš, že ne!“

„Pak ale zůstala v nádobě na odpadky.“

„Ve skutečnosti vykonal revolver novou cestu nazpátek do činžáku a nato opět do odpadkového kontejneru.“

„Kdo se o to postaral?“

„Orville Reedley. Šel do hotelu, aby uviděl, co Adéla Wintersová hledala v odpadním kontejneru. Opravdu předpokládal, že mohla do něj něco odhodit, a tak chtěl spatřit, co to je. Našel pistoli položenou na odpadcích. On byl jediný, kdo věděl, že je revolver v odpadní nádobě. A když už tomu tak bylo, byl dosti bystrý, aby pochopil, že se může pistole zmocnit, jít oddělat muže, kterého chtěl odklidit z cesty, a získat tak dokonalou možnost, jak zločin přehrát na někoho jiného. To, v čem ujel, bylo zanechání otisku pravého ukazováku a prsteníku na vnitřku víka odpadkového kontejneru. Jakmile sejmuli jeho otisky prstů a porovnali je s těmi, které odebrali z nádoby na odpadky, nebylo už co dodat.“

„A pokud jde o náprsní tašku, kterou sebrala Adéla Wintersová – pokud ji vůbec sebrala?“ otázala se Della Streetová. „To mi dělá starost.“

„I mně,“ připouštěl Mason, „a trápilo to i Gullinga. Ta historka s náprsní taškou je opravdu pěkná.“

„Tak jak to je?“

„Když Orville Reedley stiskl spoušť, uvědomil si, že by mohl navodit dojem, že mrtvého někdo prošacoval. Věděl, že někdo tělo objeví. Napadlo ho, že to bude Adéla Wintersová. V Hinesově náprsní tašce však bylo jen čtyři sta padesát dolarů, a on si nebyl jist, zda to bude dostatečně silný motiv pro krádež. Ta osoba, kterou měl hlavně na mysli, byla pochopitelně Adéla Wintersová. S určitostí tušil, že se vrátí zpět. Rozumějte dobře, on nevěděl, proč ty dvě ženy z bytu odešly. To byla jeho představa – jak víte – že žena, která tam bydlí – žena, jejíž gardedámou je Adéla Wintersová – je jeho žena. A byla to Adéla Wintersová, kterou chtěl do toho namočit.

Tak nachystal vnadidlo. Otevřel svou vlastní náprsní tašku, vytáhl jednatřicet stodolarovek, zastrčil bankovky do tašky a tu pak pohodil v ložnici a zavřel dveře. Adéla Wintersová pak učinila

přesně to, co od ní očekával.“

„Pak se Reedley musel přiznat,“ poznamenal Drake.

„Přesně tak,“ odvětil mu Mason. „Když ho konfrontovali s otisky prstů a jakmile už bylo jasné, že mají proti němu dokonalou obžalobu, najednou otočil s tou svou emotivní nestabilitou a celý příběh vyklopil. Zajímavé bylo i to, že Gulling měl proti mně další trumf v rukávu, právě jak jsem se obával. Snažil se dokázat, že vzhledem k tomu, že Adéla Wintersová byla mojí klientkou a že vzala tu náprsní tašku, se provinila krádeží podle zákona o ztrátě věci, která se najde. A to mně poskytlo příležitost, abych svůj trumf vynesl!“

„O tom, že Gulling našel tvoji náprsní tašku s penězi a ‚zakódovaným‘ dopisem uvnitř?“

„Ne tak přesně,“ odvětil Mason. „Já jsem to na něj nahrál, ale byla to samozřejmě léčka. Myslel jsem to tak, že půjde o dramatické soudní extempore, až tou druhou náprsní taškou začne argumentovat. Zákon předpisuje, že nalezená věc musí být navrácena v ‚přiměřeném‘ čase, a já jsem chtěl předvést, jaká Gullingova představa o ‚přiměřeném‘ čase vlastně je. Rovněž jsem věděl, že vyplýtvá hodně energie a času na dešifrování ‚kódu‘ dopisu, který pro mne Della ručně napsala – opravdu jediný druh kódu, který nelze rozluštit za živý svět.“

„Jaký je to kód?“ tázal se Drake.

„Zakódovaná zpráva bez jakéhokoli smyslu,“ odvětil Mason s úsměvem. „A když už měli Reedleyovo přiznání, měl jsem krásnou příležitost udělit Gullingovi právní lekci.“

„Jak to myslíš?“

„Reedley přiznal, že dal do náprsní tašky své vlastní peníze a pohodil ji na podlahu. A protože v ní předtím byly jen peníze v desítkách a dvacítkách a Reedley je chtěl všechny mít v bankovkách vyšších hodnot, zastrčil si ty peníze do kapsy a nahradil je svými vlastními bankovkami, než nechal tašku na zemi.

Proto když ji Adéla Wintersová sebrala, ‚nenašla' nic ve smyslu zákona."

„Co tedy vlastně udělala?" otázala se Della Streetová.

„Převzala do vlastnictví věc, již majitel ‚opustil'," vysvětloval Mason. „Mezi věcí, kterou vlastník ztratil a kterou opustil, existuje jistý rozdíl v zákoně. Když Reedley položil svůj vlastní majetek na zem, vlastně ho opustil.

Když je věc ztracena, podržuje si na ni majitel nárok, ale chápe se to tak, že o ni přišel nešťastnou náhodou. Když věc majitel opustil, rozumí se tomu tak, že se navrací veřejnosti, a první osoba, která si ji vezme, je oprávněna ponechat si nejen samotnou věc, nýbrž i právo na ni.

Gulling je chytrý a bystrý, ale rychle mu to nemyslí. Zapletl se tím, že mi chtěl přiklepnout spoluvinu ve věci té peněženky dřív, než se v tom zorientuji. Když jsem na to přišel, pochopil logiku celé věci a dostal se do dost trapného světla."

„A co se nakonec s těmi penězi stalo?" vyptával se Drake.

„Řekl jsem Adéle Wintersové, že si vezmu patnáct stovek dolarů jako honorář a ona si může zbylých šestnáct set ponechat na památku," opáčil Mason. „A když jsem odcházel, Velká porota se dobře bavila. Shromáždili se kolem mne, plácali mě po zádech, potřásali mi rukou a Gullingův krevní tlak vyběhl na dvě stě padesát!

Ale tenhle případ byl dlouho setsakramentsky nahnutý. Sakra, Paule, máme řešení celého případu jako na dlani, ale nepřišli jsme na to prostě proto, že jsme nechali toho prožluklého předpojatého asistenta okresního prokurátora, aby určil čas, v němž podle něj musela být vražda spáchána, a navíc jste se nechali o tom od něj přesvědčit. Kdybych se nebyl ihned začal zajímat o základní údaje týkající se faktoru času, byli bychom v pěkné bryndě.

A proto slibuji, že už se příště o vypůjčené brunetky nebudu starat!"